

Tôi Muốn Gặp Lại Anh

Contents

Tôi Muốn Gặp Lại Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	102
34. Chương 34	105
35. Chương 35	109
36. Chương 36	112
37. Chương 37	115
38. Chương 38	118
39. Chương 39	122
40. Chương 40	125
41. Chương 41	129

42. Chương 42	132
43. Chương 43	136

Tôi Muốn Gặp Lại Anh

Giới thiệu

Tôi Muốn Gặp lại Anh là một lời xin lỗi cho khoảng cách 3 năm, không phải từ anh, từ em mà là cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-muon-gap-lai-anh>

1. Chương 1

Thế là lễ tổng kết năm học cũng xong, nó thơ thẩn bước vào quán JULIE, nó có hẹn với một người ở đây. Nó nhìn quanh rồi cũng tìm được chỗ cần phải ngồi, có một người con trai đang ngồi quay lưng lại với nó:

- Chào Thiên, xin lỗi vì để cậu phải đợi...

- Hẹn tôi ra đây có gì thì nói mau đi!- Thiên cúi gắt.

- Àh tôi... thật ra...thì...

- Không nói tôi về à nha!!!- Thiên tỏ thái độ khó chịu.

- Tôi... “Làm gì mà khó chịu thế chứ!”- nó cũng hơi bực vì thấy thái độ đó của Thiên- Tôi... thật ra là... tôi đã thích cậu từ rất lâu rồi nhưng... tôi không có can đảm để nói... tôi không ép cậu phải làm gì hết chỉ là... tôi muốn nói cho cậu biết tình cảm thật của tôi thôi!- nó lấy hết can đảm nói một hơi.

- Nói hết chưa? Nếu hết rồi thì tôi về đây! Àh mà nói cho cô biết tôi không có chút cảm tình gì với loại con gái như cô đâu! Đúng là trơ trên mà!

- Nè! Nếu không thích tôi thì thôi chứ có cần phải nặng lời thế không? Đừng tưởng thấy tôi tỏ tình thì cho là mình có giá rồi muốn nói gì thì nói nha! Cậu quá đáng vừa thôi!!!

Nói rồi nó đứng lên bỏ đi để lại Thiên ngồi đó mà chẳng hiểu gì. Một cuộc đối thoại diễn ra nhanh chóng mà chẳng có ai thoải mái cả.

Sau khi rời khỏi đó nó chạy thật nhanh, nó cảm thấy khó chịu, bực bội, nó cảm thấy ghét Thiên vô cùng. Thiên mà nó thích là loại người kiêu căng và lạnh lùng như thế sao? Mà trên hết là nó cảm thấy đau, đau vì nó bị người mà nó thương thầm bao lâu nay lại cho rằng nó là loại con gái trơ trên ư? Thật ra chỉ có nó là đơn phương thích người ta thôi chứ hẳn không hề biết đến nó, nó cảm thấy mình thật ngốc vì đã quyết định tỏ tình với hắn. Nhưng dù sao thì cũng đã nói ra hết rồi. Mặc kệ! Phải quên hết! Nó tự nhủ như thế nhưng nó không làm cho nước mắt ngừng lăn dài trên má nó được.

.....

“ joheun saram... noneun naege chotsarang...”

- Alô! Con nghe nè mama!- nó mệt mỗi trả lời.

- Pul hả? Con đang làm gì đó? Mama có chuyện quan trọng cần báo cho con biết đây!

- Có việc gì mama nói đi.

- Thật ra thì mama cũng suy nghĩ lâu rồi! Con chuẩn bị hành lý đi mai mama sẽ cho người về đưa con sang Hàn Quốc sống cùng mama và papa của con.

- Nhưng con đang sống tốt mà! Tại sao con phải sang đó chứ hả mama?

- Mama biết...nhưng con ở đó một mình cũng không phải là tốt, mama nghĩ con chuyển qua đây ở cùng mama sẽ tiện cho con hơn!

- Còn có cô Linh mà mama! Cô Linh chăm sóc con rất tốt mà!

- Mama biết nhưng con không muốn sống cùng gia đình mình sao????

- Không phải con không muốn sống cùng mama...mà là... con không muốn sống bên Hàn đâu... ở bên đó...mà thôi con không đi đâu!

- Con vẫn thường hay sang đây chơi đó thôi!

- Phải... nhưng mà con muốn ở đây hơn!

- Không nhưng nhị gì hết con lo mà chuẩn bị hành lý đi!

- Thôi mà mama con không đi đâu hay là mama cho con chuyển lên ở cùng dì con đi! - nó năn nỉ mama.

- Uhm... thôi được để mama nói với dì Lan. Nhưng con đừng vội mừng nếu mama nghe dì nói có chuyện gì thì con phải sang Hàn ngay lập tức!

- Dạ! Con biết rồi! Con yêu mama nhiều!- nó hôn cái chụt vào điện thoại

- Con bé này! Thôi đi ngủ đi!!!

- Dạ!!!

.....

Sau một đêm suy nghĩ nó đã quyết định quên hết tất cả và làm lại từ đầu. Quên đi con người vô tình ấy.

.....

Ding dong! ding dong!

- Duy ra mở cửa đi! Dì đang bận!!!- dì nó đang lay hoay ở bếp.

- Dạ!- Duy chán nản bước ra mở cửa.

Vừa thấy mặt nó là Duy hớn hở:

- Ê pé đi đâu mà đem hành lý nhiều thế?

- Mà còn không phụ tao đem vào đi!- nó vừa nói vừa lôi đồng hành lý ấy vào.

- Ủa mà tính ở lâu hay sao mà đem nhiều đồ zậy Pul?- Duy cũng phụ nó lôi mớ hành lý của nó vào nhà.

- Không phải ở lâu... mà là ở luôn đó!

- Con đến rồi hả? Duy phụ Pul dọn đồ lên lầu đi!- dì nó lên tiếng.

- Dạ!

- Ủa mà sao chuyển lên đây ở luôn zậy Pul?

- Thì mama bắt tao phải sang bên đó nhưng tao không chịu rồi xin dọn lên đây mama mới không ép nữa đó. Mà mà không thích thì tao dọn đi chỗ khác vậy!

- Đâu có! Mừng còn không kịp!- Duy cười cười.
- Tao vẫn ở phòng cũ chứ?????
- Ủh tùy mày thôi!

.....

Hai tuần nữa là bắt đầu năm học mới. Nó cũng hoàn thành giấy tờ để xin vào trường rồi. Hôm qua mới có thông báo nhận lớp nó học 12A7 còn Duy hình như là 12A8 thì phải!

Hai tuần sau Trường HẢI SAN

- Mày học A7... vậy là không được học chung lớp với mày rồi!- Duy buồn buồn nhìn nó.
- Một mày quá! Học sát bên cũng có sao đâu!
- Nhưng tao thích học chung với mày àh!- Duy không nhẽo.
- Thôi tao vào lớp nha! Mày nói nhiều quá!
- Ra về nhớ đợi tao đó!
- Biết rồi mà!!!

Nó nói rồi vào lớp. Chuông reo vào lớp cũng vang lên nó là người cuối cùng bước vào lớp. Nó chào thầy rồi nhìn quanh một lượt chỉ còn một cái bàn ở góc cuối lớp thôi. Nó từ từ bước xuống rồi đặt cặp lên bàn.

- Xin lỗi thầy em đến trễ!- giọng 1 đứa con trai vang lên từ ngoài cửa.

2. Chương 2

- Xin lỗi thầy em đến trễ!- giọng 1 đứa con trai vang lên từ ngoài cửa.
- Ủh... vô lệ đi em!

Tên đó cũng như nó nhìn quanh một lượt rồi đi xuống chỗ nó. Cho dù có không muốn thì hắn cũng phải ngồi cạnh nó thôi.

- Xin lỗi! Có thể xích vào cho tôi ngồi được không?- hắn nhìn nó có vẻ không hài lòng lắm.
-- Nó không nói gì chỉ tránh chỗ cho hắn vào trong.

Hắn như hiểu ý nó cũng lảng lảng đi vô trong với vẻ khó chịu nhưng chẳng làm gì được nó. Tiết học đầu tiên bắt đầu không mấy khó khăn.

- Bạn gì ơi! có thể cho tôi coi chung sách với được không?- Hắn áp úng nhìn nó đợi câu trả lời.
- Tùy!- nó trả lời cộc lốc mà không thèm nhìn mặt hắn một lần.

“Nhỏ này thấy ghét ghê! Làm gì mà lạnh lùng thế không biết? Nhưng mà nhìn nhỏ thấy quen quen. Mình gặp nhỏ ở đâu rồi thì phải”- Hắn gãi đầu suy nghĩ lung tung rồi cứ lắc đầu nguầy nguậy khiến nó cũng cảm thấy khó hiểu.

Rồi ngày học đầu tiên cũng nhẹ nhàng trôi qua. Nó ra trước cổng chờ Duy nhưng mà lâu quá không thấy Duy ra nên về trước.

Về đến nhà Duy lên phòng nó nhưng nó ngủ mất rồi. Duy bực mình nhưng không thể kêu nó dậy được đành ngậm ngùi trở về phòng.

Tối chiều thì nó cũng mò xuống dưới vừa thấy nó là Duy hỏi liền:

- Sao sáng tao dặn chờ tao mà không chờ?

- Tao có chờ mà tại mày mò gì trong đó lâu quá nên tao về trước luôn!!!!
- Tại bà cô lớp tao bã nói nhiều quá nên tao mới ra trễ đó chứ! Mà mày không xưng anh em với tao được hả? Tao là anh mày đó!- Duy có vẻ không hài lòng với thái độ đó của nó dù lâu nay vẫn xưng hô như thế.
- Tao không thích! Tuy mày là anh tao nhưng tao với mày bằng tuổi nhau biết chưa? và...tao cũng không thích gọi mày bằng anh...mày cũng vậy thôi mà còn nói tao nữa hả?
- Tại mày xưng vậy nên tao cũng bắt chước mày!- Duy nhe răng cười trêu nó.
- Mà sáng đi học có quen được bạn mới chưa?- Duy nhìn nó dường như đã biết trước câu trả lời nhưng vẫn muốn hỏi.
- Chưa!!!
- Tao biết ngay mà!!! Nhìn mày vậy thì ai dám làm quen với mày!!!- Duy cười khúc khích trước vẻ mặt đang tức điên của nó.
- Tao thì sao? Bộ nhìn tao dữ lắm hay sao mà không dám!- nó liếc Duy.
- Không phải nhìn mày dữ mà là...mày quá dữ... mày...mày làm ơn tháo cái cặp kính xấu quắc đó ra zùm tao đi!
- Tao lại thích đeo nó đó chứ! Đẹp mà!!!
- Tao thấy mày đeo nó vô nhìn xấu như ma áh! Thích gì mà thích??? Đẹp gì mà đẹp???
- Kệ! Nhưng tao không tháo được!
- Mày có bị cận đâu mà!
- Mày đừng có hỏi nhieu! Tao thích thì kệ tao!
- Heizzzzzzzzzz!- Duy thở dài rồi về phòng!

Sáng hôm sau

Nó thơ thẩn vào lớp học. Vẫn như thường ngày nó lại lôi quyển truyện còn đang đọc dở ra đọc tiếp. Nó mãi đọc truyện nên vào lớp lúc nào cũng không biết. Đến khi thầy giáo vào thì nó mới cất quyển truyện vào trong cặp.

- Bạn gì ơi... bạn có thể cho tôi xem chung sách với được không?- hần có vẻ ngại ngại khi mở lời với nó.
 - Ủh!... -nó chỉ ừ đại mà không nhìn hần.
 - Àh... mà bạn tên gì thế? Ngồi gần nhau 2 ngày rồi mà vẫn chưa biết tên!- hần vừa nói vừa cười với vẻ thân thiện.
 - Lê Hoàng Bảo Minh.
 - Còn tôi là Hoàng Lâm Thiên!- hần nhe răng cười với nó nhưng nó không thèm để ý gì má cứ dán mắt vào quyển sách trên bàn.
- Nó hơi ngạc nhiên khi nghe đến cái tên ấy! Nó khẽ nhìn hần xem dung mạo hần ra sao. Nó thật sự choáng khi nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai ấy của hần. Không phải choáng vì hần đẹp mà là vì nó thật sự không thể tin rằng hần đang ngồi ở đây, học cùng lớp với nó mà không chỉ thế lại còn ngồi cùng một bàn nữa chứ! Trời đất như đảo lộn. Khó mà tin được.
- Trong người nó giờ chỉ có cảm giác phần nộ và khó chịu bao trùm. Khuôn mặt nó dần dần biến sắc. Thấy thái độ của nó lạ lạ nên hần mới hỏi:
- Bảo Minh sao thế? Không khỏe hả?- hần nhìn nó lo lắng.
 - À...ừ... không sao!!!- nó cố bình tĩnh trả lời.
 - Ra về Minh có rảnh không?

-

- Bảo Minh... sao vậy? Có chuyện gì hả?

- Hả?... Đâu có! Đâu có gì...

- Ra về Minh có rảnh không?

- Ra về hả?... chắc không được rồi!

- Uhm... tiếc quá!- Thiên có vẻ tiếc nuối. Ra về nó dọn sách vở rồi bước thẳng ra khỏi lớp. Nhìn nó cứ như người mất hồn. Từ lúc nó biết Thiên chính là cái tên ngồi cạnh mình trong hai ngày nay nó cảm thấy khó chịu và lo sợ. Nó sợ Thiên sẽ nhận ra nó nhưng điều đó cũng không hẳn quan trọng điều mà nó sợ nhất là... nó sẽ không thể quên được hẳn. Nó đã cố gắng bấy lâu nay để quên đi con người đáng ghét đó, con người mà đã cho nó là loại con gái lẳng lơ, con người mà đã từ chối nó một cách không thương tiếc mà sao giờ lại gặp lại hẳn chứ? Ông trời thật là đang trêu đùa nó không để nó được yên một phút giây nào. Nó đang mãi suy nghĩ thì va phải một người:

- Xin lỗi!- nó cúi xuống nhặt mấy quyển sách.

- Không sao!- cô gái kia tươi cười với nó.

- Xin lỗi...nếu không có gì thì... tôi đi trước nhé!- nói rồi nó vội vàng bước đi.

Nó đi được vài bước thì có tiếng gọi lại:

- Bảo Minh!!!!

3. Chương 3

Nó đi được vài bước thì có tiếng gọi lại:

- Bảo Minh!!!!

Nó quay đầu lại nhìn chính là cô gái lúc nãy! Nó đang thắc mắc là tại sao cô ta lại biết tên nó thì cô gái đó chạy tới chỗ nó và ôm chầm lấy nó.

- Bảo Minh đúng hok? Lâu rồi mới gặp lại mày đó!

- Xin lỗi... tôi...

- Gia Hân nè! Không nhớ tao hả?

Ban đầu nó ngu ngơ một lúc rồi cũng ôm chầm lấy Hân.

- À nhớ rồi! Tại lâu rồi nên tao không nhớ! Nhìn mày khác quá! Đẹp hơn xưa nhỉ????

- Giờ mới nhớ hả? Cũng may là tao nhận ra mày chứ không thì không biết chừng nào mới gặp lại mày đó!

- @^\$*%*&()()

“ Joheun saram... noneun naege chotsarang...”

- Alô!- nó bực bội.

- Mày đang ở đâu đó? Về nhà chưa?- Giọng Duy vẫn đanh đá như mọi ngày.

- Chưa! Tao đang lang thang ngoài đường!!!- nó cũng đanh đá không kém gì.

- Vậy mày ghé vô quán BIBI gần trường đi! Tao đang ở đó mày vô liền nha!

Nói xong Duy tắt máy không kịp để nó trả lời. Nó thì đang xì khói vì cái tính muôn thưở vẫn không bỏ được của Duy.

- Mày có bận gì không? Đến chỗ này với tao xú nha!- nó quay qua nói với Hân.
- Ủh cũng đang rảnh! Mà định đi đâu vậy?- Hân cười cười nhìn nó.
- Đi rồi biết!

Rồi nó kéo Hân đến quán BIBI như lời Duy nói. Nó nhìn mãi mà không biết cái thằng trời đánh đó nó đang ngồi ở đâu.

- Pul!- Duy vẫy vẫy tay gọi nó
- Mày kêu tao tới đây làm gì?- Nó kéo ghế ra cho Hân rồi cũng ngồi xuống.
- Thì rảnh nên kêu mày ra chơi cho vui thôi!- Duy cười nheo mắt.
- Tao không có rảnh như mày đâu nha!!!
- Bạn của mày hả? Cũng dễ thương đó chứ!- Duy nhìn Hân cười ranh mãnh.
- Ủh! Tất nhiên! Bạn tao sao không dễ thương được!- nó khoái chí cười tít mắt.
- Chào bạn... mình là Phạm Ngọc Gia Hân!- Hân ngại ngần nhìn Duy.
- Ủhm... còn mình là Vũ Minh Duy! Hân hạnh làm quen!- Duy nở nụ cười baby với Hân, một nụ cười sát gái.
- Sao mày không giới thiệu bạn mày luôn đi thằng kia!- Nó nhìn cái tên ngồi cạnh Duy này giờ với cái nhìn không mấy thiện cảm.
-- Long không nói gì mà chỉ đi chỗ khác, dường như không có ý định muốn giới thiệu mình.
- À đây là Long, Trần Đình Long! Bạn thân của tao!- Duy biết tính Long là thế nên lúc nào cũng phải giới thiệu hộ cho Long.
- Ủa mà nhỏ này là bạn gái mới của mày hả Duy?- Long nói với vẻ chọc tức nó.
- Đâu có nó là...- Duy ngậy thơ trả lời nhưng chưa kịp nói hết thì bị nó cắt ngang.
- Là bạn gái đó thì sao? Thắc mắc gì không???- Nó nhìn Long đầy sát khí.
- Không thắc mắc gì hết!!! Chỉ là thấy không xứng thôi!- Long cũng không vừa nhìn nó đắc chí!
- Cũng có ảnh hưởng gì tới kinh tế nhà you không? Zô duyên!!!!
- Kinh tế nhà tôi thì không! Nhưng mà có ảnh hưởng đến tôi!
- Mắc mớ gì mà ảnh hưởng đến you nào? Lãng xẹt!!!
- Sao lại không... bạn thân tôi quen với một đứa xấu xí, đánh đá, chua ngoa như you thì làm sao tôi dám ngẩng mặt lên nhìn người khác chứ!!!- Long cười khoái chí.
- You mới là cái thứ xấu xí như trái bí, đánh đá như con cá, chua ngoa như cái loa đó!!! ĐỒ KIÊU CĂNG, VÔ DUYÊN, LÃNG XỆT!!!- nó **** xối xả vào mặt Long, sẵn đang bực mình nên trút hết lên đầu Long.
- You...
- Thôi mệt tụi bây quá! Tới này giờ rồi mà không gọi kem đi!- Duy cắt ngang cuộc cãi cọ vô bổ của nó với Long.
- Hân ăn kem gì?- nó quay sang Hân cười tươi (thay đổi thái độ ngay lập tức)
- Uhm... Hân ăn kem vani!!!
- Chị ơi cho tụi em 2 sôcôla 2 vani!- nói rồi Duy gọi chị phục vụ xinh xinh đứng ngay cửa ra và nở nụ cười baby làm chị ấy hơi ngượng
- Vâng!...có liền thưa quý khách!

Nó và Long thì cùng sở thích là kem sôcôla. Còn Duy thì thích ăn vani mà lại trùng hợp Hân cũng thích ăn kem vani.

Long cũng hơi ngạc nhiên là thằng Duy này lại biết nó thích ăn loại kem nào luôn. Cũng có hơi tức với nó cái vụ lúc này. Vì chưa có đứa con gái nào dám đối xử với Long như nó.

Còn nó thì ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy khó chịu với cái vẻ chững chạc của Long và cái cách nói chuyện khinh người ấy. Nó không có cảm tình mấy với cái tên này! Mà không muốn nói thẳng ra là vô cùng ghét! Nhìn cái cách ăn mặc của hắn cũng đủ biết hắn là một dân chơi lại còn ăn nói không ra làm sao cả.

Được một lúc nó bảo là có việc bận về trước. Duy thì cứ bắt nó phải về chung nhưng nó không chịu. Long thì thấy thái độ quan tâm hơi quá của Duy dành cho nó cũng ghét ghét nó.

- Tao có chuyện phải về trước!!!- Nó nói rồi đứng lên.
 - Đợi xú đi... lát về chung luôn đi!- Duy kéo nó ngồi xuống.
 - Ủh đợi tao về chung với Minh!- Hân cũng đồng tình với Duy.
 - Người ta muốn về thì mày cho người ta về đi ép mà làm gì?- Long nói mà không để ý là nó đang nhìn Long chằm chằm
 - Bạn mày hình như bị tật ở miệng thì phải? Mà thôi tao phải về sớm có việc mày đưa Hân về dùm tao nha!- Nó nhìn Duy cười cười như muốn chọc tức Long, ban đầu nó định kéo Hân về chung nhưng khi nghe Duy nói thế thì muốn tạo cơ hội cho Duy và Hân thân thiết hơn.
 - Ủh vậy thôi mày về trước đi!- mặt Duy buồn hiu.
- Sau khi nó về thì Duy đưa Hân về nhà. Còn Long thì về thẳng nhà của hắn. Trên đường về Hân và Duy cứ nói chuyện luyên thuyên: - Hân với nhỏ Pul quen nhau lâu chưa?
- Lâu rồi! Lúc trước Hân là hàng xóm của Minh nhưng mà năm 14 tuổi nhà Hân phải chuyển lên thành phố sinh sống và mới gặp lại Minh hôm nay thôi!
 - Vậy là quen cũng lâu rồi nhỉ? Vậy chắc Hân cũng biết rõ tính nó lắm hả?
 - Ủh... ai chứ Minh thì khỏi nói. Lúc đó Hân với Minh thân nhau lắm từ khi chuyển đi thì không còn liên lạc gì nữa! Hôm nay gặp lại Minh thật hạnh phúc!!!!
 - Nhỏ Minh nhìn nó vậy chứ tính nó tốt! Duy thích nó lắm!
 - Mà Duy với Minh quen nhau lâu chưa?

4. Chương 4

-- Duy suy nghĩ một hồi nhưng không biết trả lời Hân làm sao đành nói đại vậy!- Lâu! ... Tính ra cũng rất lâu đó!!!
 - Thôi tới nhà Hân rồi! Cảm ơn Duy đã đưa Hân về!- Hân leo xuống xe rồi tạm biệt Duy.
- Duy quay đầu xe và chạy về nhà.
- Hôm sau khi vào lớp Hân giật bắn người khi thấy Long và Duy đang ngồi trong lớp, Hân không biết là mình lại học chung lớp với hai tên kia. Không riêng gì Hân cả Long và Duy cũng ngạc nhiên khi thấy Hân đang hiện diện trong lớp mình.
- Duy thấy vậy liền tới chỗ Hân hỏi chuyện:
- Ủa! Hân học lớp này hả? Vậy mà Duy không biết!- Duy cười cười với Hân.

- Ủh... Hân cũng không ngờ là mình học chung lớp với Duy đó!- Hân đáp lại nụ cười của Duy bằng một nụ cười khê nhưng cũng làm cho Duy có chút xao xuyến.

- Học chung lớp vậy cũng vui vui!- Duy lúc nào cũng vậy trên miệng luôn nở nụ cười baby làm bao nàng chết mê chết mệt.

- Uhm... Long với Duy hình như thân lắm hả?

- Ủh là bạn từ lúc còn khóc nhè!...thôi chết rồi!...

- Có chuyện gì hả?

- Duy phải sang lớp Pul một xíu không thôi ra về nó giết Duy luôn á!- Duy nói xong chạy về học bàn lúi ra quyển truyện rồi vội vàng chạy sang lớp nó. Một lúc sau mới thấy Duy mò về lớp, Long không tha cho Duy liền hỏi ngay:

- Mà làm gì mà chạy như thằng khùng vậy?

- Tao quên đưa quyển truyện cho con Pul nên qua đưa cho nó!

- Thì để ra chơi đi cũng có sao đâu mà!!!

- Đợi tới ra chơi chắc về nó giết tao luôn á!

- Duy nhà ta cũng đại gái gớm nhỉ?- Long cười toe toét.

- Thôi mà ơ! Ai thì tao không sợ chứ nhỏ Pul thì có cho tiền tao cũng không dám chọc nó!

- Mà với nó... mà thôi...- Long muốn hỏi Duy về chuyện của Duy với nó nhưng lại thôi.

“Không lẽ nó quen con nhỏ đó thiệt hả ta? Trước giờ có thấy nó quan tâm ai vậy đâu! Mình thấy nhỏ đó có gì hay ho đâu mà... nói chuyện thì xác láo, ngang ngược...thấy ghét!!!”- Long nhìn Duy mà suy nghĩ không biết thằng bạn mình nó bị cái gì mà mê mẩn con nhỏ đó đến vậy mà càng nghĩ tới nó hần lại càng thấy tức hơn.

Bên lớp nó.

- Minh ơ cho Thiên coi chung sách với nha!- Thiên lấy hết can đảm để mở lời với nó.

- Ủh... mà làm gì ngày nào cũng không đem sách vậy?- nó có vẻ khó chịu.

- Thì... tại Thiên quen rồi!!!- Thiên cười hòa với nó.

- Lần này nữa thôi đó nha!

- Biết rồi mà mai Thiên đem sách theo là được chứ gì!

Nó thấy Thiên cũng đáng yêu nhưng hình ảnh ngày mà Thiên từ chối nó vẫn không thể nào thoát khỏi trong tâm trí nó. Nó tự nhủ là không được gần gũi với Thiên vì nó sợ sẽ lại bị hần chinh phục mất nên nó cứ cố tỏ ra lạnh lùng với Thiên nhưng không vì thế mà làm Thiên nản chí, hần lại càng muốn tiếp xúc với nó nhiều hơn và muốn biết tại sao nó lại lạnh lùng và khó chịu đến thế!

Còn Hân thì ngồi học mà tâm trí để ở đâu đâu. Hân lúc nào cũng nghĩ về Duy mặc dù chỉ ngồi cách nhau có vài bàn thôi nhưng Hân vẫn muốn quay xuống nhìn Duy nhưng lại không dám. Nhưng nhớ tới nó Hân lại thấy có chút buồn buồn vì Hân luôn nghĩ nó là bạn gái của Duy. Nhưng mà lỡ thích Duy rồi làm sao đây?

Ra chơi Duy và Long cùng xuống căn tin, Duy định rủ Hân đi cùng nhưng Hân đâu mắt tiu rồi. Đi ngang lớp nó thấy nó đang nói chuyện với Hân Duy gọi nó và Hân cùng đi luôn.

- Pul! Hân! Đi xuống căn tin không?

- Ủh tao với Hân cũng đang định đi. Đói bụng sáng giờ rồi nè!

- Ủa sáng tao nhớ mày ăn rồi mà!- Duy nhìn nó thắc mắc.

- Thì giờ đói nữa rồi được chưa?

- Đúng là heo có khác!- Long nói nó mà nhìn sang hướng khác, trên môi nở nụ cười thích thú.
 - Thằng kia! Nói ai heo đó?- Nó nghe thấy vậy khó chịu hỏi lại liền.
 - Ai cho you gọi tôi là thằng hả???
 - Tôi thích thế đấy!!!!
 - Nhìn bề ngoài you như thế mà không ngờ lại bất lịch sự như vậy!!!- Long biết có cãi tiếp với nó cũng vô ích nên chơi chiêu khích tướng may ra thì có hiệu quả.
 - You...!- nó tức quá không biết nói gì đành ngậm ngùi đổi cách xưng hô với hắn.
 - Cô bạn! Không nên tức như thế đâu... có hại cho sức khỏe đấy!!! Nhất là giống heo đấy!!!
 - Hừ...anh bạn nói ai heo đó???
 - Nói ai thì người đó tự biết!!!
 - Ý anh là...nói tôi đó hả?
 - Không biết! Nhưng mà thấy cô cũng giống giống!- Long cười đắc chí khi thấy vẻ mặt đang nóng bừng của nó.
 - Anh...anh...còn đỡ hơn cái thứ mỡ nhọn như anh!- nó tức quá nói đại chứ thật ra “mỡ” Long không có nhọn.
 - Tôi mà mỡ nhọn hả? Cô nhìn lại mình đi.
 - Tôi sao nào? Đúng là cái đồ mỡ nhọn nói nhiều!
 - Còn hơn cái thứ heo lai rùa như cô!
 - Tôi còn nhanh nhẹn hơn anh đó!
 - Chưa biết chắc àh nha!- nói xong Long vội chạy về phía trước.
 - Thử coi!- Nó cũng chạy theo Long xem ai nhanh hơn
 - Hân thấy Minh với Long giống con nít quá! Lúc nào cũng cãi nhau được hết!!!- Hân nhìn nó và hắn cười cười.
 - Ủh hai đứa nó chẳng khác gì trẻ con... Nhìn bọn nó kìa!... haha...Cứ như hai đứa khủng ấy!!! haha!- Duy cười to khi nhìn thấy nó và Long cứ hết đứa này chạy lên rồi tới đứa kia chạy lên trước.
- Sau một hồi chạy đua nó cũng tới sau Long (nó con gái mà sao chạy lại hắn chứ). Nó tức tối khi thấy vẻ mặt đắc thắng của Long. Hai đứa nó lại giành nhau cái ghế. Trong căn tin có phải chỉ có mỗi một cái ghế đầu mà nó với Long lại tranh giành quyết liệt với nhau một cái ghế như thế. Nó thấy mình yếu thế nên không giành với Long nữa nó lấy cái ghế bên cạnh rồi ngồi xuống. Long cười hớn hở khi cái ghế đã trong tay mình. Long vừa ngồi xuống thì nó giơ chân đá cái ghế ra làm hắn có một màn tiếp đất rất ư là đẹp mắt. Hai chân Long giơ lên trời còn hai cù chỏ tay thì chống xuống đất, vì quá bất ngờ với lại đau quá nên Long không kịp đứng dậy mà nằm một đống dưới đất.
- Trước giờ không được nằm dưới sàn hay sao mà giờ nằm dưới đó luôn vậy?- nó cười khoái chí.
 - Cô được lắm!- Hắn lồm cồm bò dậy.

5. Chương 5

- Anh quá khen rồi!- nó cứ mãi ngồi cười hả hê.

Hắn tức khí mặt hầm hầm đi tới chỗ nó, hắn nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nụ cười trên môi nó vụt tắt khi phát hiện ra ánh mắt sát khí mà hắn đang dành đặc biệt chỉ riêng cho nó mà thôi. Nó định

chuồn nhưng không kịp rồi. Lúc này mặt hắn với nó chỉ cách vài cm, chỉ cần nhút nhích một chút thôi là...mặt chạm mặt...mũi chạm mũi...môi chạm môi (nhưng chưa có thứ gì chạm nhau cả ngoài hai ánh mắt sát khí như thiêu cháy cả cái căn tin trường đang chiếu tilade vào nhau). Long từ từ giờ nắm đầm lên. Nó hơi sợ sợ vì không biết hắn định làm gì. Cùng lắm là sưng mặt thôi chứ gì. Đâu đó có tiếng đám học sinh bàn tán:

- Con nhỏ đó cũng lớn gan nhỉ? Dám chọc giận anh Long luôn!- NS1

- Ủh mà bị vậy là đáng!- NS2

- Tui thấy nhỏ đó cũng được mà! Đâu đến nỗi nào!- thằng con trai khác lên tiếng.

- Không dám đâu ông nội! Mà nó định làm loạn ở đây àk?- NS3

- #&%*%\$(

Nó khó chịu vì phải đứng sát nhau như thế này mà hắn muốn đâm thì đâm đi sao cứ đứng im mãi thế nó liền đẩy hắn ra nhưng hắn mạnh quá! Lúc này Duy và Hân cũng vừa tới.

- Ủa căn tin bữa nay sao đông vậy?- Hân thắc mắc nhìn Duy

- Duy cũng không biết nữa! Mà sao tụi con gái bu đông lại một chỗ chắc là có phi vụ gì đây!- Duy nhanh chân chen lại chỗ đang ồn ào đó.

- Long! Pul! Hai đứa mày làm cái trò gì vậy?- Duy chạy tới đẩy cả hai ra.

- Minh với Long có gì từ từ nói làm gì mà động tay động chân thế!- Hân cũng lôi nó ra rồi đẩy nó nôi xuống ghế.

- Tụi mày làm gì mà ra nông nổi này vậy?- Duy hết nhìn nó rồi lại nhìn Long.

- Minh! Sao lúc này tao thấy mày với Long còn giỡn với nhau vui vẻ lắm mà!- Hân nhìn nó khó hiểu

- VUI VẺ?- nó và Long đồng thanh rồi quay sang nhìn nhau khó chịu.

- Bộ... không đúng sao?- Hân có vẻ hơi sợ khi thấy cả 2 lớn tiếng như thế.

- Thôi kể tao nghe coi Long. Tao mà không tới kịp chắc mày định đánh Pul rồi hả?

- Ai nói với mày là tao định đánh nó?- Long bực mình.

- Chứ sao? Tao thấy là vậy mà?!!

- Tao chỉ định dọa nó thôi chứ tao mà lại ra tay với loại con gái chân yếu tay mềm này hả?

- Tôi mà là loại con gái chân mềm hả?- Nó liếc Long đến nỗi con mắt muốn lọt tròng ra ngoài.

- Chứ còn gì nữa!!!- Long tuy nói thế nhưng mà lúc này công nhận nó cũng mạnh gớm.

- Anh căn cứ vào đâu mà nói tôi vậy hả?- nó tức tối nhìn Long như muốn đạp cho hắn mấy đạp.

- Không cần biết! Giờ tôi thích nói vậy đó! Cô định làm gì tôi nào???- hắn cười nham nhở càng làm nó tức hơn.

- IM ĐI!!!- nó bực bội vì bị người khác nói là chân yếu tay mềm.

- Không im thì sao nào! Tôi có miệng thì tôi nói!!!- Long cố tình chọc cho nó tức điên lên thì mới vừa lòng.

- KHÔNG IM PHẢI KHÔNG????- nó giận dữ đứng phắt dậy- Vậy nói tiếp đi đồ mỏ nhọn nói nhiều!- nó hạ giọng rồi ngồi xuống quay mặt đi chỗ khác.

- Thôi mệt quá! Tụi bây không cãi nhau là không chịu nổi hả?- Duy bực mình quát nó và Long.

- Thôi giờ nói vô vấn đề chính đi! Mà sao Minh với Long lại nóng nảy thế?- Hân giờ mới có cơ hội để lên tiếng.

- Có gì đâu! Chỉ tại có ai đó nhỏ nhen... để ý chuyện nhỏ mà trả thù thôi!- nó nói khích Long.

- Cái gì mà nhỏ nhen? Cô làm tôi té xuống đất rồi còn nói nữa hả?- Long tức tối phân bua.
 - Ai bảo anh dành ghế với tôi làm gì? Có cái ghế mà cũng dành không nhỏ nhen thì là rộng lượng hả?
 - Tôi... tôi...thì...
 - Tôi cái gì mà tôi! Nhỏ nhen thì nhận đi còn giải thích gì nữa!!!- nó lè lưỡi trêu hấn.
 - Hahaha..... Có vậy mà tụi bây đòi đánh nhau đó hả? hahaha...- Duy cười khoái chí khi biết được nguyên nhân mà tụi nó phải động tay động chân như thế chỉ đơn giản như vậy thôi.
 - VUI QUÁ HA?- Nó với hấn đồng thanh quát Duy.
 - Thôi tao về lớp trước!- nó đứng lên một mạch về lớp.
 - Tao cũng về lớp luôn đây! Cứ ngồi đó mà cười cho đã đã vào!!!! Chán mày quá!- Long khó chịu đứng lên thẳng cẳng về lớp.
 - Duy này! Tự nhiên cười làm gì hai đứa nó giận rồi kìa!- Hấn nhăn mặt với Duy.
 - Duy có biết tụi nó vậy đâu...mà tại Duy thấy chuyện nó có gì đâu mà tụi nó lại xung đột như thế...nên Duy mới mắc cười thôi mà...- Duy xụ mặt xuống
 - Thôi tụi mình cũng về lớp đi!!!
 - Ủh!- giọng Duy yếu xìu, nét mặt buồn hiu.
- Vào lớp nghe những học sinh khác bàn tán về chuyện của nó Thiên cũng hơi lo cho nó nên định hỏi nhưng lại thôi vì nhìn mặt nó lúc này cứ như là bom nổ chậm, ai mà dám đụng vào, mắc công lại bị **** oan mạng nữa. Nó ngồi học mà cứ rửa thầm Long, còn Long thì ngồi trong lớp cứ hắc xì liên hồi đến nỗi cái mũi sưng cả lên mà không biết lý do tại sao.
- Ra về Duy hơn hở rủ tụi nó đi ăn kem để Pul zới Long làm lạnh nhưng đâu dễ dàng như thế khi cả hai đang còn trong cơn giận.
- Long ơi!... ra về đi ăn kem nha!- Duy cười tươi.
 - Mày đi một mình đi! Tao không rãnh!- Long từ chối thẳng thừng làm Duy hụt hẫng
 - Ủh vậy thì thôi.....
-
- Pul rãnh hok đi ăn kem nha!- Duy nhìn nó cười ngây thơ.
 - Mày suốt ngày chỉ có ăn với uống!- nó thì đang bực bội mà Duy thì lúc nào cũng cười được.
 - hìhì.....- Duy cười tít mắt- Đi Đi Pul!- Duy làm nũng với nó.
 - Không! Tao về nhà!!!- Nó dứt khoát đẩy tay Duy ra.
 - Ủh vậy thì thôi.....- Mặt Duy bí xị.
 - Thôi kệ vậy! Chắc tụi nó còn đang bực bội nên để lúc khác sẽ tốt hơn!- Hấn an ủi Duy.
 - Mặc kệ! Tụi nó không đi thì Duy với Hấn đi! Có sao đâu! Đi thôi!- Duy kéo Hấn đi.
 - Từ từ thôi! Duy thả ra Hấn tự đi được mà!- Mặt Hấn đỏ ửng lên.
 - Xin lỗi... Hấn!- Duy thả tay Hấn ra mà mặt cũng đỏ lên vì hành động quá trớn của mình vừa rồi.
 - Uhm... không sao... mà Duy... thấy khó chịu hả?- Hấn ấp úng hỏi Duy.
 - Đâu có!... mà... cũng có chút chút!- mặt Duy buồn buồn.
 - Hấn thấy thắc mắc một chuyện.....- Hấn nhìn Duy như đợi câu trả lời từ Duy.
 - Chuyện gì Hấn nói đi!

- Sao Duy với Minh... nói chuyện với nhau lại xưng mày tao...mà không xưng khác?
- Cũng quen rồi! Tại tính Pul nó vậy, Duy có kêu nó sửa lại cách xưng hô rồi đó chứ mà nó có chịu đâu nào!- Duy thân nhiên trả lời mà không để ý là Hân đang buồn buồn!

- Uhm.....

- Có chuyện gì buồn hả Hân?- Duy thấy thái độ Hân hơi lạ nên hỏi.

- Đâu có gì đâu!- Hân cười gượng.

.....

Nó thì hậm hực về nhà mà chẳng nói tiếng nào làm dì nó thấy lạ lạ.

Long cũng chẳng hơn gì nó về đến nhà là hấn lên thẳng phòng ngủ luôn.

Nó đã suy nghĩ kỹ, tại sao lại phải tức tối vì một thằng như Long chứ, vô bổ!!!! Hôm sau nó đến lớp với bộ mặt tươi rói.

Thấy nét mặt hơn hở của nó Thiên liền hỏi nó:

- Minh! Hôm qua có chuyện gì mà nhìn Minh có vẻ khó chịu vậy?

- Không có gì chỉ cãi nhau với một thằng chạm dây thôi mà!- nó cười cười.

- Vậy mà Thiên cứ tưởng chuyện gì! Tối nay Minh có rãnh hok?

- Minh cũng chưa biết nữa!

.....

Thiên cảm thấy vui vui vì nó không còn lạnh lùng với mình nữa. Thiên cảm thấy nó rất thú vị, Thiên muốn tìm hiểu nó, một con người khó hiểu.

Nó suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý tối nay sẽ đi cùng Thiên, ở nhà cũng chẳng làm gì hết, chiều nay cũng không phải đi học thêm thôi đi với Thiên cũng không sao.

Ra chơi không thấy Duy qua tìm nó như mọi ngày nó cũng thấy đỡ mệt mỏi. Cũng tại Duy mà nó cãi nhau với tên nhỏ nhen ấy. Nó đâm ra tức khi tự nhiên lại nhắc tới Long. Còn Long thì nằm trong lớp ngủ một giấc. Duy biết nó và Long đang “giận” nhau rủ đưa này mà không rủ đưa kia thì không được, tốt nhất không rủ đưa nào hết. Nhưng đi một mình thì buồn!

- Hân ơi ra căn tin với Duy nha!- Duy nhìn Hân đang chép bài đợi câu trả lời.

- ... đợi Hân một chút!- Hân dọn dẹp sách vở rồi xuống căn tin cùng Duy.

Trong mắt Duy thì Hân là một cô bé đáng yêu, tốt bụng lại rất biết cách an ủi rồi người khác. Còn với Hân không chỉ đơn giản như Duy, Hân dành cho Duy một tình cảm đặc biệt nhưng Hân nghĩ là Duy thích Minh nên không dám bày tỏ tình cảm của mình.

Cứ như thế một tuần trôi qua mà nó không gặp cái bản mặt đáng ghét của Long nữa. Nó cũng thấy thoải hơn. Nhưng nó lại bức là sao Hân lại có thể mất tích một cách lạ lùng như thế nhỉ? Chắc là lại đi cùng Duy suốt rồi! Hân thiệt là... trọng sắc quên bạn mà! Nhưng nó cũng thấy vui vì nếu như Duy với Hân có thể thành một cặp.

Nó mệt mỏi trở về nhà cũng như thường ngày nó chào dì rồi lên phòng. Ngủ một giấc dậy nó định xuống tìm gì để ăn cho đỡ đói rồi đi học thêm thì nó thấy Hân đang ngồi ở phòng khách. Cả hai đều ngạc nhiên nhìn nhau. Hân ngỡ ngàng nhìn nó.

- Ủa Hân đến chơi hả? Cả tuần rồi không thấy mặt mũi mày đâu hết!- nó cười tươi rói.

- ...uhm... ừ... tại tao bận chút việc!!!- Hân cười gượng đáp lại nó trong lòng Hân lúc này có chút gì đó xót xa khi thấy sự hiện diện của nó trong nhà Duy.

- Thôi mày ngồi chơi... tao đi trước nha!- Nó nói rồi quay đi, không lẹ là trễ học mất.

- Ủh!- Hân cười với nó nhưng trong lòng rất buồn.

Hân đang thắc mắc là không biết nó làm gì ở đây, không lẽ nó với Duy thân tới mức nó thường xuyên đến nhà Duy chơi sao? Hàng ngàn câu hỏi đang nhảy múa trong đầu Hân.

- Ủa nãy Hân nói chuyện với Pul hả?- Duy từ trong đi ra với hai cốc nước trên tay.

- Ủh!

- Sao Hân buồn vậy? Có gì không vui hả?

- Đâu có! Nhưng sao không thấy pa mẹ Duy đâu hết vậy?

- À... pa mẹ Duy ly dị từ lúc Duy mới 8 tuổi, Duy ở với dì Lan, dì Lan thương Duy như con ruột vậy... nên Duy rất thương dì và biết ơn dì rất nhiều.

- Vậy là Duy sống xa pa mẹ lâu rồi nhỉ? Duy không nhớ họ sao?- Hân nhìn Duy với ánh mắt thông cảm.

- Nhớ thì được gì chứ... thỉnh thoảng cả hai vẫn gọi hỏi thăm Duy... nhưng... Duy không hề cảm nhận được tình thương từ họ. Họ chỉ biết có tiền mà thôi...lúc nào cũng hỏi Duy có đủ tiền xài không... chứ chẳng hề hỏi xem Duy sống như thế nào học hành ra sao cả!!!- mặt Duy đỏ dần lên.

- Xin... lỗi!- Hân nhìn Duy mà đau lòng.

- Tại sao Hân phải xin lỗi? Hân có lỗi gì đâu!

- Không! Chỉ tại... Hân không nên nhắc lại nỗi đau của Duy thôi!

- Không sao đâu... Duy cũng quen rồi!- Duy cười cho Hân thấy Duy không hề đau chút nào cả nhưng trong lòng vẫn rất hận!

- Dì Lan nhìn cũng còn trẻ nhỉ? Hân chuyển đề tài.

- Ủ! Dì mới 25 tuổi thôi không trẻ sao được!- Duy cười tinh nghịch.

- Vậy dì bằng tuổi anh của Hân... nhưng dì còn trẻ thế mà sao Duy gọi bằng dì?

- Tại dì là em ruột của mẹ Duy mà!

- Àh...- Hân gật gù vì đã hiểu ra được cái thắc mắc từ nãy đến giờ.

- Thôi chết! Hân phải về rồi! Không là mẹ Hân giết Hân luôn đó!- Hân hốt hoảng nhìn đồng hồ.

- Ủh vậy để Duy lấy xe đưa Hân về!!!

.....

Về đến nhà Hân lặng lẽ trở về phòng. Thật ra Hân chỉ lấy cớ để về sớm thôi... Hân không muốn Duy biết Hân thích Duy. Hân mệt mỗi nằm phịch lên giường rồi suy nghĩ lung tung.

“Mình sao vậy nhỉ? Không lẽ mình thích Duy?... Nhưng Duy chỉ thích nhỏ Minh thôi... Duy cũng từng nói với mình vậy mà!... nhưng tại sao mình lại thấy buồn quá! Hân ơi là Hân mày tỉnh lại đi!!!”- Hân vừa suy nghĩ vừa đưa hai tay lên ôm đầu.

6. Chương 6

Sáng hôm sau vừa bước vào lớp nó đã thấy Hân đứng trước cửa đợi. Nó hớn hỏ chạy đến chỗ Hân nhưng Hân không cười với nó, nhìn mặt Hân lúc này rất nghiêm túc nên nó thấy hơi lạ.

- Hân! Sao tự nhiên đứng đây mà mặt mày nhăn nhó vậy?

- Tao... tao... có chuyện muốn hỏi mày!- Hân nhìn nó ấp úng.

- Có chuyện gì thì hỏi đi!- nó thản nhiên.
- Mà... mà với Duy thật ra là... là... quen nhau lâu chưa?- Hân không dám nhìn nó mà quay đi chỗ khác.
- Lâu rồi! Nhưng sao thế?- nó thắc mắc nhìn Hân.
- À không... không có gì!
- Mà có chuyện gì phải không? Tao thấy mày lạ lắm!
- Không có gì thật mà!- Hân chối phắt.
- Mà mày không nói phải không?- Nó hăm dọa Hân.
- tao...tao... khó nói quá!!!- Hân hết chịu nổi đứng dậy định bỏ đi nhưng bị nó kéo lại.
- Tao với mày bạn bè mà có gì khó nói chứ?
- Mà có thích Duy không?- Hân lấy hết can đảm hỏi thẳng nó.
-
- Sao mày không nói?
- Tao không hiểu ý mày!... thích hay không là sao? - nó ngơ ngác nhìn Hân.
- Thì mày nói đi! Có hay không?
- ... không biết nữa! nhưng sao tự nhiên mày lại hỏi thế?
- Duy rất thích mày! Cũng phải thôi! Mày là bạn gái Duy mà! Nhưng sao mày không nói tao biết!- Hân có vẻ buồn kèm theo chút bức bối.
- Ai nói vậy? Tao có phải bạn gái nó đâu mà nói gì với mày chứ!!!- nó ngơ ngác nhìn Hân mà chẳng hiểu Hân đang nói cái gì nữa.
- Vậy sao hôm bữa mày nói với Long đó... mày nói mày là bạn gái Duy...với lại hôm qua tao thấy mày ở nhà Duy nữa... nên tao nghĩ vậy!- Hân ngại ngần giải thích.
- Trời ơi!... Tao chỉ chọc tức tên đó thôi!...Vậy mà mày cũng tin nữa hả?- Nó vừa nói vừa cười sặc sụa.
- Ai biết! Vậy là mày không phải bạn gái của Duy... nhưng mày... có thích Duy hay không?
- Thích gì mà thích! Nó là anh họ tao đó!- nó vẫn chưa nín cười được khi phát hiện ra một điều không nên biết đó là...hình như Hân thích Duy!!!!
- Anh họ?- Hân la lên
- Mày làm gì mà la to thế? Muốn cả cái trường này biết tao là em họ nó hả?- nó lấy tay bịt mồm Hân
- Sao mày không nói tao? Mà mày dọn lên ở nhà Duy luôn hả?
- Ủ ở lâu rồi...
- uhm.....
- Mày thích Duy phải hok?- nó nhìn Hân cười tinh nghịch.
- tao...tao...sao mày biết?- Hân đỏ mặt cúi xuống
- Minh mà! Chỉ cần nhìn thôi là biết mày thích nó rồi!
- Xạo quá đi mày!
- Được rồi! Tao sẽ giúp mày! Nhưng mày không được kể ai nghe chuyện tao là em họ của Duy, mắc công mấy nhỏ trong trường lại kéo tới hỏi thăm tao này nọ về Duy nữa! Thằng đó nhiều gái theo lắm!
- Ủh biết rồi mà!!!!
- Nhưng mà... còn có chuyện này... tao muốn nói mày biết!- mặt nó buồn buồn làm Hân cũng hồi hộp.

- Chuyện gì mà mau nói đi!- Hân nôn nóng hỏi nó.

- Thì là...

Reng reng!

- Thôi vào lớp rồi về lớp thôi! Để bữa sau tao kể cho nghe!- Nó kéo Hân đứng dậy

- Ủh!- Hân hơi tiếc nhưng cũng phải chấp nhận không thôi là tiêu với ông thầy dạy văn.

.....

Vào lớp Hân nhìn Duy với ánh mắt chứa chan tình cảm rất khác với mọi ngày làm Duy có cảm giác ngại ngại.

Còn Long thì thấy lạ là trong khi nó là bạn gái của Duy nhưng lại thấy Duy đi cùng Hân nhiều hơn, thấy Duy cũng rất quan tâm nó... nhưng cái kiểu quan tâm đó hơi lạ... nó không giống như là quan tâm bạn gái...còn đối với Hân thì...khác hơn một chút...

- Tao thấy... mà có gì đó lạ lạ...

- Lạ gì mà???- Duy thắc mắc nhìn Long

- Tao không hiểu... thật ra là mà...mày là bạn trai của nhỏ Minh khùng đó nhưng mà... sao tao thấy mày quan tâm Hân hơn...- Long cố gắng nói hết ra.

- Có gì đâu! Tao với Hân chỉ là bạn thôi! Tại mày với nó không chịu đi cùng, tao đi với mày mà không rủ nó thì nó giận mà đi với nó thì mày lại giận...đi với cả hai thì lại càng không được...nên tao đi với Hân cũng là chuyện thường tình.- Duy bình thản giải thích.

-... nhưng mà...tao... mà thôi!- Long định nói gì đó nhưng lại thôi.

.....

- Bảo Minh lên dò bài.....- tiếng cô dạy Văn vang lên nhẹ nhàng nhưng lại là một áp lực lớn với nó.

Nó từ từ đi lên bảng, nét mặt khá lo lắng...đứng một hồi nó cũng trở về chỗ với nét mặt không mấy tốt, nhìn nó thì cũng biết kết quả là gì rồi!...Nó không thuộc bài vì hôm qua buồn ngủ quá nên chưa kịp học... Xui thật! Mấy bữa trước thuộc bài thì không dò hôm nay chỉ quên thôi mà bà đó lại gọi nó lên! Nó nằm dài lên bàn Thiên gọi nó mấy tiếng nhưng không thấy nó trả lời... Thiên cũng hơi lo nhưng Thiên lại không muốn làm phiền nó. Chắc là nó đang rất khó chịu...

Ra chơi

Nó đang ngồi thư thả với quyển truyện trên tay thì có một bạn trong lớp bước đến chỗ nó:

- Minh ơi có ai tìm bạn kìa!

-... Ủh... cảm ơn...- nó bỏ quyển truyện xuống rồi đi ra trước cửa.

Nó lóng ngóng nhìn quanh nhưng không thấy ai, nó đang định đi vào trong lớp thì... có một bàn tay lôi nó đi.

- Anh đang làm cái trò gì thế hả? Thả tôi ra mau!- nó vùng vẫy trong khi Long không nói gì mà vẫn tiếp tục lôi nó đi trong ánh nhìn của mọi người.

- Anh bị điên hả? Thả ra coi mỗ nhon!

-

- Thả ra! Anh bị bệnh hả??? THẢ RA!!!- nó hất mạnh tay Long ra.

- Cô bớt ồn ào chút đi!- Long thả tay nó ra.

- Anh điên à? Anh kéo tôi ra đây làm gì?- nó xoa xoa cổ tay.

- Tôi... có chuyện muốn hỏi cô!

Nó chống mắt lên chờ xem Long định hỏi gì.

- cô... cô với thằng Duy...thật ra...- Long đã quyết tâm là sẽ hỏi nó nhưng sao can đảm lúc này chạy đầu mất hết rồi.

- hỏi gì hỏi đại đi... tôi không có rãnh đầu mà đứng nghe anh lảm nhảm!- nó nhìn Long tóe lửa.

- Tôi... tôi muốn hỏi là...

- Không nói thì thôi tôi về lớp!- nó đang định đi thì Long lên tiếng.

- Cô thích Duy thật chứ?- Long hỏi mà mặt cũng đỏ dần. Ai lại đi hỏi cái chuyện này trong khi nó và Long là kẻ thù của nhau.

- Sao lại không?

- Vậy thì... tôi nhắc cô một điều...

- Tôi không có kiên nhẫn như anh đâu!!!- nó nhìn Long khó chịu.

- Tôi muốn nói về việc... nếu như cô thích Duy thì tôi nghĩ là cô không nên tiếp tục... vì cô sẽ là người đau khổ mà thôi!

- Anh nói nhảm cái gì thế?

- Tôi không biết Duy có thích cô thật hay không nhưng tôi biết là Duy chưa quên được... người đó

- Thế thì liên quan gì tới tôi nào?- nó nhăn nhó không hiểu người đó mà Long nói là ai.

- Thì cô là bạn gái của Duy mà!

- Tôi không quan tâm... anh rãnh quá rồi đó!

- Này! Cô vừa phải thôi nhá! cô làm gì mà tỏ cái thái độ khó chịu đó với tôi chứ? Tôi chỉ có ý tốt nói cho cô biết thôi...

- Ý tốt gì chứ! Tôi không cần anh quan tâm. Với lại tôi muốn nói với anh rằng tôi không phải là bạn gái của Duy! Nên Duy muốn quen ai, thích ai, thương ai hay nhớ ai là tùy Duy, tôi không muốn can thiệp vào. Hiểu chưa!...Đồ điên...- Nó nói rồi thẳng cẳng bỏ đi.

- Cô quá đáng vừa thôi chứ! Con người thì phải có lương tâm chứ? Ai đời lại mắng xối xả vào mặt cái người đã có ý tốt muốn giúp cô chứ?- Long nói với theo.

Nó vội quay đầu lại... đi thẳng tới chỗ Long không nói không rằng cười thật dịu dàng có vẻ đã nghĩ thông suốt.

Nhưng không nó tặng Long một cù chỏ vào bụng rồi lại quay lưng bước đi.

- Áxxx! Cái con nhỏ này! Tưởng đầu nó quay lại xin lỗi... ai ngờ nó ỉnh ăn một cù chỏ đau đến thấu xương... con gái gì mà bạo lực... Bảo Minh điên khùng kia! Cô nhớ đó...lần sau cho dù thấy cô gặp nạn tôi thề sẽ không bao giờ giúp cô nữa... nếu không tôi sẽ là một thằng điên!- Long điên tiết la lên thật to rồi cũng bỏ về lớp mà đầu vẫn còn bốc khói.

- Mà làm gì mà mặt mũi đỏ bừng lên thế?- Duy nhìn Long thắc mắc.

- ĐANG TỨC! NHÌN KHÔNG THẤY HẢ MÀY???- Long hét lên

- Sao lại tức? Ai chọc mày?

- Thì cái con nhỏ.....- Long khựng lại xiu nữa là Duy biết Long đến tìm nó rồi!

- Con nào?

- À không... không có gì!!!- Long cười tỏ vẻ không có chuyện gì để không bị Duy phát hiện.

- Mà... rãnh quá!!!- Duy cụt hứng.

.....

Thiên nhìn thấy nó từ xa... Thiên định là sẽ rủ nó tối nay đi xem phim mới ở câu lạc bộ nhưng nhìn thấy nó hậm hực bước vào lớp nên đành chờ dịp khác vậy, chắc là nó chưa hạ hỏa...

- Minh... sao thế?

-

- Sao mà mặt đỏ bừng bừng vậy?

-

- Nếu Minh không muốn nói thì thôi...

-

Thiên thấy nó không trả lời đành quay đi... lúc này nó không muốn nói gì cả...Đến tiết sau mà nó vẫn cứ lằm lằm lì lì như thế, Thiên rất muốn biết lý do nhưng không dám hỏi nữa, đâu có ai dại gì mà chọc tay vào ổ kiến lửa chứ!

Về nhà nó chào dì một tiếng nhưng dì nó chưa kịp nói gì thì nó đã bước thẳng lên phòng. Mỗi khi có chuyện gì không vui là nó lại nghe nhạc... sau đó cũng ngủ quên mất... lần nào cũng thế và lần này cũng không ngoại lệ... nó lại ngủ thiếp đi.

- Duy lên gọi Pul xuống ăn cơm đi...- Dì nó nhìn Duy giục

- Dạ!

Duy lên phòng tìm nó nhưng nó đã ngủ mất rồi...

- Nó ngủ rồi dì!

- Không biết có chuyện gì mà nó vừa về là dì đã thấy nó không vui rồi!

- Con cũng không biết nữa... để lát con lên hỏi nó xem sao!!!

Duy ăn cơm xong thì lên lầu vừa đi vừa suy nghĩ:

“ Hôm nay ngày gì mà ai cũng khó chịu hết! Lúc sáng... thằng Long cũng đang bực bội gì đó... cả Pul cũng thế... không lẽ... hai đứa nó lại cãi nhau nữa sao? ”

Tối chiều ngủ dậy Duy đi xuống lầu thì thấy nó đang ngồi xem ti vi. Duy liền tới chỗ nó:

- Lúc sáng mày cãi nhau với thằng Long hả Pul?

- Đâu có!!!- Nó chối phắt.

7. Chương 7

- Vậy chứ sao tao nghe nó nói là...

- Mày khùng quá!!! Tao với nó làm gì rảnh rỗi mà cãi nhau hoài thế???- Nó nhìn Duy khó chịu.

- Ừh... nếu không đúng thì thôi...nhưng mày đang tức cái gì vậy?

- Thì sáng không thuộc bài bị cô la... với lại cãi nhau với thằng điên kia nữa!!! Nè giờ khó chịu... có gì lạ đâu mà cứ hết người này tới người kia hỏi!!!- nó làm ột đây.

Dìng dong! Dìng dong!

- Mày ra mở cửa đi!- nó nhìn Duy ra lệnh.

- Tại sao lại là tao?- Duy tức tối.

- Mày không đi thì ai đi... không mở thì thôi!!!- nó nằm dài lên ghế.
- Duy đành phải lết thân ra mở cửa. Duy tức tối tại sao trong khi Duy là anh nó mà nó lại sai khiến mình như thế, thật là không thể chịu nổi cái tính ngang tàng của nó nữa rồi!!!
- Hân tới tìm Pul hả?
- uhm...- Hân cười tươi.
- Không đâu! Hân tới tìm mày đó!!!- nó phán một câu làm cả hai đều ngại.
- Tìm tao làm gì?- Duy ngạc nhiên.
- Thôi...không nói nhiều! Tao lên phòng trước đây! Mày với Hân ở lại mà tâm tình!... Hân tao lên phòng trước nha!!!- Nó nói rồi đi thẳng lên phòng để Hân ngồi đó với Duy.
- Hân ngồi chơi đi... Duy đi lấy nước!
- Con chào dì ạ!- Hân lễ phép đứng lên chào dì khi thấy dì nó từ trong phòng đi ra.
- Ủ! Con là... bạn của Duy hả???- Dì nó cười tươi.
- Dạ... con học cùng lớp với Duy và là bạn thân của Bảo Minh!
- Bạn gái con dễ thương không dì???- Duy từ trong đi ra bưng hai cốc cà phê trên tay mặt hớn hở kèm theo một chút nham nhở.
- Dễ thương!!! Con tìm đâu ra cô bé dễ thương vậy chứ???- dì nhìn Duy và Hân cười tươi.
- Nhưng chắc không bằng dì đâu nhí!!!
- Cái thằng này!!!! Nhưng sao bữa giờ không thấy Long tới chơi vậy Duy?- dì nó thắc mắc.
- Con cũng không biết chắc tại nó bận quá!!!
- Vậy thôi hai đứa ngồi chơi...dì đi có chút chuyện!
- Dạ!!!- Cả hai đồng thanh.
- Hân vẫn còn rất ngại nhưng Duy thì vẫn tỏ ra bình thường như không có gì với những lời mình vừa nói.
- Hân uống nước đi! Con Pul nó đang bực mình nên lúc này nó khó chịu vậy đó!- Duy giải thích dùm nó vì Duy vẫn nghĩ là Hân đến để tìm nó.
- Không sao đâu! Hân biết tính nó mà!
- Mà sao lúc này thấy Hân ngại thế?
- Duy tự nhiên lại nói với dì Hân là bạn gái của Duy làm gì? Lỡ dì hiểu lầm sao?- Hân tỏ vẻ khó chịu nhưng cũng rất vui.
- Hân không thích sao?
- Ủh!
- Vậy mà Duy tưởng... Hân thích thế chứ!!!- Duy cười cười nói lí nhí trong miệng.
- Hả??? Duy mới nói cái gì đó?- Hân đứng dậy cầm gối ném thẳng vào đầu Duy.
- Duy né được nhưng lại còn lè lưỡi chọc tức Hân làm Hân càng tức hơn. Hân rượt Duy chạy vòng vòng trong nhà.
- Đứng lại không?
- Duy đâu có ngu mà đứng lại cho bị đánh hả?
- Duy mà không đứng lại là chết với Hân!!!

- Đứng lại cũng chết mà không đứng lại cũng chết!!! Mà Duy không ngờ Hân cũng dữ dằn vậy đó!!!- Duy lại cười trêu Hân

Nghe tiếng cười đùa ầm ầm phát ra từ dưới nhà nó không khỏi thắc mắc mà đi ra ngoài lang thang xem thử. Nó thích thú khi thấy Duy với Hân vui vẻ với nhau như thế.

- Này! Sắp sập nhà rồi đó!!!- Nó cúi xuống cố gắng hét to với giọng đùa cợt rồi vào trong.

Hân đứng lại nhìn lên lầu rồi nhìn sang Duy:

- phù...phù...thôi Hân về nha, cũng trễ rồi...phù!!!- Hân vừa nói vừa thở.

- Ủ!...phù... Để Duy... phù...đưa Hân về...phù!- Duy cũng mệt đến nỗi thở không ra hơi.

Duy dắt xe máy ra rồi chở Hân về nhà. Hân thấy rất vui khi được ở bên Duy thế này, Duy cũng rất vui. Trên suốt đoạn đường về Duy cứ cười mãi nhưng không biết là vì sao!

Về đến nhà là nó chạy sang phòng Duy ngay như thể là chờ sẵn từ nãy đến giờ. Nãy giờ nó cũng muốn xuống với Hân lắm nhưng lại không muốn làm kì đà cản mũi.

- Về rồi hả? Mà làm gì mà cười mãi thế?

- Ủ!... Kệ tao!!!- Duy chợt giật mình khi biết mình đang cười.

- Mà thấy Hân sao?

- Sao... là sao?- Duy nhìn nó ngơ ngác.

- Thì thấy Hân như thế nào?

- Bình thường thôi! Có gì đâu!- Duy nhìn nó mà vẫn không hiểu nó đang hỏi cái gì?

- Mà... chắc tao tức chết với mày quá!!!- nó tức tối quát Duy.

- Mày... làm gì mà **** tao?... mày nói cái gì tao...

- Vậy sao lúc nãy thấy mày với Hân giỡn nhiệt tình vậy... lại còn nói với dì Hân là bạn gái con nữa chứ!!!- Nó vừa nói vừa nhái lại giọng của Duy lúc nãy. Chap 10:

- Bạn bè giỡn không được hả? Mày ở trên lầu sao mày biết?- Duy nhìn nó bối rối.

- Cái đó là chuyện của tao!!! Khai mau! Mày thích Hân đúng không?- nó cười gian.

- Gì mà thích??? Đã nói là bạn bè thôi!- Duy bối rối giải thích.

- Tao không tin! Bạn bè gì mà lúc nào cũng kè kè đi chung lại còn vì “bạn bè” mà bỏ rơi em gái nữa chứ!!!- nó nói giọng giận dữ.

- Tao rủ mày đi chung mà mày không đi nên tao mới đi với Hân... mày lại còn ở đó nói tao bỏ rơi em gái!!!- Duy bức xúc.

- Được rồi! Nhưng mày nói đi... có thích Hân không? Nói đi! Có gì tao giúp cho!- nó cười ranh mãnh.

- Khỏi dụ tao! Đã nói là không có!... Chắc chắn mà! Làm gì mà nhìn tao ghê thế?

- Thật không?- nó nhìn Duy sẫm soi.

- Thật!!!

- Ủh... tao biết rồi! Không có thì không có!- nó tiếc nuối trở về phòng nhưng cũng hơi tức đào bới nãy giờ mà chẳng được gì!

- Duy! Ngồi im đó!- nó quay lại đi thẳng vào phòng Duy rồi đẩy Duy một phát té nhào ra đằng sau rồi nhanh chân zọt lẹ về phòng.

- MÀY KHÙNG HẢ PUL???- Duy tức tối la ầm lên.

Nó về phòng nhảy phịch lên giường rồi lăn ra ngủ. Mặc kệ Duy có thích Hân hay không nhưng nó đã quyết định rồi! không thích cũng phải thích!!!

Sáng hôm sau

- Minh ơi! Đợi Thiên với!- thấy nó từ ngoài cổng Thiên chạy tới nở nụ cười thiên thần với nó làm nó có chút xao xuyến.

- Sao hôm nay Thiên đi học sớm vậy?- nó nhìn Thiên thắc mắc.

- Tại sáng nay dậy sớm... với lại nhớ Minh quá nên đi học sớm thôi!- Thiên cười tinh nghịch.

-

Nó biết là Thiên đùa nhưng sao nó cảm thấy không vui khi nghe Thiên nói thế. Bây giờ nó đã ghét Thiên hơn rồi mà nói thẳng ra là nó không còn giận Thiên về chuyện cũ nữa nhưng nó vẫn không thể là chính nó khi ở cùng Thiên được! Ở bên Thiên nó ít nói, nó lạnh lùng... bởi vì nó không muốn gục ngã thêm một lần nữa! Bản thân nó không cho phép nó như thế nên nó phải tỏ ra lạnh lùng với Thiên cũng là một điều dễ hiểu!!! Nhưng Thiên thì không hiểu được điều đó. Biết tính nó như thế Thiên cũng chẳng hỏi gì thêm nữa mà chỉ lặng lẽ nhìn nó này giờ. Nó vừa quay qua thì... bắt gặp được đôi mắt ấy... đang nhìn nó, nó hơi ngượng rồi quay đi không nói gì. Thiên thì cứ cười tủm tỉm trước vẻ bối rối của nó. Cả nó và Thiên đều không biết từ đằng xa cũng có hai con mắt khác đang nhìn bọn nó chăm chú!!!

- Gớm thật! cái con nhỏ đó cũng biết ngại nữa sao?... Mà hình như nó thích thằng đó thì phải! Sao qua mắt mình được! kaka..."- Long đứng lẩm bẩm một mình rồi đi vào lớp.

- Mà làm gì mà này giờ đứng lẩm bẩm một mình trước cửa lớp vậy?

- Không có gì! Tao đang nghĩ chuyện này ấy mà!

- Tao thấy mày bị bệnh nặng lắm rồi đó Long!- Duy đưa tay lên sờ trán Long.

- Mà làm cái gì vậy?- Long đẩy tay Duy ra.

- Tao thấy mày nên đi... khám bệnh liền đi!- Duy cười trêu Long mà không biết mình đang được tặng một ánh nhìn cực kì "triều mến"

- Duy! Mày im lặng dùm tao một chút không? Mày nói nhiều quá! Nhức cả đầu!!!- Long nhìn Duy khó chịu với thái độ đùa cợt đó.

-

- DUY!!!- Long la lớn khi thấy Duy vẫn không ngừng cười

- Ok! Ok! Tao biết rồi!- Duy ngừng cười một lát nhưng vẫn đưa tay lên che miệng không để Long thấy trông rất giống một thằng khùng trốn trại hơn là Long đáng lẽ người đi khám bệnh là Duy mới đúng!!!

Từ khi vào lớp nó thấy có gì đó ngại ngại, nó không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên như trước nữa. Thiên cũng rất khác với lúc này, cả hai đều không nói với nhau câu nào đến lúc Thiên định mở miệng nói thì Thiên lại rơi vào tầm ngắm của bà cô! Thế là Thiên bị gọi lên dò bài còn nó thì tranh thủ ngủ một lát.

Ra chơi!

Rút kinh nghiệm mấy lần trước, lần này Thiên nhanh tay kéo nó ra thẳng căn tin. Nó hơi ngạc nhiên nhưng chưa nói gì thì bị kéo đi mất rồi.

- Ngồi im đây nhé!!!- Thiên ấn nó ngồi xuống ghế rồi chạy thẳng vào trong mua đồ.

Nó nhìn theo dáng Thiên đang chen chúc trong đó nó lại bật cười. Nó chột giật mình vì cái hành động lạ lùng của mình vừa rồi.

- Cửa Minh nè! Ăn đi!!!- Thiên hớn hớn đưa đồng thức ăn trên tay cho nó.

- Cám ơn!- nó cười tí mắt.

- Lần đầu Thiên thấy Minh cười tươi vậy đó!

- Ăn đi! Đói bụng quá!!!- nó lảng sang chuyện khác
- Hình như... Minh không thích nghe những lời như thế???
- Uhm...
- Vậy lần sau Thiên sẽ không nói nữa... nhưng mà sao... Minh ít nói vậy???
- Không thích thôi!
- Hay là đi chung với Thiên nên thế???
- Đâu có!!!

Long cũng đang ở trong căn tin với thằng bạn cùng lớp. Vừa thấy nó Long đã rất khó chịu. Long ghét nhìn cái cách nó cười như thế! Ai cho phép nó vui vẻ như thế! Đồ đáng ghét!!!

- Đi thôi Long! Sao tự nhiên đứng im vậy?- cậu bạn lay lay người Long.
- Ừ!!!

Đi ngang chỗ nó Long cố tình đụng vào người nó một cái rồi bỏ đi một nước.

- ÁÁÁ!... Diên à???- nó tức tối nói với theo.

8. Chương 8

- Minh có sao không? Ướt áo hết rồi!!!... Mà ai vậy...sao lại vô duyên thế???
- Thiên lấy khăn giấy lau chỗ áo bị ướt cho nó.
- Thằng khùng lớp bên cạnh đó mà!!!- nó giật lấy mảnh khăn giấy từ tay Thiên rồi tự lau.
- Là... cái thằng khùng hay làm cho Minh nổi giận đó hả?
- Hả?... à... ừ...!!!- nó giật mình khi nghe Thiên hỏi như thế! Giờ nó mới để ý là lần nào ai hỏi nó cũng đều nói Long là thằng khùng hay thằng điên gì đó! Nhưng mà nó đâu có nói sai, quả thật Long khùng rất nặng nữa là đằng khác!
- Thiên không thích cái thằng khùng đó!!!
- Minh cũng có ưa gì đâu!
- Mà sao Minh quen tên đó vậy???
- ... À... Tình cờ thôi!!! Không có gì đâu! Thôi mình vào lớp đi!!!
- Ừh!!!

Duy cũng ngồi ở một góc nào đó trong căn tin và đã nhìn thấy tất cả. Duy vẫn không thể hiểu nổi hai đứa đó: một đứa là em gái, một là bạn thân mà cứ chiến tranh như thế Duy đứng giữa cũng rất khó xử.

- Hân thấy hình như Long với Minh căng thẳng lắm đấy!!!- Hân lên tiếng cắt ngang những suy nghĩ đang lờn vờn trong đầu Duy.
- Ừ! Duy cũng không nghĩ là hai đứa nó thù nhau lâu vậy đâu!!!
- Hay nghĩ cách gì đi...
- À...Duy có cách rồi.....@%^.&^*- Duy ghé sát tai nói nhỏ gì đó với Hân

Duy và Hân đứng dậy đi về lớp, đi ngang qua lớp nó Duy nhìn quanh một lượt rồi tiến về phía nó với bao ánh nhìn kinh ngạc của mọi người:

- Pul! Tối nay đi cùng tao ra chỗ này!- nói rồi Duy bước nhanh về lớp không để nó có cơ hội trả lời.
- Minh quen với Duy hả? Thành đó cũng chung hội với thằng Long đó!!!
- Ủh!...- nó ừ đại cho qua chuyện. Nó đang suy nghĩ không biết Duy lại giở trò gì nữa đây?!
- Tan học nó phóng nhanh về nhà nhưng Duy đã ngồi một đồng ở đó:
- Về sớm vậy? - Duy nhìn nó thắc mắc.
- Mà về nhanh hơn tao mà còn la làng!!!- nó trợn mắt nhìn Duy.
- Tối nhớ đừng có ngủ quên đó!!!
- Biết rồi! Nói nhiều quá!... Mà đi đâu thế???
- Tối rồi biết!- Duy nói rồi đi lên lầu.
- Nói đại đi!!!- nó nhăn nhó đi theo sau.
- Tối là tối! Nói bây giờ mất vui!
- Mà không nói tao không đi!- nó năn nỉ không được thì đành chơi chiêu ép vậy!
- Tùy mày thôi! Không đi thì đừng có trách sao tao không nói trước nha!!!- Duy biết tính nó ham chơi nên làm dữ lên.
- Tao... thôi mà... nói đi Duy!!!- nó kéo tay Duy năn nỉ.
- Lên phòng thay đồ đi... rồi xuống ăn cơm... đi đang đợi kìa!- Duy lảng sang chuyện khác chứ không là không xong với nó.
- Đang ăn cơm thì dì nó lên tiếng:
- Tuần này dì phải đi công tác xa. Chủ nhật mới về! Nhưng để hai đứa ở nhà một mình dì không yên tâm lắm!!!
- Tụi con lớn hết rồi mà dì!
- Đúng rồi đó dì... con với Pul tự chăm sóc mình được mà!!!
- Nhưng ai nấu cơm, làm việc nhà??? Hay dì gọi bạn dì tới ở cùng hai đứa nhé!!!
- Không sao đâu dì! Anh Duy lớn rồi biết tự làm được mà!- nó nháy mắt với Duy.
- Không!... à... phải rồi! Con nấu ăn với làm việc nhà được mà dì!!!- Duy đang tính đẩy trách nhiệm qua cho nó nhưng nó nhanh tay hơn rồi giờ mà nói không thì dì sẽ thay đổi ý định mất!!!
- Nhưng...
- Dì ơi... con học lớp 12 rồi đó, năm nay con 18 tuổi rồi... không lẽ con không tự lo cho bản thân mình được sao!!! Với lại con không muốn làm phiền bạn dì đâu!!!
- Thôi... được rồi! Nhưng mà hai đứa ở nhà cẩn thận không được đi khuya quá đó!
- Dạ!!!- cả hai hớn hở đồng thanh.
- Nhà giờ chỉ có mỗi nó với Duy, nó thấy tự do hơn vì thích đi đâu thì đi. Đến chiều nó nghe có tiếng gì ồn ồn thì thức giấc, nó nhìn xuống thấy Duy, Hân và Long đang ngồi dưới giỡn âm âm. Nó thấy tức vì có cảm giác như mình bị bỏ rơi. Nó đang tính đi vào trong thì bị gọi lại:
- Minh! Ngủ dậy rồi hả???- Hân nhìn thấy nó nên gọi xuống.
- Ngủ sướng ha! Đi thay đồ rồi đi!- Duy giục nó.
- Đi đâu???- Nó ngơ ngác nhìn xuống.
- Lẹ đi!!!- Hân hối nó.

- À... ừ... đợi chút!!!- nó chạy vào phòng lựa đại một bộ đồ rồi vào tắm.

20' sau.

- Cô làm cái gì mà lâu vậy? Ngủ quên trên đó hả?- Long nhìn nó khó chịu.

- Này! Vậy là nhanh rồi còn đòi hỏi gì nữa!? Tôi có bắt anh chờ đâu sao mà nói nhiều thế?

- Cô ngon nhỉ? Làm người khác phải đợi lại còn lớn tiếng à?

- Tôi thấy anh lạ thật! Tôi đã nói là tôi không có bắt anh phải đợi! Không nghe rõ hả? Hay là anh bị lãng tai??- nó cười thích thú trước vẻ mặt sắp nổ tung ra của Long. Chap 12:

-Cô... cô đúng là ngang hơn cua! Cô làm như tôi muốn đợi cô lắm à... Chẳng qua là...

- Thôi mà! Người ta nói ghét của nào trời trao của đó đấy!!!- Duy cố tình chen vào để ngăn cuộc cãi vã không biết đến lúc nào dừng của nó và Long.

- Người ta nói thế nhưng đâu phải ai cũng vậy!- nó lên tiếng thanh minh.

- Mà cũng nói quá rồi! Còn lâu tao mới đi thích cái con nhỏ này! Tao đâu có điên!!! Trừ khi tao bị điên chứ không bao giờ tao thích nó!!!!- Long nhìn nó tóe lửa.

- Biết đâu được!- Hân nhìn nó và Long cười khúc khích.

- Thôi đi lẹ đi! 7h rồi đó mấy ông mấy bà!- Duy nhìn lên đồng hồ hối bọn nó.

- Đi bộ nha! Tao không đi xe đâu?!!- nó lên tiếng đề nghị.

- Tao biết rồi! Còn phải nói! Có ai nói là đi xe đâu!- Duy cười nhăng răng.

- Vậy giờ đi đâu?

- À... ở gần đây có khu vui chơi... hay là... mình đến đó đi!- Hân đưa ra ý kiến.

- Ừh cũng được!!!- Duy đồng tình.

Nói xong cả bọn kéo nhau ra khu vui chơi gần nhà. Lúc đầu nó có vẻ không thích lắm nhưng khi ra đến nơi nó là người đầu tiên chạy vào. Nó hớn hỏ chạy khắp nơi, chơi đủ trò lại còn ngậm khư khư cạy kẹo mút trên miệng chẳng khác nào một đứa con nít.

- Tao nhớ mà cũng thích đến đây lắm mà... sao không vào chơi đi!- Duy nhìn Long nhắc khéo.

- Ai nói với mày tao thích!?

- Thôi! Muốn chơi thì cứ vào mà chơi! Ngại gì nữa!- Duy biết thừa là Long rất muốn vào chơi nhưng lại làm ra vẻ không thích!

- Tao... tao...

- Vô chơi chung với con Pul kia!- Duy đẩy Long vào trong.

Thế là Long cũng bị thu hút bởi những trò chơi rất là con nít này, nó và Long chơi bắn súng nhìn Long rất đáng yêu nhưng vẫn toát lên nét đẹp trai hút hồn người. Còn nó thì nhìn rất cá tính với chiếc quần jeans dài tới chân với chiếc áo thun đơn giản.

- Anh chơi cũng khá lắm!- nó khen Long trong khi mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

- Gì mà cũng khá?! Phải nói là quá giỏi!- Long phản bác lại.

- Ặxxxxxxx! Mới khen xiu mà chảnh rồi... mà nà... Long ... anh có nghĩ là ván này anh thua tôi không?

- Cô đừng có mơ xa! Cô thua thì có! Cứ chờ đó!!!

- Anh... Tôi không cãi nhau với anh nữa!... Anh có biết không...nói thật với anh thì...giờ tôi mới nhận ra... là anh rất đẹp trai!!!

-- Long không nói gì nhìn nó chăm chăm.

- Yeahhh! Tôi thắng rồi!!!- nó mừng rỡ nhảy cẫng lên.
 - Cô chơi ăn gian!
 - Tôi ăn gian hồi nào?! Tại anh không tập trung rán chịu!
 - Cô gài bẫy tôi!
 - Ai bảo anh tin làm gì?- nó lè lưỡi trêu Long.
 - Cô... cô được lắm!!!
 - Sao anh lại nói thế? Tôi nào có tài cán gì đâu!!!- nó chớp chớp mắt nhìn Long với vẻ ngây thơ.
 - Cô...
 - Tôi thì sao...anh Long có điều gì cần dạy bảo???
 - Tôi không thèm nói chuyện với cô nữa!- Long tức giận đứng lên trong khi nó đứng đó cười khúc khích.
- Duy đứng từ xa mỉm cười. Hân cũng hơi thắc mắc nhưng dần hiểu ra được ý định của Duy:
- Duy định ghép đôi bọn nó hả?
 - Ủh! Duy thấy bọn nó nhìn cũng hợp lắm! chỉ mỗi tội hay cãi nhau thôi!
 - ...uhm...Hân thấy được đó!... hay tội mình trốn đi để tội nó đi chung!!!
 - Ý kiến hay!- Duy vội vàng kéo hân trốn đi chỗ khác.

.....

- Anh thấy thằng Duy với nhỏ Hân đâu hok?- nó nhìn quanh rồi chạy đến chỗ Long.
 - Tôi cũng không biết! Đi tìm này giờ rồi mà không thấy đâu hết!- Long cũng chẳng hơn gì nó đang đảo mắt tìm hai kẻ bỏ rơi bạn bè kia.
 - Chắc là... bọn nó tách riêng... bỏ lại tôi và anh một mình ở đây rồi!
 - Sao lại một mình!? Tôi và cô phải là hai mình chứ?!
 - Anh còn đùa được à?
 - Vậy thì đi thôi!
 - Đi đâu???
 - Kêu đi thì đi đi... chứ ở đây làm gì nữa!!!- Nói xong Long bỏ đi trước.
- Nó lủi thủi theo sau Long, cả hai chẳng ai nói với ai câu nào. Nó thấy ngại ngại nên không dám mở lời trước vả lại có nói cũng chẳng biết nói gì hết... mà không chừng im lặng thì sẽ tốt hơn... nên không lại cãi nhau nữa!
- Sao cô im lặng thế? Lúc này ai lớn tiếng mắng tôi dữ lắm mà!

9. Chương 9

- Tôi... tôi... không thích nói chuyện với anh!- nó thấy khó chịu khi nói ra câu đó! Hình như nó có hơi quá!
- Cô... ghét tôi đến thế sao???- Long nhìn nó buồn buồn.
- Tôi... không biết!... Tôi khát quá! Anh đứng đây đợi tôi một lát... tôi đi mua nước.
- uhm...

Nó chạy thẳng một mạch không để ý nên đụng phải hai gã lu manh:

- Này em! Đi đâu mà vội thế???

-.....- nó không trả lời mà đi tiếp.

- Đụng anh xong rồi muốn đi là đi à?- tên đó chặn đường nó lại.

- Em biết điều chút đi! Bọn anh tha cho!- tên kia hòa theo.

- TRÁNH RA!!!- nó **** thẳng vào mắt hai tên đó rồi bỏ đi.

- Em cũng mạnh miệng gớm nhỉ?

- Nhìn cũng xinh mà sao khó chịu thế???- tên đó đưa bàn tay bẩn thỉu của mình lên vuốt má nó.

- BỎ TAY RA!!!- nó giơ chân đá vào bụng tên đó rồi nhanh chân chạy. Lúc này thì chỉ có chuông là thưng sặc. Nó phóng như bay về con đường phía trước.

- Đứng lại đó! Con nhỏ kia!- Hai tên đó rượt theo nó.

- Tôi không có ngu mà đứng lại đâu!!! Đồ bệnh hoạn! Đồ biến thái! Đồ thần kinh âm binh!!!- nó vừa chạy vừa quay đầu lại mắng cho hai tên đó một trận.

Long đợi mãi mà không thấy nó quay lại, chắc là nó bỏ về trước rồi!!! Long đang định đi thì thấy từ xa có hai tên con trai đang đuổi theo một con bé mà nhìn con bé ấy rất quen! Phải rồi! Là nó! Nó đang làm cái trò gì thế???

Nó cũng đuổi sức lắm rồi. Nó dừng lại nhìn quanh, nó đang ở một con hẻm vắng, Nó thấy hai tên đó càng lúc càng lại gần nó hơn, làm sao bây giờ?? Nó bị dồn đến chân tường rồi!

- Này nhók! Rượu mời không uống thích uống rượu phạt à?- tên đó nâng cằm nó lên còn tên kia giữ hai tay nó lại.

-- nó không nói gì đá vào chân tên kia một phát rõ đau.

- Mày... mày...giỏi lắm! Mày chết với tao.

Nó không biết tên đó đang định làm gì... hình như là nó sắp bị ăn một tát. Nó nhắm mắt lại... nhưng sao không đau? lạ nhỉ?

Nó vội mở mắt ra... cảnh tượng trước mắt nó là một chàng trai đang vật lộn với hai tên lu manh.

- Long! Coi chừng phía sau!!!- nó hét lên khi thấy một tên đang định đánh lén Long từ đằng sau.

Nó vội vàng nhặt đại cái cây bên đường rồi vào cuộc đánh cho hai tên đó nhừ tử.

- Cho mày chết!!!- Long phui phui tay khi đã hoàn thành nhiệm vụ cao cả của mình.

- Cô không sao chứ???- Long nhìn nó cười tươi rói.

Nó nhìn hai tên lu manh lúc này đang nằm dài dưới đất thì hí ha hí hửng:

- Không sao! Còn anh có sao không!

- Đi thôi! Để lát hai thằng tâm thần đó kéo đồng bọn tới thì khổ!!!- Long nắm tay nó chạy như bay.

- Phù!... Tới nhà rồi!!!- nó thở hồng hộc.

- Cô vô nhà đi!!!... Khuya rồi!- Long cũng thở phù phù nhìn nó

- Cám ơn anh!

- Không có gì! Tôi về nhé!!!- nói rồi Long quay đi.

- Long!

-- Long không nói gì quay đầu lại nhìn nó.

- Cám ơn!

- Không có gì!

- Vào nhà một lát rồi về!!!

- Tôi...

- Sẵn đợi thằng Duy luôn!!!- nó nói mà mặt đỏ lên hết không biết là do mới chạy xong hay là do... có vấn đề gì khác nữa!

Nó kéo tay Long vào nhà, đẩy Long ngồi xuống ghế rồi chạy vào trong đem ra hai ly nước cam. Chap 14:

- Anh uống nước đi!

- Ủ...mà cô là gì của thằng Duy thế???

- Em!

- Em???

- Ủ! Em họ! Không được hả?

- Không!... tôi chỉ thấy lạ lạ thôi.

- Lạ???

- Thì tại lúc đầu cô nói với tôi cô là bạn gái nó...

- Có sao???- nó làm ra vẻ ngây thơ không biết gì!

- Cô đừng nói là không có nha!!?- Long lấy tay cốc đầu nó.

- Đau! Anh khùng hả?- nó chồm người lên đánh lại Long cho bằng được.

- Cô làm gì mạnh tay thế??? Long ôm tay xoa xoa.

- Tôi là thế đấy!!!

- Lúc nào cô cũng dữ dằn thế à? Phải chi hiền lành một xíu như lúc nãy thì tốt biết mấy!- Long nhìn nó lắc đầu.

- Không! Tại sao tôi phải hiền lành cho anh ăn hiếp à???- nó thấy mắt quá nên tháo mắt kính ra.

- Thôi tôi không cãi với cô nữa!!...- Long có chút giật mình khi nó tháo mắt kính ra vì nhìn nó lúc này có nét gì đó rất giống Duy.- Nhìn kĩ thì tôi thấy cô giống em sinh đôi của thằng Duy hơn là em họ đấy!!!

- Người nhà tôi ai cũng nói thế đấy!!! Nhưng rất tiếc tôi không phải em gái sinh đôi của Duy!

- Oh! Cô cũng xem bóng đá nữa hả?- Long khẽ đưa mắt nhìn quanh nhà thì dừng lại trước một tấm poster.

- Sao anh biết???Tôi thích nhất là KaKa của Brazil!!! Anh ý rất đẹp trai!- nó hí hửng khi có ai đó đụng tới sở thích của nó.

- Còn tôi thì thích Torres của Tây Ban Nha!

- Tôi không thích Tây Ban Nha lắm.

.....

Nó và Long ngồi nói chuyện say sưa về bóng đá mà không để ý gì tới trời trăng mây gió. Duy về từ lúc nào mà nó cũng không biết. Duy có vẻ đặc ý khi thấy kế hoạch của mình đã thành công bước đầu.

- Về rồi hả??? Đi chơi với nàng vui vẻ chứ ??!- Nó lên tiếng trong khi Duy rón rén bước vào nhà.

- À...ừ...vui!- Duy nhìn nó và Long cười hòa.

- Bỏ bạn bè đi chơi riêng với Hân mà không vui sao được?!- Long nhìn Duy giận dỗi nhưng thực ra thì thầm cảm ơn Duy rất nhiều.

- Khai mau! Lúc này mày với Hân đi đâu?- Nó làm mặt nghiêm.
- Tao... tao với Hân có đi đâu đâu!- Duy chối phắt định trốn lên lầu nhưng không kịp rồi!
- Mày định đi đâu đó! Đang nói chuyện mà!- Nó nháy mắt với Long ra hiệu.
- Trời ơi! Haha... tụi bây...làm ơn tha cho tao đi mà...haha...- Duy lặn lội trên sàn nhà van xin nó không ngừng. Còn nó với Long vẫn không ngừng tay chọc lét Duy.
- Mày không nói thì đừng hòng tao tha!
- Được rồi! Tao nói...Tao nói!...tao với Hân sau khi rời khỏi đó thì... đi...vòng vòng thôi!!!- Duy vừa nói vừa thở.
- Thôi tha cho nó đi!- Long lên tiếng.
- Chơi đánh bài hok?- Nó nẩy ra ý kiến rồi chạy lên phòng lấy xuống một bộ bài đủ màu sắc.
- Tao chơi nữa! ... phù...!!!- Duy nằm dưới sàn vừa thở vừa nói.

Mắt đứa nào đứa nấy cũng mờ dần. Cả ba chơi xong rồi lăn ra ngủ. Cũng gần 1h rồi mà đèn nhà nó vẫn sáng trưng.

.....

Những tia nắng buổi sáng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu vào mắt Long làm hấn thức giấc. Nhưng có thứ gì đó nặng nề đang đè lên người Long, thì ra là lúc tối nó ngủ nó gác chân lên bụng Long. Long nhẹ nhàng lấy chân nó ra rồi phóng nhanh vào WC. Lúc Long đi ra thì Duy vẫn còn ngủ còn nó thì biến đâu mất rồi. Có lẽ lúc Long vừa đi thì nó cũng tỉnh.

- Duy dậy đi! Tao về trước nha!
- Uhm... tao buồn ngủ quá! Để tao ngủ xíu nữa đi!- Duy nói giọng ngái ngủ múa chân múa tay lung tung.
- Mày không dậy trễ học rán chịu!!! Tao về đây!- Long đứng dậy đá Duy một cái mạnh rồi về.
- Ááá! Cái thằng này!- Duy lồm cồm bò dậy rồi đi vào phòng vệ sinh.

20' sau.

Nó uể oải bước vào lớp

- Minh! Tối qua Minh làm gì sao Thiên gọi điện thoại cho Minh mà không được vậy?- Thiên vừa thấy nó vào lớp đã sốt sắng rồi.
- Khò! Khò!- vừa đặt cặp xuống là nó ngủ luôn! Tiết đầu là tiết Anh cũng không sao nó có điểm miệng rồi nên cũng yên tâm ngủ.

10. Chương 10

“ Minh sao thế nhỉ? Thiếu ngủ sao? Tối qua làm gì mà không ngủ nhỉ? Minh lúc nào cũng không có cơ hội nói với Minh, mặc dù ngồi chung một bàn nhưng sao lúc nào cũng chậm một bước hết. Heizzzzzzz!!!” Thiên thở dài rồi nằm gục lên bàn.

Ra chơi

- Minh xuống căn tin với Thiên nhé!
- Ừ!- nó đang định đứng lên thì thấy Duy, hân, Long đang đứng trước cửa lớp nó.
- Pul! Đi xuống căn tin!- Duy nói với nó như một thói quen hằng ngày.

- Tao...- nó quay sang nhìn Thiên, nó không biết nên đi với ai cho phải!
- Rủ bạn mày đi chung luôn đi!- Hân đưa ra một đề nghị vô cùng sáng suốt.
- 5 đứa nó kéo nhau xuống căn tin với ánh nhìn ngưỡng mộ có ghen tỵ có của tất cả học sinh trong trường.
- Nhỏ đó là gì mà thấy nó lúc nào cũng đi chung với bọn anh Duy vậy?- NS1
- Mày nói nhỏ nào? Nhỏ đi bên trái hay bên phải?- NS2
- Hai đứa luôn! Lần này còn đi chung với Thiên A7 nữa chứ!- NS1
- Sao bọn nó cứ lựa boy đẹp mà sáp vào vậy không biết?- NS2
- Mấy bà nhiều chuyện quá!!! Tui thấy hai nhỏ xinh lắm! Ba tên kia mới là xấu đó.- NS3
- Ông thì thấy gái là sáng mắt!- NS1,NS2

.....

Ở căn tin

- Thiên không sao chứ?- nó nhìn Thiên lo lắng.
- Không...không sao!- Thiên cười gượng
- Hay là Thiên ngại! Không sao đâu... tụi mình cũng quen nhau hết rồi mà!- Hân nhìn Thiên cười khê.
- Chào...tôi là Duy!!!- Duy nhìn sang Thiên bắt chuyện.
- Còn mình là Hân bạn thân của Minh có lẽ Thiên cũng biết rồi!!!- Hân nở một nụ cười thật tươi.
- Còn đây là Long- Duy thấy Long không có ý định giới thiệu nên chen vào nói giúp.
- Uhm... mình ngồi cùng bàn với Minh... chắc các bạn cũng biết hết rồi nhỉ???- Thiên hít một hơi thật sâu.
- Nó thật sự thấy bối rối... đáng lẽ ra người bối rối phải là Thiên nhưng nó lại cảm thấy khó chịu khi tất cả phải ngồi chung như thế này... còn Long nữa! Sao này giờ chẳng thấy hân nói tiếng nào hết!!!
- Long mày sao vậy? bị bệnh hả hay sao mà hôm nay chẳng nói tiếng nào hết vậy? Hay uống lộn thuốc???- Duy chịu không nổi sự im lặng khác thường của Long đành lên tiếng hỏi thăm bệnh tình của thằng bạn mình.
- Không sao!... Tao vào lớp trước đây!!!- Nói rồi Long đứng dậy đi thẳng về lớp mà không hề ngoái đầu lại dù chỉ một lần.
- Nhìn dáng vẻ ấy cao cao gầy gầy ấy từ xa toát lên một nét gì đó...lạnh lùng...khó nói...không giống với Long thường ngày... hay cái cọ với nó!
- Nó sao thế nhỉ?- Duy ngơ ngác nhìn mọi người.
- Không biết nữa!- Hân nhìn sang nó- Mày cãi nhau với nó hả Minh?
- Đâu có! Tao có biết gì đâu!- nó cũng ngơ ngác không biết gì nhưng chẳng hiểu sao cái cảm giác khó chịu đang len lỏi trong nó. Nó nghĩ là sẽ không bao giờ có cái lần thứ hai mà cả 5 đứa đi cùng nhau như thế này nữa.

.....

Sau cái ngày hôm đó nó rất ít khi gặp Long, những lúc đi cùng Duy và Hân đều vắng mặt Long... không thể hiểu nổi... không lẽ Long đang tránh mặt nó... nó nghĩ vậy nhưng không có lý do gì để Long phải tránh mặt nó cả! Nhưng tại sao nó phải nghĩ đến chuyện đó làm gì. Long muốn làm gì thì mặc xác hân liên quan gì tới nó đâu... nó sờ trán suy nghĩ rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Còn về Thiên vẫn luôn muốn tìm hiểu nó nhưng có lẽ Thiên không hề biết rằng... trước đây Thiên chỉ muốn tìm hiểu xem con người thật của nó có lạnh lùng thế không? Nhưng bây giờ thì việc tìm hiểu nó không còn đơn thuần với cái lý do như thế nữa... Thiên muốn được ở bên cạnh nó nhiều hơn... nhìn thấy nó vui Thiên

cũng rất vui...Nhưng khi không gặp được nó... Thiên lại nhớ nó không thể tả... cuối cùng thì... Thiên đã thích nó mất rồi!!!

Gần đến Noel rồi... dạo này nó đang bận học bài để không phải bị điểm thấp trong kì thi sắp tới nên ít đi chơi hơn. Lên lớp thì nó quyết tâm nghe giảng nên cơ hội để Thiên bắt chuyện với nó hầu như là không có. Duy ở chung nhà với nó mà cũng chẳng có cơ hội nào để nói chuyện ra trò với nó ngoài những câu thông thường trong bữa ăn thôi.

.....

- Minh ơi! 3 ngày nữa là Noel rồi! mày có hẹn với ai chưa?

- Chưa!

- Vậy tối thứ 7 7h ở nhà mày... tao nói với Duy rồi đó!- Hân cười vui vẻ rồi đi thẳng về lớp.

- Ủh!- nó thở dài ngán ngẩm.

.....

- Minh ơi!

- Gì nữa???- nó khó chịu nhìn Thiên, có lẽ Thiên chọn không đúng lúc để nói với nó rồi!

- Ngày mai là... Giáng Sinh rồi...tối mai Minh có hẹn với ai chưa?- Thiên nhìn nó ngại ngùng một lúc rồi cũng nói ra được cái suy nghĩ trong đầu. Chap 16:

- Xin lỗi Thiên! Mai Minh có hẹn với Hân rồi!!!

Thiên không nói gì nhìn lên bảng, Thiên có vẻ buồn buồn thấy thái độ vừa rồi của Thiên nó thấy như mình có lỗi, nhưng nó đã lỡ hứa với Hân rồi làm sao được!

Thiên lại chậm một bước nữa rồi, tuy ngồi cùng một bàn nhưng Thiên vẫn chưa hẹn được nó một buổi ra trò.

.....

- Pul! Giờ này mà còn nằm đó đọc truyện nữa!!! 6h30' rồi đó!- Nó đang mãi mê đọc truyện thì Duy lên phòng bảo nó chuẩn bị đi rồi còn đi chơi nữa.

- Hả??? Nhanh vậy?- nó giật mình quăng quyển truyện xuống đất.

- Lẹ nha! Hân với thằng Long đang đợi ở dưới đó!!!

- Ủh! Biết rồi! Xuống trước đi!- Nó chạy vội vào nhà tắm

15' sau...

“ Hả? Lúc này thằng Duy nó nói gì nhỉ? Long cũng đến sao? Mấy tháng nay không thấy mặt mũi đâu hết... tưởng chết ở đâu rồi chứ!!!...”- nó suy nghĩ một lúc rồi lấy đại một bộ đồ mặc vào.

- Hân với Duy đâu???- nó nhìn quanh chỉ thấy có dáng một người con trai nhưng không phải là Duy và đang quay lưng lại với nó.

- Hân với Duy ra công viên trước rồi!- Long đứng bật dậy làm nó giật mình nghiêng người ra phía sau may mà có cái tủ không thôi là té rồi!

- Anh làm cái trò gì vậy?... Làm tôi hết cả hồn!!!- nó từ từ đứng dậy quát Long một trận.

- Được rồi! Đi thôi!- Long kéo nó lôi đi.

- Đi xe máy hả? Tôi.....

- Nhanh lên! Trễ rồi!- Long hối nó.

- Uhm...- nó lên xe mà mặt bí xị, nó không thích đi xe máy lắm, với lại nó đang bực tại sao Duy lại bỏ đi cùng Hân trước mà để nó lại với Long chứ.

Nó ngồi sau cảm giác khi chạy xe tốc độ nhanh thật tuyệt vời... nó không nói gì cả mà chỉ nhìn Long từ đằng sau, cảm giác rất lạ... hai tháng không gặp Long thay đổi rất nhiều...không còn cãi nhau với nó nữa nhưng cái bản tính lúc nào cũng hành động theo ý mình là vẫn như trước!

- Anh định đi đâu đấy? không phải ra công viên à??- nó ngồi sau hét âm lên.
- Cô im lặng chút đi! Đừng có ồn ào trong khi tôi đang lái xe.
-
- Đến nơi rồi! Cô đứng yên đây nhé!- Long dừng xe lại cho nó xuống rồi chạy thẳng vào bãi giữ xe.
- Anh ta làm cái trò gì thế không biết?- nó đứng nhìn theo Long rồi lẩm nhẩm một mình.
- Cô đứng đó lẩm nhẩm cái gì thế? Đi thôi!
- Đi đâu vậy??- nó hỏi trong khi Long cầm tay nó lôi vào trong như đang lôi một đứa con nít.- Đi đâu mà sao anh không nói?? Làm gì mà kéo tôi đi như lôi tội phạm về đồn công an vậy??
- Sắp tới rồi! Cô đừng có ở đó mà la ầm lên như thế!
-
- Đẹp không??- Long nhìn sang nó đợi nó khen đẹp một tiếng nhưng nó mãi nhìn cảnh xung quanh nên không trả lời.
- Ngồi xuống đi!- Long ngồi xuống gốc cây gần đó rồi kéo nó ngồi theo.
- Anh... làm sao mà tìm ra một nơi đẹp thế?- nó dựa vào gốc cây rồi hướng mắt ra phía bờ hồ.
- Bí mật!!!- Long cười với nó, một nụ cười dịu dàng, khiến người khác phải xao xuyến.
- Anh... cười trông rất... đẹp trai!- nó thấy Long cười nhiều lần rồi nhưng lần này thì không giống những lần trước! Nụ cười ấy mang nét gì đó rất đặc biệt.
- Cô... lúc nào cũng đùa được nhỉ?- Long hơi ngượng quay đi chỗ khác.
- Hai tháng nay anh đi đâu thế?- nó nằm dài lên cỏ dang hai tay ra rồi nhắm mắt lại tận hưởng không khí trong lành ở đây.
- Cô quan tâm sao?- Long cũng nằm xuống bên cạnh nó nhưng không nhắm mắt mà nhìn thẳng lên bầu trời đầy sao.
-
- Ngủ rồi hả?- Long nghiêng người sang nhìn nó nhưng nó vẫn không nhúc nhích gì nên Long nghĩ là nó đã ngủ thật rồi.

11. Chương 11

Long nhìn nó chằm chằm, hẳn có chút gì đó xao xuyến trước nét đẹp ngây thơ của nó. Cái mũi không cao lắm nhưng rất đẹp, đôi môi mỏng chúm chím như em bé. Đôi mắt nó vô hồn rất thu hút người đối diện. Đúng là nó đẹp hơn kể từ khi tháo cái cặp kính mà từng bị rất nhiều người cho là xấu ra... Nó cảm nhận được hơi thở của Long đang phất vào mặt nó...Nó từ từ mở mắt ra...Long thấy vậy liền quay sang hướng khác.

- Anh không thấy lạ hả? Bầu trời hôm nay nhiều sao hơn mọi ngày!- nó nhìn thẳng lên bầu trời nơi có những vì sao đang nhấp nháy.
- uhm... Tôi không biết!

- Anh có thấy ngôi sao đang nhấp nháy kia không?- nó chỉ tay về phía ngôi sao nhỏ đang cô đơn ở một góc bên kia bầu trời.

- Thấy! Nhưng sao nó chỉ lại có một mình nhỉ? Chắc là cô đơn lắm!!!

-- nó không nói gì, nhìn mặt nó có vẻ trầm ngâm.

- Bây giờ tôi mới để ý là... cô không còn đáng ghét như cái lần đầu tôi gặp cô ở BIBI nữa!

.....

Vào đêm Giáng Sinh lạnh lẽo có hai thiên thần (không biết thiên thần hay ác quỷ nữa) đang nằm ngấm sao trên một bãi cỏ xanh mướt mát ở một nơi rất yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng của những loài côn trùng nhỏ thôi. Nó thiếp đi lúc nào không hay, Long cũng mãi nhìn những ngôi sao mà không để ý mãi đến khi nó khẽ trở mình quay qua đối diện với Long. Long lại có cơ hội ngắm nó thêm một lần nữa. Long khẽ đưa tay lên vuốt cái mũi nó rồi đôi môi nhỏ nhắn đang chúm chím của nó nữa. Long lấy điện thoại ra chụp một tấm hình rồi cười tủm tỉm.

THÌNH THỊCH!

- Mình sao thế nhỉ??? - Long đưa tay lên lồng ngực trái nơi phát ra tiếng động vừa rồi Long cảm nhận được trái tim mình vừa lỡ đi một nhịp.

Về Duyệt và Hân đợi mãi không thấy nó và Long đến nên đi dạo quanh nhà thờ rồi dừng chân ở một quán ăn ven đường.

- Đói quá! Hân ăn đi!- Duyệt nhìn Hân cười tươi.

- Ủh!- Từ lúc đi với Duyệt đến giờ Hân rất ít nói và dường như là không nói câu nào.

- 12h rồi!- Duyệt nhìn đồng hồ trên tay giật mình la lên.

- Ủh! Cũng trễ rồi! Về thôi!

- Không biết con Pul với thằng Long nó về chưa nữa!

- Uhm...

- Hân sao vậy? Có chuyện gì hả?

- Có sao đâu!- Hân cố gắng cười thật tươi.

- Uhm... vậy đợi xíu Duyệt vào lấy xe đã!- Duyệt nói rồi chạy vào bãi giữ xe lấy xe ra thì thấy Hân đứng thẩn người ra hình như là Hân có tâm sự.

- Hân lên xe đi làm gì mà đứng ngây người ra vậy?

- Uhm...

.....

- Tới nhà rồi... Hân vào nhé!- Hân vội xuống xe.

- Hân! Có chuyện gì thì nói Duyệt biết đi! Hân đừng để trong lòng sẽ khó chịu lắm!

- Có thật là Duyệt muốn nghe???

- Ủh! Hân nói đi!

- Hân...không biết Duyệt nghĩ như thế nào... nhưng đối với Hân Duyệt rất quan trọng... Thật ra Hân đã thích Duyệt lâu rồi có thể nói là ngay cái lần đầu tiên gặp Duyệt nhưng Hân sợ... Hân sợ Hân nói ra sẽ làm mất đi tình bạn này!- Hân hít một hơi thật sâu rồi nói ra hết những gì trong lòng mình.

- Hân...Hân nói thật chứ?- Duyệt ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt sắp khóc của Hân.

- Thật!

- Duy... Duy xin lỗi! Duy chỉ... xem Hân là một người bạn tốt thôi... hay là một đứa em gái như Pul mà thôi! Duy không xứng để Hân đối xử tốt vậy đâu!

- Không sao! Nếu Duy đã nói vậy thì Hân cũng biết mình nên làm gì rồi!- nói rồi Hân vội chạy vào nhà không để Duy phát hiện ra mình đang khóc.

- Xin lỗi Hân! Duy không muốn Hân phải dành hết tình cảm của mình ột thằng không ra gì như Duy!... vì Duy... vẫn chưa quên được cô ấy!

..... 2 năm trước.....

Vào một đêm giáng sinh lạnh lẽo nhưng chứa đầy hạnh phúc.

- Đợi anh với! Em đi từ từ thôi! Té bây giờ đó!!!- Duy vội chạy theo cô gái tinh nghịch ấy. Chap 18:

- Em không té đâu mà anh lo! Anh nhìn này em có thể đi trên lang thang này đấy!- cô gái ấy nói rồi trèo lên lang thang bên cạnh đi từng bước từng bước.

- ÁÁÁ!

- Anh đã nói rồi! Xuống dưới đi còn không xong đằng này lại trèo lên tuốt trên đó!- Duy đưa tay ra đỡ cô gái ấy rồi tiếp tục cùng cô ấy bước đi trong hạnh phúc.

..... 2 tháng sau.....

- Duy à! Em có chuyện muốn nói!

- Có chuyện gì thế? Sao nhìn em có vẻ nghiêm trọng vậy?- Duy nhìn cô ấy cười tươi.

- Em xin lỗi!... Em không thể tiếp tục bên cạnh anh nữa! Em... chúng mình chia tay nhé!

- Em đang nói cái gì thế? Em... sao tự nhiên lại đòi chia tay? Em có gì không vừa lòng thì cứ nói!- Duy hốt hoảng lay lay người cô gái ấy.

- Duy à? Em nói thật đó! Mình chia tay đi! Em xin lỗi vì phải nói ra điều này nhưng chúng mình không thể tiếp tục được nữa!

- Em... không còn yêu anh nữa sao???

- Anh à... em...

- Em nói đi! Em có còn yêu anh không?

- Em... xin lỗi!

- Anh chỉ cần biết là có hay không thôi!

- Duy à... anh đừng như thế!... Em...

- Có hay không?

- ...không!

- Em tàn nhẫn lắm! Em biết rõ là anh yêu em đến mức nào thế mà giờ em lại đối xử với anh như thế!!!

- Xin lỗi!

- Em im đi! Anh không muốn nghe em nói xin lỗi!- Duy hét lên rồi chạy vụt ra khỏi quán để lại một cô gái cũng đang khóc thầm nơi ấy!

- Duy ơi!híc híc... Em xin lỗi! híc... Em không muốn nói dối anh đâu...Nhưng em phải đi rồi! híc híc...- Cô gái ấy thút thút lên từng tiếng trong đau khổ.

..... Hiện tại.....

- Em ác lắm!...híc...Tại sao em lại rời bỏ tôi??...híc...-Duy cầm trên tay ly rượu lẻ nhà.

- Long! Dừng xe! Dừng xe lại mau!!!- Đi ngang qua THE SUN nó thấy ai đó quen quen rất giống...Duy nên bảo Long dừng xe lại.
 - Chuyện gì vậy?- Long thắng xe cái kít làm nó chúi đầu về phía trước.
 - Anh nhìn xem... hình như thằng Duy đang uống rượu trong đó phải không???- nó chỉ tay vào hướng có một người con trai đang gật gù trong đó.
 - Giờ này khuya rồi nó không về ngồi trong đó làm gì? Chắc không phải đâu!!!
 - KHÔNG! Đúng là nó mà!!!- nó quả quyết với Long.
 - Nhưng... nó đi với Hân mà...
 - Sao tôi biết được!!! Vào trong đó lẹ đi!- nó nói xong vội nhảy xuống xe chạy thẳng vào trong.
- Sau một hồi cực lực nó với Long cũng lòi được Duy lên xe.
- Thôi chết rồi! Tôi không... mang theo chìa khóa!
 - Cô gọi cho dì thử xem sao!
 - Tôi...tôi...không có đem điện thoại...
 - Thôi mệt quá! Sang nhà tôi vậy!- Long nói xong quay đầu xe lại và chạy thẳng về nhà mình.
 - Anh ở nhà một mình sao???- nó ngơ ngác nhìn quanh... căn nhà thì rộng nhưng không có bóng người nào cả.
 - Uhm...cô Hoa về rồi nên giờ nhà chỉ có mình tôi thôi!!!
 - Thế pa mẹ anh đâu???
 - Tôi... Cô đi lấy cái khăn cho tôi! Cái thằng này nó ăn gì mà nặng quá!- Long vừa nói vừa công Duy lên lầu.
 - Ở đâu?
 - Trong tủ đó!!!
 - Anh cho tôi mượn điện thoại xiu!
 - Trong túi quần này... qua mà lấy!!!- Long đang công Duy nên không lấy được.
- Nó chạy qua chỗ Long lấy điện thoại rồi vội chạy đi tìm cái khăn rồi vào giúp Long một tay. Không biết Duy làm cái trò gì mà uống say đến thế! Dì nó mà biết là tiêu đời! Nó vội lấy điện thoại ra gọi cho dì nhưng không được... rồi nó gọi cho Hân nhưng Hân tắt máy rồi.
- Hân làm gì mà không nghe điện thoại chứ?
 - Giờ này chắc Hân ngủ rồi! 1h rồi đó! Thấy nó sốt ruột Long cũng nói vài câu làm nó đỡ lo hơn.
 - Hả 1h rồi???
 - Ủ... có chuyện gì hả?

12. Chương 12

- Tôi...tôi còn phải về nhà không là chết với dì tôi!
- Cũng khuya rồi... mai rồi về!
- Nhưng...
- Có gì tôi sẽ nói với dì giúp cho!!! Không sao đâu mà!

- Uhm... vậy cũng được!- Tuy nói thế nhưng nó vẫn không yên tâm chút nào.
 - Cô sang phòng bên cạnh ngủ trước đi! Tôi chăm sóc cho thằng này rồi lát đi ngủ sau!!!
 - Ủ...- nó uể oải đi ra mắt nhắm mắt mở đi vào phòng đối diện rồi nhảy cái phịch lên giường.
 - Cái thằng này! Không hiểu ăn nhăm cái gì mà uống say thế không biết?- Long kéo chăn lên đắp cho Duy rồi đi về phòng.
- Vừa đóng cửa phòng lại Long đã thấy nó nằm một đống trên giường.
- Thiệt tình!!! Mình mắc nợ hai anh em nhà này hay sao vậy trời???- Long kéo nó nằm ngay lại rồi đắp chăn cho nó.
- Long đem gối xuống sàn nhà nằm rồi ngủ một giấc.
- Những tia nắng buổi sáng rọi qua khung cửa sổ hắt vào mặt nó làm nó thức giấc. Nó mở mắt nhìn xung quanh... một căn phòng màu trắng với những đồ đạc được xếp ngăn nắp... gọn gàng hơn phòng nó nhiều. Nó định ngồi dậy hít thở không khí trong lành buổi sáng một chút nhưng... chân nó vướng phải cái gì đó. Nó nhìn xuống thấy một dáng người mà trước đây nó rất ghét đang ngủ say xưa. Nhìn Long ngủ trông không khác gì con gái... nó nghĩ thế... nó cuối xuống định ngắm Long một chút nhưng có lẽ không kịp rồi! Long mở mắt ra nhìn nó...thấy nó Long giật mình ngồi dậy.
- Anh... anh dậy rồi hả?- nó nhìn Long ngại ngùng.
 - Tôi...tôi...mà sao tôi lại ngủ ở đây nhỉ???- Long nói rồi đi thẳng vào phòng vệ sinh.
 - Làm sao tôi biết được!!!- nó cũng lắc đầu với Long- HẢ??? Tối qua mình ngủ chung giường với Long sao?- Đến giờ nó mới ngớ ra là nó đang ngồi trên chiếc giường yêu quý của Long.
- Còn Duy thì lẩn qua lẩn lại ở phòng đối diện. Tỉnh dậy thấy đầu hơi đau... Duy cũng chẳng nhớ là tối qua đã xảy ra chuyện gì nữa! Như thói quen hằng ngày Duy đi vào phòng vệ sinh rồi xuống lầu.
- Cô giúp việc đã dọn sẵn thức ăn lên bàn. Nó này giờ không nói tiếng nào với Long vì còn ngại việc lúc này.
- Dậy rồi hả?- Long nhìn thấy Duy liền hỏi ngay.
 - Uhm... nhưng sao tao lại ở đây? Pul nữa???- Duy kéo ghế ra rồi ngồi xuống.
 - Mà không nhớ gì thiệt hả?
 - Nhớ gì là nhớ gì?
 - Hôm qua... mà uống say... tao với Pul đưa mày về đây!
 - HẢ? Hôm qua? Tao uống say???
 - Ủ!!!
 - Tao...- Duy suy nghĩ một lúc lâu- Tao nhớ rồi...- Duy có vẻ buồn hẫng đi khi nhớ ra những chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua.
 - Nhớ rồi hả? Vậy kể tao nghe coi!!!- nó từ này đến giờ mới lên tiếng.
 - Kể chuyện gì?- Duy ngơ ngác nhìn nó.
 - Thì kể chuyện của mày với Hân chứ chuyện gì nữa?
 - Có gì đâu mà kể...
 - Vậy sao hôm qua mày lại có mặt ở THE SUN... nếu hôm qua không có tao với Pul thì chắc mày ở đó tới sáng luôn quá!!!
 - Thì... thì tối qua sau khi đưa Hân về... tao không biết làm gì nên ghé vào đó... uống xúu... ai ngờ ngồi luôn!!!- Duy nhìn nó và Long cười tươi.
 - Thiệt không đó???- nó nhìn Duy sẫm soi.

- Thiệt mà!!!

- Ủh...tạm tin vậy!!!

- Thôi ăn lẹ đi... còn về trình bày với dì nữa không là mai hai anh em mình lên núi ở đó!!!- nó không tin lắm nhưng nó cũng không muốn hỏi Duy thêm nữa.

- Ủh!

.....

- Hai đứa đi đâu giờ mới về???

- Con...con... tại hôm qua con không mang theo chìa khóa... gọi cho dì cũng không được nên...

- Vậy còn Duy???

- Thưa dì con...mệt... con xin phép lên phòng trước!!!- Duy không đợi dì nói thêm gì nữa mà vội đi một mạch lên lầu.

- Cái thằng này...- Dì nó có vẻ giận dữ.

- Dạ hôm qua anh Duy đi cùng con! Thôi con cũng xin phép lên phòng trước...- nó cũng vội chạy lên lầu... chuông là thượng sách!

- HAI CÁI ĐỨA NÀY! Không có lần sau nữa đâu nhé!- Dì nó nói với theo, có vẻ rất giận.

Nó vừa chạy lên phòng là lấy điện thoại gọi cho Hân ngay. Gọi mãi vẫn không được nên nó quyết định đi tắm cho khỏe người. Chap 20:

Duy ngồi trước cửa phòng suy nghĩ. Nãy giờ cố gắng không để bị nó phát hiện... sau bao lâu nay Duy vẫn tỏ ra vui vẻ như không có chuyện gì nhưng thật ra trong đầu Duy vẫn còn nhớ mãi những ký ức ấy.

Cốc! Cốc!

-

- Duy mở cửa!

-

- Mở cửa cho tao cái Duy!!! Mà ngủ trong đó hả???

-

Nó thấy không có động tĩnh gì thì định đi nhưng cánh cửa lại bất ngờ mở ra. Nó nhìn vào phòng không có ai cả chỉ có một người đang ngồi dưới đất với hai lon bia đang uống dở.

- Mà sao vậy???- nó giật lon bia trên tay Duy.

- Ngồi xuống đi!- Duy giật lại lon bia trên tay nó uống tiếp.

- Mà... có chuyện gì hả?

- Tao...tao buồn quá Pul ới!!!

- Nói rõ tao nghe coi! Sao lại buồn???

- Hôm qua... Hân có nói thích tao...

- Rồi mà nói sao???

- Tao từ chối rồi!!!

- Mà khùng hả???

-

- Mà không thích Hân thiệt hả???

- không biết...
- Hay là mày chưa... quên được...My!!!
- Uhm...
- Tao... biết rồi!!! Mày...muốn khóc thì khóc đi!
- Tao là con trai khóc gì mà khóc???
- Con trai cũng có lúc phải khóc chứ!
- Tao... phải làm sao bây giờ... hai năm rồi... tao cố tỏ ra như không có gì...tao cố sống vui vẻ như bao người khác... nhưng tại sao bây giờ tao lại...vẫn không thể quên được cái ngày ấy... cái ngày mà My rời bỏ tao?!
- Tao biết mà... mày cố gắng sống thật tốt để quên đi quá khứ... nhưng...cái gì càng muốn quên thì nó lại càng đeo bám mình... cứ để nó tự đến rồi sẽ tự đi... đừng ép mình!!!- nó nói một hơi nhìn xuống thì thấy Duy đã ngủ mất rồi.

Nó lôi Duy lên giường nhưng sức con gái thì không lôi nổi... nó cố hết sức kéo Duy lên nhưng vẫn lực bất tòng tâm...nó bực mình để Duy nằm dưới luôn.

Hôm sau

Nó đứng trước cửa lớp A8. Đứng đợi mãi nhưng chưa thấy Hân đến, nó đang định về lớp thì Hân lù lù đi vào.

- Hân ra nói chuyện với tao xúu!!!
- Để bữa khác đi! Tao đang mệt!
- Đi!... tao phải nói ngay bây giờ!- nó lôi Hân đi không đợi Hân nói thêm câu nào.
- Tao... biết hết rồi...chuyện hôm trước tao muốn nói với mày...là chuyện của Thảo My...người mà Duy vẫn không thể quên được.....- nó kể lại hết chuyện của Duy và My cho Hân nghe.
- Mày nói với tao để làm gì???- khuôn mặt Hân không chút cảm xúc.
- Tao muốn mày biết...nếu mày đã thích Duy thì mày nên biết chuyện này!!!
- Tao không muốn nghe!!!
- Hân!...tao là bạn thân của mày...tao muốn tốt ày thôi!
- Nhưng giờ kể thì có ích gì nữa!!!
- Nếu như mày thích Duy thật lòng thì... mày cũng biết mày nên làm gì rồi chứ!?
- Tao...không hiểu...uhm ...à...ý mày là... tao không nên bỏ cuộc mà cố gắng làm cho Duy quên My???- Hân suy nghĩ một hồi thì cũng hiểu ra ý nó.
- Ủ!- nó ừ ngay không hề do dự.
- Tao...tao không làm được!!!
- Mày cố lên! Có tao ủng hộ mày mà! Tao biết mày sẽ làm được mà!!!! Cố lên!!!- nó cầm tay an ủi Hân.
- Tao...không làm được đâu!!!
- Vậy là mày không tự tin ở bản thân mày rồi! hoặc là mày không hề thích Duy thật lòng!
- Không!...tao thích Duy là thật...và cũng không có chuyện tao không tự tin ở bản thân mình!!!
- Vậy... thì mày chứng minh cho tao thấy đi!!!
- Được rồi! Tao sẽ ày thấy! Tao sẽ làm được!!!- Hân đứng phắt dậy.
- Vậy mới đúng là bạn tốt của tao chứ!!!- nó ôm Hân cười tươi.

Long cũng đã bắt đầu nghi ngờ về chuyện Duy uống say, hẳn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa Duy và Hân...nhưng không biết phải làm thế nào...suy nghĩ một lúc Long quyết định đi tìm nó để hỏi rõ.

13. Chương 13

Vào lớp rồi mà vẫn không thấy mặt mũi Duy đâu cả...chắc lại trốn học đi đâu đó rồi. Còn Thiên thì từ lúc thấy nó đứng bên A8 thì đã rất khó chịu rồi nhưng tới giờ vẫn chưa thấy nó vào lớp khiến Thiên càng cảm thấy khó chịu hơn.

Ra chơi

Long vội vàng chạy qua lớp nó nhưng không có nó ở lớp...thế là hần lại vòng ra căn tin nhưng cũng không có nó ở đó...cả sân thượng cũng không...suy nghĩ một lúc Long quyết định đi ra khu vườn sau trường tìm thử.

.....

Thiên nghĩ trong đầu rằng nó sẽ đi chung với bọn của Duy nên sang A8 tìm nó nhưng nhìn mãi chẳng thấy cái mặt cần tìm nào xuất hiện hết.

- Bạn gì ơi... ình hỏi có Long hay Duy ở trong lớp không vậy?- Thiên hỏi đại một HS trong lớp.

- À...Duy hôm nay không đi học...còn Long thì mới đi đâu đó mình cũng không biết nữa!!!

- Cảm ơn bạn!!!

Về lớp Thiên luôn thắc mắc không biết nó đã đi đâu, cùng với ai...nhưng cũng đáng mừng là nó không đi cùng hai tên kia. Vậy cũng yên tâm hơn được một chút.

.....

Nhìn xa xa có dáng ai đó đang ngủ trông rất quen...đúng là nó rồi...Long vội chạy tới gốc cây nơi nó đang ngủ:

- Minh!...Dậy đi!!!- Long lay lay người nó.

-ZZ.....ZZ.....

- BẢO MINH!!!!...CÒN NGỦ NỮA... DẬY ĐIIIIIIII!!!- Long ghé sát tai nó hét lên thật to.

- hơ...- nó giật mình ngồi dậy thì đụng vào đầu Long cái cốp- Anh làm cái trò gì vậy?- nó xoa xoa đầu nhìn Long tỏ vẻ khó chịu.

- Đầu cô cứng còn hơn đá nữa đó!... Làm gì mà ra đây ngủ thế?

- Ở trong lớp chán nên ra đây ngủ thôi!!! Còn anh ra đây làm gì? Hân đâu rồi???

- Cô lạ nhĩ!!! Lúc sáng tôi thấy Hân đi với cô mà giờ cô hỏi tôi Hân đâu sao tôi biết được!!!

- Lúc này Hân còn ngồi đây với tôi mà!!!

- Bó tay! Không biết!

Nó nhìn quanh, Hân đi thật rồi cả cặp cũng không có, chỉ có mỗi mảnh giấy nhỏ dán ở lùm cây:

“ Minh ơi! Xin lỗi...tao đi trước nha! Chuyện lúc này tao sẽ cố gắng...Thanks mày nhiều nha!”

- Hân đi rồi! Về lớp thôi!- nó cầm cặp lên đi được vài bước thì bị Long kéo lại.

- Cô có bị khủng không??? Lỡ cúp rồi thì nghỉ hết buổi luôn đi!!!

- Tôi...à...ừ...cũng được!!! Nhưng nghỉ rồi đi đâu???- nó tròn mắt nhìn Long.

- uhm...à...tôi có một chỗ...rất thú vị!!!- Long nhìn nó cười gian.

Nói rồi Long đỡ nó leo lên trước, sau đó nó kéo Long lên rồi nhảy qua tường. Nó ôm theo cặp với lại mặc váy nên hơi vướng víu. Kỹ thuật leo tường của cả hai đều không tệ chỉ cần vài phút là xong nhiệm vụ trèo tường giờ chỉ còn nhiệm vụ nhảy xuống mà thôi. Nó tiếp đất cũng khá đẹp không mấy khó khăn.

.....

- taxi!!!

- Đi đâu mà phải gọi taxi thế?

- Đi rồi biết!!!- Long mở cửa xe rồi đẩy nó vào trong.

- Anh lúc nào cũng vậy!!! Làm gì mà mạnh tay thế???- nó tỏ vẻ khó chịu.

- Không đi thì thôi vậy!!!- Long nhìn nó cười thích thú.

- không...tôi đi mà!!!

Nói thì nói thế nhưng nó vẫn rất muốn biết Long đưa nó đi đâu... không biết có nên tin hẳn không! Nhưng dù sao thì cũng đã đi cùng Long rồi...mặc kệ vậy...nhưng có lẽ là nó nên tin ở Long.

- Đi đâu mà xa thế???

- Sắp tới rồi!!! Rán chờ thêm chút nữa rồi sẽ biết!

- Anh không lừa tôi đi đâu đấy chứ? Khả nghi quá!!!

- Tôi đâu có lừa...lừa cô tôi cũng có được gì đâu nào?!

- Làm sao tôi biết được anh đang nghĩ gì chứ!!!.....

- Tới rồi đó!!! Xuống xe thôi!

- Đẹp thật!!! Nhưng mà...đi xa thế rồi chừng nào mới về để tôi còn xin phép đi nữa. Chap 22:

- Chừng nào thích thì về!!!

Nó nghe xong liền lấy điện thoại ra gọi cho dì xin ở lại một hôm với lí do là về thăm nhà bạn ở dưới quê, dĩ nhiên nó chẳng những không khó chịu với cái lí do ấy lại còn khuyến khích nó ở lại vài ngày nữa, dĩ nhiên nó đúng là một người khó hiểu.....

Cốc...cốc

- Bà ơi! Mở cửa cho con!!!- Long gõ gõ cửa nhưng vẫn không thấy ai trả lời.

- Ủa...Long...về rồi hả con?

- Dạ!- Long ôm bà vào lòng.

- Không đi học hay sao mà xuống thăm bà vậy?

- Dạ...con được nghỉ học ạ!- Long cũng thấy ngại vì lại phải nói dối.

- Còn đây là...

- Con chào bà ạ!!! Con là bạn của Long!

- Thôi hai đứa vào nhà đi!

Nó đi theo Long vào nhà, bà ngoại Long xuống bếp rót nước rồi đem lên cho bọn nó.

- Cậu mợ với bé Bi đi đâu rồi mà này giờ con không thấy?

- À...Mấy hôm nay thằng Bi nó được nghỉ học nên cả nhà nó kéo nhau du lịch xa rồi!

- Sao bà không đi cùng với cậu mợ?

- Bà cũng lớn tuổi rồi...đi thì ai trông chừng nhà cửa!

- Dạ!

- Cháu của bà nạy lớn quá...tí nữa là bà nhận không ra rồi...lần này về còn dẫn theo bạn gái nữa! Mà con tên gì thế? Nói nãy giờ mà bà chưa biết!!!- bà nhìn sang nó cười hiền.

- Dạ con tên Bảo Minh... bà cứ gọi con là Pul được rồi ạ!!!

- Ủ...trông cũng xinh xắn quá! Nhưng bà nhìn Pul thấy giống thằng Duy quá!

- Pul là em họ của Duy đó bà!

- À...Lúc đầu nhìn bà còn tưởng Pul là em sinh đôi với Duy đấy!!! - từ lúc nó và Long về bà cười nhiều hơn hẳn.

- Bạn gái con xinh bà nhỉ?- Long cười toe toét.

- Ủ...xinh!!!- bà nhìn sang nó cười mãn nguyện còn Long thì cười thích thú.

- Bà ơi...con...không phải bạn g...- nó chưa kịp nói hết câu thì bị Long chặn họng.

- Bà ơi con đói bụng quá...có gì ăn không bà???- Long quay đi chỗ khác để tránh ánh nhìn “thân thiện” mà nó dành cho Long.

- Bà đang tính đi chợ! Hai đứa đợi bà xúu...

- Thôi bà... để con với Pul đi cho!

- Ủ cũng được! Hai đứa đi nhớ về sớm!!!

Khoảng 10’ sau nó và Long có mặt ở chợ. Nãy giờ đi với nhau mà nó không nói tiếng nào làm Long thấy khó chịu. Nó đang bận suy nghĩ về một thứ gì đó... liên quan đến người đang đi cạnh nó nãy giờ. Nó thắc mắc không hiểu sao Long lại nói với bà nó là bạn gái hẳn...có lẽ là muốn bà vui nên nói thế!

- Pul!...làm gì mà im lặng thế??? Giận tôi hả?

- Tôi làm gì dám giận anh!!! Mà này... anh đến đây nhiều lần lắm hả?

- Ủ...nhưng cũng lâu rồi tôi không về thăm ngoại nên lần này sẵn lúc rảnh rồi thì về luôn!

- Cúp học mà bảo là rảnh rồi à!...

- Chính vì cúp học nên mới rảnh!

- Anh có hay đi chợ như thế này không???

- Không! Lâu lắm rồi tôi mới được đi chợ đó! Lúc trước tôi thường đi với mẹ tôi...- giọng Long buồn hẳn đi.

- Thế mẹ anh đâu rồi?

- Mẹ tôi mất năm tôi lên 12.

- Tôi...xin lỗi! Tôi không nghĩ là anh có hoàn cảnh như vậy!- nó nhìn Long mà thấy buồn theo.

- Không sao! Tôi quen rồi!- Long cười cố tỏ ra như không có gì.

- Tôi thấy rất lạ...nói thật thì...ngay lần đầu gặp anh...tôi thấy ghét anh vô cùng! Một con người kiêu ngạo...làm người khác bức bối đến nỗi tôi muốn đập cho anh mấy đập mới hả dạ!

- Tôi cũng có ưa gì cô đâu! Ngang tàng...chanh chua...đanh đá...nói chuyện thì chẳng giống ai, tính tình thì như con trai!

- Có cần phải nói quá thế không???

- Tôi đâu có đến nỗi như thế?- nó trợn mắt nhìn Long.

- Sao lại không? Tôi nói đúng mà!- Long cười trêu nó.

- Không nói với anh nữa!!!

- Cô sang kia mua con gà...còn tôi thì đi mua một ít rau! Mua xong quay lại chỗ này nhé!!!

Nó đi loay quanh một lát thì cũng tìm được chỗ có thịt gà. Nó nhìn mãi mà không biết nên chọn con nào...con nào trông cũng ngon cả...thôi lấy đại vậy.

- Cô ơi! Lấy cho con con gà này đi! Bao nhiêu vậy cô?

- 120k

- Cám ơn cô!

Mua xong nó quay lại chỗ lúc này đợi Long nhưng đứng gần 15' rồi mà không thấy bóng dáng Long đâu...nó thấy bực bội vì phải đợi ai đó lâu như thế.

Long suy nghĩ mãi nhưng vẫn không biết nên ăn rau gì...đi hết một vòng chợ cuối cùng Long cũng mua đại một ít nấm rơm và một số loại rau khác với một ít thịt bò và quay lại chỗ lúc này thì thấy nó đã đứng đó chờ sẵn.

- Hù!

14. Chương 14

- Anh khùng hả?- nó cáu vì phải đợi lâu lại còn bị làm cho giật mình.

- Tôi chỉ đùa thôi mà!

- Anh làm gì mà lâu thế??? Ngủ quên trong đó hả?

- Thì tôi nghĩ mãi mà không biết nên mua gì thôi!!!

- Vậy mua được chưa?

- Rồi!

- Vậy về thôi!

- Ừh!!!

- Anh khùng hay sao mà cứ cười hoài thế?

- Mặc cười thì phải nín hả?

- Không! Nhưng cười như anh thì người khác tưởng anh bị tâm thần đấy!

- Tôi cười hút hồn thế mà bảo là tâm thần à?

- Chứ gì nữa! Nhìn anh chẳng khác nào bị tâm thần!!!

- Vậy còn cô! Đi chung với người tâm thần cũng đâu khác gì!

- Ai nói!?...

Nó và Long cứ cãi qua cãi lại trên suốt đoạn đường về nhà ngay cả khi về đến nhà cũng chưa chịu ngưng khiến bà hấn cũng chỉ biết cười với chúng nó. Đúng là cả hai đứa đều ngang như nhau.

- Hai đứa về rồi à? Đi từ xa đã nghe tiếng cãi nhau đấy!- bà nhìn bọn nó mà lắc đầu.

- Dạ! Hôm nay con sẽ nấu bếp bà nhé!- Long nhìn bà cười tươi.

- Ừh! Tùy hai đứa thôi!

Nó đi theo Long xuống bếp, nó chỉ ngồi nhìn còn Long thì làm hết món này tới món kia!

- Cô còn ngồi đó à? Còn không mau xuống phụ tôi một tay đi nào!!!

- Tôi không biết làm!

- Không biết thì làm cho biết!

- Không! Không làm đâu!
- Xuống đây! Lẹ đi!
- Không!
- Không xuống thì thôi!- Long tỏ vẻ buồn buồn.
- Tôi thật sự rất... ngưỡng mộ anh...anh vừa đẹp trai vừa học giỏi, nhà lại giàu, nấu bếp lại giỏi, đánh nhau cũng giỏi, việc gì cũng giỏi hết!!!
- Nhưng có một thứ mà tôi không bao giờ có!
- Là...gì???
- Tình cảm!!!
- Tình cảm??? Tôi thấy nhiều cô theo anh lắm mà!
- Cái đó không gọi là tình cảm...
- Tôi...- nó suy nghĩ mãi mà vẫn không biết nên làm gì ới gọi là “tình cảm” mà Long nói.

“CHỤT”

Nó bất ngờ chạy tới hôn cái chụt lên má Long rồi chạy lại ngồi lên bàn bếp.

- Anh thấy sao???- mặt nó vẫn tỉnh như không có chuyện gì xảy ra nhưng thực ra nó đang rất ngượng.
- Sao là sao?- Long cũng rất ngượng nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.
- Thì lúc nãy đó...tôi vừa hôn anh đấy!
- Tôi...không biết!
- Sao lại không biết? Thấy sao?
- Nóng...
- Tôi muốn nói với anh điều này...bây giờ tôi mới nhận ra là...tôi đã thích anh mất rồi!!!- nó nhìn thẳng vào mắt Long mà nói với vẻ rất thật không có chút gì là ngại cả.
- Pul...tôi...- Long nhìn nó ngại mà hai bên má cứ đỏ ửng lên.
- Như vậy có được gọi là tỏ tình không nhỉ???...Có mùi khét rồi! Anh nấu ăn kiểu gì thế?- nó khoái chí cười hớn hở.
- Cô...hay nhỉ??? Cô chơi tôi đó hả?
- Xin lỗi nha! Ai bảo anh tưởng thật làm gì!!! Nhưng nếu như thế thì có được gọi là “tình cảm” không nhỉ???- nó cười tinh nghịch.
- Cô...đáng lẽ ra cô là con trai mới đúng...tôi chưa thấy đứa con gái nào như cô đó...lúc nào cũng chọc phá người khác!!!- Long nói với vẻ bực tức lộ rõ trên mặt.
- Xin lỗi mà! Tôi đã nói xin lỗi rồi còn gì! Anh làm gì mà khó chịu thế? Tôi chỉ muốn xác nhận như thế có gọi là “tình cảm” không thôi mà!!!- nó tỏ vẻ hối lỗi. Chap 24:
- Sao mà không khó chịu được chứ... cô nghĩ sao khi mình bị đem ra làm trò đùa như thế??? Hôm nay cô đừng hòng nghĩ đến chuyện ăn cơm. Nhịn nhé?!- Long cũng rất muốn giận nó nhưng cứ nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ đó của nó thì không thể giận nổi nhưng phải chọc nó một phen thì nó mới biết thế nào là lễ độ.
- Anh giận tôi đấy à? Xin lỗi mà! Tôi hứa là sẽ không có lần sau nữa đâu mà! Đừng có giận tôi mà!- nó thật sự sợ Long giận nó vì nó nghĩ mình cũng có hơi quá đáng với hành động vừa rồi.
- Không! Tôi đâu có giận cô! Nhưng bữa trưa cô vẫn phải nhịn!
- Tại sao tôi phải nhịn...tôi cứ ăn đấy anh làm gì được tôi nào?- nó thấy Long không giận liền trở mặt.

- Tôi là đầu bếp...muốn ăn thì phải hỏi tôi! Haha!- Long cười đắc thắng.
- Được rồi...anh Long đẹp trai anh Long dễ thương anh Long tốt bụng đừng có ác vậy mà!- nó vừa nói vừa đi tới chọc lét vào hai bên hông của Long rồi chạy thẳng lên nhà.
- Cô đứng lại đó!!!- Long tắt bếp rồi chạy theo nó.
- Tôi không có ngu đến nỗi đó đâu!!!
- Tôi mà bắt được cô thì cô xong đời với tôi!
- Plè...plè...đợi kiếp sau nhé!- nó quay lại lè lưỡi chọc tức Long.
- Ya! Bắt được rồi! kakaka...

“RẦM”

Sau khi bị Long bắt được nó vung vẩy đẩy Long ra nhưng không ngờ Long nắm mạnh tay quá nên lúi theo nó té xuống. Tình hình bây giờ là Long nhìn nó...nó nhìn Long, bốn mắt nhìn nhau và... môi chạm môi. Chừng được 5s thì nó đứng dậy người nóng bừng bừng.

- Tôi!...- nó giật mình chạy ngay xuống bếp tay vẫn sờ vào môi.

Long lồm cồm bò dậy, đầu óc vẫn quay cuồng, cái cảm giác nóng nóng khi chạm vào đôi môi ấy không còn nữa mà thay vào đó là cảm giác nóng bừng lên trong người. Long chạy vụt ra ngoài hình ảnh về nụ hôn ấy vẫn còn lờn vờn mãi trong đầu Long. Long đứng vò đầu bức tóc vì nghĩ mà vẫn còn thấy rất ngại.

Bà Long cười mãn nguyện khi thấy cảnh không nên thấy chút nào hết... nhưng vẫn rất vui...bà cứ cười mãi không thôi.

.....

Duy thì lưu lạc ở chốn nào không hay... Sáng sớm nay Duy đã thu xếp hành lý (nói vậy thôi chứ chỉ có vài bộ) về nhà ngoại ở chơi vài ngày cho thư giãn đầu óc. Duy nhờ dì xin phép cho nghỉ học rồi, mà có đi học thì cũng chỉ lên ngôi chơi thôi chứ thi xong rồi nên không có học hành gì nữa đâu. Ở quê ngoại không khí trong lành rất thoải mái có thể quên hết phiền muộn trong đầu.

Hân thì sau khi rời khỏi trường lại có mấy đứa em họ lên chơi nên đi cùng bọn nó. Không có nhiều thời gian rảnh rỗi nên Hân cũng ít nghĩ về Duy hơn.

.....

Nó cứ lẩn qua lẩn lại trên giường nhưng vẫn không ngủ được. Hình ảnh về nụ hôn bất đắc dĩ lúc trưa vẫn luôn bám lấy nó, nó không ngủ được chắc là vì chỗ lạ nên không quen hay là vì một lý do gì khác... rất khó nói. Nó ngồi bật dậy ra ngoài bang công đứng ngắm cảnh đêm. Bất chợt nó nhớ đến Duy không biết giờ này Duy thế nào rồi, cả Hân nữa tại sao cả hai phải như thế, nó cũng không biết vì lý do gì mà My lại rời bỏ Duy nữa.

Tối hôm đó Hân suy nghĩ rất nhiều. Quyết tâm làm cho Duy quên đi quá khứ hay là bỏ cuộc. Hân phân vân không biết nên làm cách nào rồi cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau đến lớp Hân mệt mỏi nằm dài lên bàn lúc này thật tẻ nhạt biết bao...không có nó, không có Long, không có ai bầu bạn cả.

- Ủa! Đi học lại rồi đó hả?- Tuấn ngồi bên cạnh Duy lên tiếng khi thấy Duy có mặt trong lớp giờ này.
- Ừ! Nghỉ ở nhà cũng chán!- Duy cười đáp lại.

Hân nghe tiếng quen quen thì ngẩng đầu lên nhìn, đúng là Duy rồi nhưng Hân chỉ nhìn sơ qua vài giây rồi lại úp mặt xuống ngủ tiếp.

Duy thấy thái độ Hân như vậy chắc là không thêm nói chuyện với Duy nữa rồi. Duy rất muốn tỏ ra như không có gì nhưng thái độ Hân như thế thì có lẽ là không được rồi. Duy là một người vui vẻ, vô tư và rất mau quên đi chuyện cũ nhưng đó chỉ là hình thức bề ngoài thôi chứ thật ra Duy không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài của mình, ẩn bên trong lớp vỏ bề ngoài đó là sự yếu đuối của một con người khi mất đi tình yêu

của mình. Giá như có nó với Long ở đây thì tốt biết mấy. Ít ra cũng không ngại nhìn mặt nhau như bây giờ.

.....

- Làm gì mà về sớm thế? Tôi còn đang buồn ngủ mà!- nó vừa nói vừa ngáp ngủ.

15. Chương 15

- Vậy thì cô ở lại về sau nhé! Tôi về trước.

- Anh...- nó tức quá mà không biết nói gì.

- Lẹ đi! Ở đó mà nói nhiều!!!

- Từ từ...

Nó và Long đang ngồi xe buýt nó thì gật lên gật xuống thấy vậy Long nghiêng đầu nó dựa vào vai mình. Long cứ ngồi cười tủm tỉm như thằng điên mà cũng không biết tại sao lại cười sảng như thế nữa nhưng cứ thấy vui vui trong lòng làm sao.

“ joheun sarang neo neun naegae chot sarang...”

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm nó thức giấc.

- A lô...- nó mệt mỏi lấy điện thoại ra nghe với giọng ngái ngủ.

- Minh đang ở đâu vậy? Sao hai hôm nay Minh không đi học?- giọng Thiên từ đầu dây bên kia oan oan lên.

- Minh đang ở...nhà người quen...mà có gì không Thiên???- nó quay sang nhìn xem Long thế nào thì thấy Long đã ngủ nên yên tâm nói chuyện hơn một chút.

- Thì thấy Minh không đi học nên gọi hỏi vậy thôi!!!

- À...mấy hôm nay Minh có chút việc đó mà...mai Minh đi học lại.

- Ừ...Minh có nhớ Thiên không? Thiên nhớ Minh quá à!!!

- Hả???

- Đùa thôi mà!

- Ừ... nhớ... Minh cũng nhớ Thiên lắm!!!- nó nói giọng nửa đùa nửa thật.

- Thôi! Vào học rồi Thiên tắt máy nha!

- Ừ...pipi!

- pp!!!

“Nói chuyện vui vẻ quá ha! Lại còn nhớ Thiên lắm nữa! Nghĩ mà thấy tức!!!”- Long tuy giả vờ ngủ nhưng lại nghe hết cuộc nói chuyện giữa nó với Thiên mà tức không chịu nổi.

Xuống xe Long không nói gì mà bỏ đi một nước làm nó thấy khó hiểu nó đang tính nói gì đó với Long nhưng có lẽ là không kịp rồi.

- Anh ta sao thế nhỉ???- nó gãi đầu suy nghĩ không biết Long có vấn đề gì không nữa.

Nó đứng nhìn theo bóng Long khuất dần rồi cũng lết bộ về nhà nhưng trên suốt đoạn đường về nhà nó không ngừng suy nghĩ về thái độ khó hiểu của Long lúc nãy. Về đến nhà nó lại lên phòng ngủ một giấc vì đêm hôm qua có ngủ được đâu sáng nay lại bị Long gọi dậy sớm nữa.

Cốc...cốc

- Pul! Xuống ăn cơm!- Duy đứng trước phòng nó gọi.

- hơơ...đợi xíu- nó uể oải đứng dậy đi rửa mặt rồi xuống lầu.

- Ủa...tao tưởng mày bỏ nhà đi rồi chứ?!- nó giật bắn người khi thấy Duy ngồi một đống trước mặt nó.

- Mặc gì bỏ nhà đi mày? Có nhà không ở ngu sao mà bỏ đi làm gì cho khổ thân!!!- Duy thản nhiên trả lời nó như chưa có chuyện gì xảy ra với mình.

-.....- nó không nói gì ngồi xuống bàn ăn cơm.

- Sáng nay không biết thằng Long nó làm gì mà không đi học?! Chán chết được!!!

- Ai biết! Sao hỏi tao???- nó giật mình khi nghe Duy nhắc đến Long.

- Thì tao nói vậy thôi chứ có hỏi gì mày đâu!

- Hai đứa ăn cơm mau đi không là dì ăn hết đó!!! - dì nó thấy cả hai cứ ngồi nói hoài mà không ăn cơm nên lên tiếng.

- Dạ...!!!

- Pul hôm qua con đi đâu vậy???

- Dạ con xuống... nhà bạn ở dưới quê thôi!!!

- Con không ở chơi mấy ngày rồi về???

- Dạ thôi...còn đi học nữa chứ dì...- nó cười cười nhìn dì.

- Con xin phép về phòng trước!!!- Duy bỏ chén xuống rồi đi thẳng lên lầu.

Ăn cơm xong nó phụ dì dọn dẹp rồi chạy vội lên lầu làm thêm một giấc, lúc này ngủ chưa đã.

Ding dong!

- Con chào dì! Dì cho con hỏi có Bảo Minh ở nhà không ạ?!!

- Ủ...có...đợi dì đi gọi nó...con vào nhà đi!

- Minh ơi...có bạn tới tìm nè!!!- dì nó đứng dưới gọi với lên phòng nó.

- Dạ!!!- nó mở cửa phòng rồi từ từ đi xuống.

- Ủa Thiên! Sao biết nhà Minh mà tới vậy?- nó tròn mắt nhìn Thiên ngạc nhiên.

- Hềề...có gì đâu...Thiên chuyện gì mà không biết chứ?!- Thiên nhìn nó cười tươi.

- Thiên ngồi đi! Để Minh đi lấy nước.- nó nói rồi đi xuống bếp mở tủ lạnh đem ra hai ly nước cam.

- Mà Thiên tới có chuyện gì không?- nó đặt hai ly nước lên bàn rồi ngồi xuống.

- Uhm...cũng không có gì...tối nay 7h ở GLORY nhé...không gặp không về! Thôi Thiên về nhé! Khỏi phiền! Tối gặp lại! - nói rồi Thiên đứng dậy nở nụ cười baby với nó rồi đi thẳng ra cổng. Chap 26:

Nó lên phòng ngồi đọc truyện được một lúc lâu, nó nghĩ không biết có chuyện gì mà Thiên lại hẹn nó, không đi thì không được mà đi thì...cũng không muốn đi lắm...nhưng Thiên đã nói vậy thì...phải đi thôi... nghĩ ngợi một lúc rồi nó lại đi ngủ. 5h chiều nó giật mình dậy. Nó xem ti vi một lúc thì đi tắm rồi chuẩn bị đến GLORY nữa.

Nó vừa xuống lầu thì thấy Long đang ở đó nói chuyện gì đó với Duy...nó đang nghĩ không biết là có nên lại hỏi Long một tiếng hay không thì Duy gọi nó lại:

- Pul mày đi đâu đó?

- uhm...có hẹn với bạn!- nó nhìn thoáng qua Long vài giây nhưng Long nhìn nó một cách lạnh lùng không như mọi ngày...cứ như Long đang giận nó vậy.

- Ủ...vậy đi đi...

Thật ra Duy gọi Long đến là cố ý để nó với Long gần gũi hơn một chút nhưng kế hoạch thất bại rồi. Duy thấy thái độ của Long với nó cũng hơi lạ nhưng chắc là do Duy suy nghĩ quá nhiều thôi. Nhưng dù sao đi nữa thì Duy cũng quyết tâm ghép nó và Long thành một cặp thì mới yên lòng được.

- Lâu rồi tao với mày không chơi game nhỉ???

- Ừh...

- Đấu vài ván nhá???

- ok

.....

Nó vừa đến GLORY đã thấy Thiên đợi sẵn ở đó, Thiên cười với nó thật tươi, nó cũng đáp lại nụ cười ấy.

- Thiên đến rồi hả?

- Ừh...

-... đợi Minh lâu chưa?

- Thiên cũng mới tới thôi mà!!! hi...- Thiên cười tí mắt...

- Mà có chuyện gì quan trọng vậy?

- Thôi...vào trong đi...- Thiên kéo tay nó vào trong rồi lựa một chỗ lý tưởng để ngồi.

Thiên gọi đồ ăn ra vừa ăn vừa nói chuyện:

- Hôm nay có chuyện gì mà Thiên hẹn Minh ra đây vậy?

- Uhm...hôm nay là sinh nhật Thiên...- Thiên có vẻ hơi ngại.

- Hả? Sao Thiên không nói sớm???

- Thì giờ nói cũng có sao đâu!!!

- Uhm...

Nó và Thiên nói chuyện với nhau một lúc lâu bất chợt nó bắt gặp được cái nhìn triều mến mà Thiên đang dành cho nó, nó thấy lạ lạ nhưng lại không muốn hỏi, nó quay sang chỗ khác để tránh ánh mắt ấy.

Ăn xong cả hai cùng đi dạo quanh rồi dừng chân ở một cửa hàng lưu niệm.

Nó đi xem từng thứ từng thứ một... rồi nó đứng lại, mất một khoảng thời gian khá lâu để ngắm nghía món đồ nó đang cầm trên tay...là một chiếc hộp nhỏ hình trái tim màu xanh rất đáng yêu.

- Minh lựa gì lâu thế???- Thiên từ bên kia đi tới vỗ vai nó.

- À...Minh muốn mua một số thứ...- nó bỏ cái hộp trên tay xuống.

- Cái hộp đó đẹp nhỉ???

- Ừ...đi thôi!!!- nó cầm hai cái ly đôi bên cạnh trông cũng rất dễ thương và một cái đồng hồ nhìn rất cá tính đi ra quầy tính tiền.

- Ủa! sao lại không mua nó nhỉ? Minh thấy Minh rất thích nó mà!!!- Thiên ngơ ngác nhìn theo nó khó hiểu và quyết định sẽ mua nó.

Nó đi cùng Thiên một đoạn cũng gần tới nhà rồi...nó đưa cái hộp quà nho nhỏ cho Thiên:

- Tặng Thiên đó!

- Minh mua lúc này hả?

- Ừh...

- Là cái gì thế???- Thiên cầm chiếc hộp cười tủm tỉm.

- Về nhà mới được mở!!!
 - Ủh...
 - Thôi Minh vào nhà đây...Thiên về đi cũng trễ rồi!!!
 - Ủh...Thiên về nhé!!! Mai gặp lại!- Thiên vẫy tay tạm biệt nó rồi về.
- Vào nhà nó thấy Long vẫn đang ngồi đó bấm bấm gì đó với Duy...chắc là chơi game. Nó đoán mãi không biết có nên tới nói chuyện với Long không...nhưng nó có làm gì sai đâu tại sao lại bị đối xử như thế? Nghĩ thấy tức tức nó xông thẳng tới chỗ Long đang ngồi:
- Long...ra đây nói chuyện với tôi một lát!
 -
 - NÀY! TRẦN ĐÌNH LONGGGGG...tôi có chuyện muốn nói với anh!- nó bực mình hét lên.
 -
 - Anh không nghe tôi nói gì à???
 -
 - Anh ngon nhỉ???- nó lăm bầm rồi đi lại phía ghế sofa lấy cái gối quăng thật mạnh vào đầu Long một cái.

16. Chương 16

- ÁÁ! Khùng hả?- Long quay phắt lại nhìn nó chăm chăm.
 - Không bằng anh đâu!- nó đắc chí đi thẳng lên phòng để Long lại đầu bốc khói.
 - Mày với nó sao thế? Lại cãi nhau gì nữa hả?- Duy nãy giờ mới lên tiếng.
 - Đâu có!!!- Long lại tiếp tục dán mắt vào màn hình chơi tiếp.
 - Vậy sao lúc này...mày lơ nó???
 - Thích thế thôi!- Long làm ra vẻ như không có gì.
 - Thiệt hok đó?- Duy nhìn Long với ánh mắt nghi ngờ.
 - KHÔNG TIN THÌ HỎI LÀM GÌ?- Long gắt lên.
 - Tin...tin mà! Làm gì mà nóng vậy! Chơi tiếp đi!!!
- “ Rõ ràng là có chuyện mà không chịu nói! Không qua mắt Duy này được đâu! Haha”- Duy suy nghĩ rồi ngồi cười khúc khích như thằng điên trong khi Long thì đang khó chịu trong người.
- Từ lúc lên phòng nó cứ suy nghĩ mãi nhưng nó không hiểu tại sao Long lại thay đổi thái độ nhanh như vậy. Từ lúc xuống xe buýt là hắn đã điên điên khùng khùng vậy rồi...
- Nó lẩn qua lẩn lại rồi cũng quyết định xuống hỏi Long thêm lần nữa. Vừa xuống thì chỉ có mình nó ở đó thôi. Duy với Long đi đâu mất rồi.
- Ủa Pul...tao tưởng mày ngủ rồi chứ!!!- Duy đóng cửa lại rồi đi tới chỗ nó.
 - Long về rồi hả?
 - Ủh...nó mới về! Mà có gì hả?
 - Không!
 - Cãi nhau nữa phải hok?

- Không có!
- Vậy sao tao thấy mày với nó lạ lạ sao đó!
- AI BIẾT ĐÂU!!! ĐI MÀ HỎI NÓ ĐÓÓÓÓ!
- Làm gì mà nổi nóng thế? Không biết thì thôi! Mà tao cũng có hỏi rồi nhưng nó không nói!
- Tao không biết đâu! Nhức đầu quá!- nó nói rồi hậm hực đi lên phòng.

Màn đêm buông xuống...Đường phố đã bắt đầu vắng bóng người, ánh đèn cũng mờ dần, ai nấy đều đã chìm vào giấc ngủ...nhưng vẫn còn 4 thiên thần nhỏ (ác quỷ thì đúng hơn :d) đang hành hạ chiếc giường yêu quý của mình.

“Trời ơi! Có ai nói ỉn biết mình đã làm sai cái gì không? Tự nhiên lại bị lơ như thế! Hay là ỉn giận mình chuyện mình nói thích ỉn lúc ở nhà ngoại ỉn nhỉ? Từ lúc xuống xe đã như thế...chắc là vậy rồi! Thôi mệt quá! Không nghĩ nữa! Không nghĩ nữa! Bực mình quá!!! ”- nó ôm đầu rồi lại đập rầm rầm trên chiếc giường đáng thương của nó.

Còn Long thì từ lúc ở nhà nó về tâm trạng cũng không tốt hơn chút nào.

“Tại sao mình lại hành động như vậy nhỉ? Tự nhiên lại đi giận nó...nhưng mà sao thấy nó thân mật với cái thằng ấy mình không thể chịu nổi... trong khi mình tới tìm nó lại còn bỏ đi chơi nữa...rõ ràng là không xem mình ra gì mà! Tức quá!!!”

Duy thì nghe tiếng đập giường rầm rầm từ bên phòng nó cũng không ngủ được.

“ Pul nó làm gì mà đập rầm rầm không cho ai ngủ thế??? Chắc là đang tức thằng bạn yêu dấu của mình đây! Thấy quan hệ hai đứa nó tốt hơn trước nhiều lắm nhưng giờ lại có chuyện gì nữa không biết! Mà hình như...thằng Long nó thích con Pul thì phải! Còn con Pul kia thì sao mình không biết nhưng chắc cũng có chút chút chứ! Mai phải hỏi nó mới được! Mai ư??? Mai...lại gặp Hân nữa...không biết phải làm sao đây??? Mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy lại toát lên vẻ lạnh lùng khó gần...nhưng cứ như thế mãi...thiệt là khó chịu quá!!! Heizzzzzzz...”

Còn Hân thì đang lo lắng không biết có nên tiếp tục tình cảm với Duy hay không nữa...nhưng sao trước mặt Duy Hân không thể tỏ ra bình thường như không có gì cả...cũng không thể cười nói và thân với Duy như trước được...nhưng cứ lạnh lùng với Duy hoài thì cũng không phải là cách... suy nghĩ mãi mà vẫn không có câu trả lời và Hân bị giấc ngủ lôi đi từ lúc nào không hay.

Ông mặt trời đã thức giấc từ lâu nhưng nó thì vẫn đang nằm co mình trên chiếc giường mà nó đã hành hạ suốt đêm qua. Đồng hồ báo thức cũng chẳng còn ích gì với nó nữa, có cũng như không...đồng hồ reng mà vẫn nằm ỳ trên giường...mãi được một lúc nó sực nhớ ra là hôm qua nó hứa sẽ làm bữa sáng cùng đi...nó nhanh chân phóng thẳng vào phòng vệ sinh.

10' sau nó có mặt ở dưới lầu nhưng dì nó đã làm xong bữa sáng mất rồi.

- Dì ơi...con xin lỗi!- nó làm bộ mặt hối lỗi.
- hi...không sao đâu...bữa này không được thì bữa khác!- dì nó cười tươi vì biết thế nào nó cũng ngủ quên.
- Dạ!!!- nó phần khởi ngồi xuống bàn.
- Không gọi thằng Duy nó xuống với!
- ỦA! Nó...à không...anh Duy chưa dậy nữa hả dì!
- hừ...hừ...mọi người dậy rồi hả???- Duy vươn vai uốn ** một cái rồi ngồi vào bàn.
- Hôm nay có chuyện gì mà dậy trễ vậy? Thường ngày mày vẫn dậy sớm hơn tao mà?- nó nhìn Duy bằng con mắt nghi ngờ. Chap 28:
- Còn hỏi hả? Hôm qua đứa nào đập rầm rầm trên giường không cho ai ngủ hết!!!- Duy tự nhiên bực mình khi nghe nó hỏi như thế, cũng tại nó mà Duy mới mất ngủ...mà cũng không hẳn là tại nó!

- Ủ...thì...thì...- nó cứ áp úng mãi- “mình đạp nhẹ lắm mà ta!”- nó quay sang chỗ khác thắc mắc không hiểu làm sao Duy lại biết chứ.
- Thôi ăn sáng đi mà còn đi học nữa!- dì nó lại là người giải quyết vấn đề khi bọn nó lại cãi nhau hay tranh chấp gì đó.
- DẠ!!!
- Ăn xong Duy lên phòng thay đồ còn nó thì phụ dì dọn dẹp. Nó dọn xong được một lúc rồi mà chưa thấy Duy đâu, nó đi qua đi lại sốt cả ruột.
- Duy ơi! Xong chưa! Làm gì mà lâu vậy? Đừng nói là mày lên đó ngủ tiếp đó nha!!!
- Gần xong rồi! Làm gì mà hỏi dữ vậy mày? Mấy lần trước tao đợi mày còn lâu hơn vậy nữa mà tao có nói gì đâu...mới đợi có xít mà la làng!!!- Duy đứng trong phòng vừa thay đồ vừa nói.
- Trời ơi! Còn 10’ nữa là vô lớp đó...không hỏi sao được...Tao không muốn trèo tường vào biết không? Biết không?- nó đứng dưới hét lên.
- Mệt quá! Xong rồi nè! Đi thôi!
- Ủa! đi đi đâu mà phải đi bằng xe hơi thế?- nó nhìn thấy dì đang lái chiếc Landcruiser từ trong sân ra.
- Chắc đi công tác xa! Thôi hay kêu dì chở đi học nhá!- Duy nhìn nó ánh mắt thăm dò xem phản ứng nó ra sao.
- Thôi! Đi bộ lẹ đi mày! Sắp vô lớp rồi đó! Đứng đó mà nói nhiều!
- Hai đứa lên dì chở đi!- dì nó ngóc đầu ra khỏi xe nhìn cả hai cười tươi...hình như dì nó đang có chuyện gì vui thì phải.
- Dạ!- Duy hớn hở mở cửa xe rồi chui vào- Không đi à?- Duy thấy nó cứ đứng nhìn mãi mà không chui vào nên hỏi nó.
- Nhưng...
- Nói nhiều quá! Mày thích trèo tường vào thì cứ đứng đó đi!- Duy đành chơi chiêu khích hăm dọa thì nó mới chui vào.
- Uhm...- nó chui vào xe rồi đóng cửa lại mà mặt mày bí xị.
- Làm gì mà mặt mày bí xị vậy?
- Có sao đâu...không thích thôi!!!
- Sao mà không thích?
- Thì người khác nhìn vô thấy sao sao ýh!
- Sao đâu mà lo! Ai nhìn kệ họ!
- “Thằng âm binh này chắc hồi trước ngày nào cũng đòi đi lấy xe hơi chở đi chứ gì! Nhưng mà sao mình cứ thấy kì kì sao ýh!”- nó nhìn ra phía cửa sổ khẽ thở dài.
- Chiếc xe dừng lại, Duy vội mở cửa ra nó từ từ theo sau Duy bước xuống với bao cái nhìn ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, ngạc nhiên cũng có nốt kèm theo nhiều tiếng xì xầm to nhỏ.
- Chào dì con đi học!- cả nó và Duy đều vẫy tay với dì nó.
- Nó chào xong rồi nhanh chân đi thẳng về lớp, Duy nhìn theo nó mà cũng không nhịn cười được với nó.
- Nhỏ đó với Duy nhìn xứng đôi ghê nhỉ?- Hs1
- Mất pà bị lé hả? Duy đẹp trai vậy còn con nhỏ đó xấu quắc, xứng gì mà xứng???- Hs2
- Pà ganh tỵ với người ta thì đúng hơn! Tui thấy xứng thiệt mà!-Hs1
- Thôi đi pà ơi...

Bên nam thì cũng không ngoại lệ:

- Cái thằng Duy đó là gì của Bảo Minh nhỉ? Sao tao thấy tụi nó hay đi chung với nhau lắm!- NS1

- Ai biết! Chắc là đang quen nhau! Nhìn cũng xứng đôi lắm mà!!!- NS2

- Vậy là tao bị bỏ rơi hả?- NS1

- Nó có nói thích mày bao giờ đâu mà bỏ với chả rơi!- NS2

- #%^*(^(&)\$

Nó biết là có rất nhiều ánh mắt đang nhìn nó mà bán tán xa gần nhưng chuyện cũng đâu có lớn...cũng có gì lạ đâu, cũng nhiều người đi xe hơi đến trường đó thôi...có lẽ là vì đi cùng Duy nên mới thế...đẹp trai cũng khổ...đúng là bọn rãnh hơi mà.

Vừa bước chân vào lớp nó đã được tặng cái nhìn không mấy thân thiện từ những đứa con gái trong lớp nhưng điều đáng ngạc nhiên là Thiên cũng thế...không lẽ Thiên bị đồng tính! Nó chợt bật cười với cái suy nghĩ oái ăm của mình vừa rồi.

17. Chương 17

- Mình có vẻ vui nhỉ???

- Uhm...nhưng Thiên sao thế? Sao mà nhăn nhó như khi ăn ớt vậy?- nó tính chọc cho Thiên cười nhưng lại nhận được cái liếc xéo từ Thiên nên đành im lặng.

- Mình có quan hệ gì với Duy?

- Quen biết vậy thôi!

- Nói dối!

- Gì nữa!

- Vậy sao lúc này Minh đi chung xe với Duy đến trường???

- Hả???...À...tại sắp trễ học nên đi nhờ đến trường thế thôi!- nó quay qua Thiên giải thích.

- Thiệt hok???

- Thiệt mà!

Nó mệt mỏi nằm dài lên bàn. Cái trường này đúng là phiền phức...mà tại sao mình phải giải thích làm gì ệt chứ! Cậu ấy là gì của mình đâu mà tra hỏi cứ như mình là tội phạm không bằng. Nó nghĩ lại thấy mình cũng rãnh kiên nhẫn lắm nên mới chịu khó giải thích với Thiên như thế.

Duy vừa bước chân vào lớp việc đầu tiên là nhìn sang chỗ Hân trước đã. Bất chợt hai ánh mắt chạm nhau làm cả hai đều suy nghĩ vu vơ. Mới vừa đặt cặp lên bàn thì bị Long tra tấn rồi.

- Sáng mày đi chung xe với Pul tới trường hả?

- Ừ...có gì hok?

- Không! Tao chỉ thấy lạ thôi!

- Lạ gì mà?

- Thì...có bao giờ thấy mày chịu đi xe hơi tới trường đâu!

- Sắp trễ học rồi...tại Pul nó hơi quá với lại đi tao sẵn tiện đường nên chở đi... mà chủ yếu là coi thái độ của con Pul nó sao thôi!

- Hả? Sao? Con Pul nó sao mà phải coi thái độ của nó???- Long nhìn Duy ngơ ngác chẳng hiểu gì.
- Thì trước giờ nó có chịu đi xe hơi đâu!
- Sao mà nó không đi! Mà tao cũng thấy lạ...nó lúc nào cũng đòi đi bộ...xe máy thì may ra còn chịu đi...xe hơi thì cũng không...nó bị gì hả mày?
- Tao cũng không biết...nhưng mà hình như là...nó bị ám ảnh cái gì đó.
- Ám ảnh??? Là sao?
- Thì lúc nhỏ đó...mà mắc gì tao phải kể ày nghe chứ! Mày thích nó hay sao mà tra hỏi kĩ lưỡng thế?
- Ồ...thì...không kể thì thôi!- Long quay đi chỗ khác mà mặt đỏ ửng lên.
- “rõ ràng là thích nó mà xạo hả?”- Duy cười thầm khi thấy thái độ kì lạ của thằng bạn.

.....

Hai tiết học thanh thản trôi qua, cũng đã tới cái giờ mà bọn hs thường kéo nhau đi “giải quyết” những chuyện cần thiết của mình.

Duy định bụng là sẽ lên rủ Hân đi xuống căn tin, lâu rồi không cùng đi với Hân...nhưng mà sao khó nói quá. Duy muốn nói lại tình bạn trước kia...nhưng không dễ chút nào.

Duy vừa bước được vài bước tới chỗ Hân thì:

- Hân ơi! Xuống căn tin một lát nhá! Tôi...có chuyện muốn nói với Hân!!!- một tên con trai từ đâu ra không biết, đang đứng trước mặt Hân và có vẻ ngại ngùng.
 - Hả?...Nhưng cậu là ai tôi không quen!
 - Không nhớ à...tôi là...bạn của Phước Sang em họ Hân đó!
 - À...nhớ rồi! Cậu là...là.. Khoa đúng không?
 - uhm...hì...- Khoa cười tí mắt trông rất là baby.
 - Thôi...mình đi xuống đó rồi nói chuyện tiếp!
- Cả hai cùng nhau vừa nói vừa cười vui vẻ xuống căn tin. Có ai đó nhìn theo mà lòng buồn man mác.
- Long ơi!!!
 - Gì mà?
 - Hân chơi với thằng Khoa hả?
 - Thằng mới nói chuyện với Hân đó hả?
 - Ừh!
 - Chung lớp với cái con Pul nên chắc vậy mới quen nhau.
 - Nhưng mà Pul nó có chơi với thằng đó đâu?
 - Ai mà biết...mày đi mà hỏi nó đó.- Long mệt mỏi nằm dài lên bàn.
 - Ừh...- giọng Duy buồn hiu. Chap 30:
 - Mày sao vậy? Lúc người ta tỏ tình thì không chịu đợi lúc người ta đi rồi thì mới tiếc...anh em nhà mày đúng là...nản quá!
 - Gì mà? Con Pul nó có làm gì mày đâu mà mày lôi cả nó vào thế? Anh được rồi còn em nữa. Thằng điên!- Duy bực mình lăm ột dấy.
 - Ai điên? Mày mới điên đó!- Long cũng không vừa gì mà cãi lại ngay.

- Thôi...cả hai thằng đều...đ àh “không điên”... thôi...đi xuống căn tin với tao đi! Lẹ lên!- Duy nói rồi nhanh tay kéo Long ngồi dậy.

- Không đi đâu!

- Đi đi mà! Ở lớp không chán lắm!!!- Duy nhanh tay lôi Long kéo đi, ngang qua lớp nó thì dừng lại.

- Sao đứng đây???- Long ra vẻ ngây thơ như con nai tơ.

- Còn hỏi nữa! Vô kêu con Pul ra đi!

- Sao lại là tao? Mà đi đi!

- Nó ngủ rồi...cho nên mày vào kêu nó dậy đi!

- Ngủ rồi thì thôi...kêu làm gì? Đi!- Long bước được vài bước thì đứng sựng lại khi nghe Duy khiêu khích:

- Nhìn nó với thằng kia lúc nào cũng kè kè tao thấy nản quá!

- Gì?- Long nhìn vào thì thấy nó nằm gục lên bàn còn Thiên thì ngồi bên cạnh nhìn nó chăm chú làm hấn bực mình đi thẳng vào trong.

- Pul! Dậy đi!

- Uhm...zzzzzzzz...uhm...zzzzzzzz

- Minh ngủ rồi! Tôi nghĩ cậu không nên phá giấc ngủ của người khác như thế!!!- Thiên thấy Long thì lộ rõ vẻ bực tức đã được dồn nén bấy lâu.

- Kệ tôi! Không khiến cậu xen vào!

- Nhưng đây là lớp tôi, cậu không nên vào lớp người khác rồi làm loạn như thế!- Tuy tức lắm nhưng nét mặt Thiên vẫn bình tĩnh.

- Này! Có dậy không hả con heo kia!- Long không thèm để ý gì Thiên mà một mực gọi nó dậy cho bằng được.

- Thằng điên nào ồn ào vậy? nó đang ngủ mà nghe la oai oái ngay bên cạnh muốn không dậy cũng không được nhưng nó không ngẩng đầu lên mà lại ngủ tiếp làm hấn cụt hứng.

- Con nhỏ này!- Long bực bội nắm tay nó lôi đi trong tình trạng mắt nó vẫn nhắm nghiền.

Còn Thiên thì đầu bốc khói tức mà không làm gì được hấn.

Duy đứng ngoài nhìn nó và Long cười khúc khích khi biết thằng bạn mình mắc bẫy rồi.

- Đi thôi Duy! Còn đứng đó nhìn gì nữa!!!- Long ra tới cửa lớp rồi mà thấy Duy vẫn đứng đó cười như thằng điên.

- Tao về lớp trước đây! Tao quên...còn có bài tập chưa làm! Hi...- Duy nói xong zọt thẳng về lớp.

- Mày...- Long nhìn theo Duy khó hiểu có bao giờ thấy Duy làm bài tập đâu mà quên với chả nhớ nhưng vẫn tiếp tục công việc lôi nó đi.

- Đi đâu vậy? Anh làm cái quái gì thế? Buông tay ra!- giờ nó mới tỉnh hấn ra thì la oai oái lên.

- Dậy rồi hả? Cô im lặng chút đi! Ôn ào quá!

- Anh...- nó rõ là tức nhưng im lặng thì tốt hơn vì biết có hỏi thêm hấn cũng chẳng nói.

Tới chỗ gốc cây mà nó hay trốn ra để ngủ thì Long buông tay nó ra rồi ngồi phịch xuống đất chẳng nói năng gì cứ ngồi im như khúc gỗ. Thấy nó cứ đứng mãi Long kéo tay nó ngồi xuống bên cạnh hấn, hấn định mở miệng nói gì đó nhưng nó cứ nhìn chăm chăm thế là không nói được đành quay đi chỗ khác...chốc chốc hấn lại quay qua...nó thấy hấn lạ lại nhìn hấn chờ xem hấn nói gì nhưng...tự nhiên hấn lại quay sang hướng khác.

- Này! Anh bị khủng hấn hay sao mà lôi tôi ra đây đã rồi ngồi im vậy sao???

-

- Anh không nói tôi đi về! Tôi không có rãnh như anh đâu! Buồn ngủ gần chết!!!- nó đang định đứng dậy thì bị Long kéo ngồi xuống lại, đầu nó đập nhẹ vào thân cây.
- Cô ngồi im đó!- Long nhìn nó lạnh lùng.
- Á...Anh làm gì mà mạnh tay thế?- Nó xoa xoa cái đầu.
- TÔI...- lần này hẳn quyết tâm sẽ nói...nhưng ông trời hình như không cho hẳn cơ hội để nói thì phải...chuông reng...- Về lớp thôi!- Hẳn cụt hứng đứng phắt dậy đi thẳng về lớp.
- TRẦN ĐÌNH LONG! ANH ĐƯA VỚI TÔI ĐÓ HẢẢẢẢẢẢ???- nó thấy tức vì khi không lại phá giấc ngủ của nó, lời nó ra đây không chịu nói gì rồi đừng đừng bỏ về lớp, không điên máu sao được.
-- hẳn đứng lại, quay lưng về phía nó, mắt hướng về một phía xa xăm.
- Thấy Long không nói gì nó tức quá lấy chiếc giày phan vào đầu hẳn cái cốp. May là nó không mang guốc không thôi bể đầu như chơi.
- Ui da...- Long đứng xoa xoa đầu rồi hùng hổ đi về phía nó ánh mắt sắc lạnh - Cô...đúng là cái tật không bỏ được mà!

18. Chương 18

- Này! Anh nhỏ nhen vừa thôi! Anh giận tôi chuyện gì thì anh nói đi chứ cứ im im lì lì ai mà biết được.
- Tôi giận cô???
- Ủ...chứ không sao anh cứ lơ tôi hoài thế? Tôi hỏi mà không thèm trả lời còn gì???
- Ủ! Thì sao?
- Anh còn tức tôi chuyện lúc ở nhà ngoại anh àh?
- Không!
- Vậy thì chuyện gì?
-
- Rõ ràng là anh đang giận tôi chuyện đó mà!...Chuyện cũng đã lâu rồi mà!
- Cô thật sự nghĩ thế sao?
- uhm...- nó nhìn Long ngây thơ.
- Thì cứ cho là vậy đi!
- Vậy...bây giờ tôi làm gì anh mới hết giận???... Hay là...anh muốn đánh tôi thì đánh đi, tôi sẽ không né đâu!
- Không né thật chứ? Đứng im cho tôi đánh à?
- Ủ...nhưng nhẹ tay thôi nhá!
- Nhắm mắt lại!
-- nó nhìn Long nghi ngờ một lúc thì cũng nhắm mắt lại.
- Nó đang chuẩn bị tinh thần để ăn đòn, cảm giác rất hồi hộp, không biết sẽ bị gì nữa...cùng lắm là một cú đấm trời giáng thôi mà...có gì đâu...nó tự trấn an mình như thế nhưng cái cảm giác hồi hộp nó vẫn bám lấy nó mãi.
- Không được mở mắt đó!!!

- Biết rồi! Nhẹ tay chút nhá!- nó nói nhưng hơi thở nó gấp gấp hơn.

Nó sắp chịu không nổi mở mắt ra thì có thứ gì đó nóng nóng mềm mềm đang chạm vào môi nó. Nó giật mình đẩy Long ra rồi tròn mắt nhìn Long.

- Cảm giác thế nào??? Giờ thì chắc cô biết cảm giác khi bị đối xử như thế rồi chứ???

-- nó vẫn đứng im không nói tiếng nào nhìn Long trân trân.

- Được rồi! Tôi không giận cô nữa!- Long đi thẳng về lớp mà miệng thì cứ cười tủm tỉm.

Thật sự thì Long không có giận nó chuyện lúc ở nhà ngoại như lời nó nói mà Long tức vì thấy nó lúc nào cũng thân mật với Thiên. Lúc này thì hắn đã nhận ra được một điều...hắn đã yêu nó mất rồi.

Về lớp tuy bị mắng một chút nhưng chuyện đó giờ chẳng là vấn đề gì cả mà lại còn cười thích thú như thằng điên nữa nên Duy nghĩ chắc trong bụng là nó đã làm hòa với con Pul rồi cũng ngồi cười theo hắn luôn. Thầy giáo nhìn xuống tưởng Duy và Long giỡn trong lớp nên đuổi cả hai ra ngoài đứng hết tiết.

- Tại mày mà tao mới bị ra ngoài này đứng đó!!!- Duy nhìn Long lộ rõ vẻ bực dọc.

- Mắc gì tại tao? Tao có làm gì mày đâu!- Long ngây thơ chẳng hiểu gì.

- Tại mày cứ cười mãi làm tao cười theo nên ổng mới tưởng tao với mày giỡn nên...

- Ai bảo mày rãnh rồi cười ké rồi còn la làng nữa hả?- Long nói mà vẫn giữ nét mặt hờn hờ như lúc mới vào.

- Mà thi xong rồi có học hành gì đâu...giỡn xíu cũng có sao đâu! hừ...- Duy tức tối dậm chân cái rầm.

- Mày không biết ông già đó có bệnh ghét handsome boy àk?

- Ủ thì...thôi mệt quá! Mà mày làm cái quỷ gì mà cứ cười như thằng trốn trại thế?

- Có gì đâu! Hi...- Long cười tít mắt.

Ra ngoài đứng nhưng Long vẫn cười mãi không thôi còn Duy thì tức mà chẳng nói gì được cái ông thầy khó tính ghét trai đẹp đó, khi không chẳng làm gì mà lại bị ra ngoài đứng nắng còn cái thằng điên này thì bị ra ngoài là đáng thôi, mình có tội tình gì đâu! Hừ!

Sau khi Long đi khỏi nó ngồi phịch xuống đất mắt nhìn lên trời, nó nhìn thấy bầu trời hôm nay rất đẹp...nhưng sao hôm nay ông trời lại trêu đùa nó như thế. Nó không nghĩ là Long lại hành động như thế, nó còn tưởng hôm nay sẽ vác cái mặt bầm tím về nữa chứ... không bị đánh nhưng cũng rất đau và khó chịu, đau vì nó đã hiểu được cái cảm giác khi bị đùa cợt như thế, khó chịu vì người làm nó đau lại là Long. Nhưng chính nó cũng từng đùa với Long như thế mà nên nó không giận Long được. Xem như hòa vậy, nhưng sao cứ ầm ục trong lòng làm sao. Những cơn gió thỉnh thoảng cứ nhẹ nhẹ lướt qua mặt nó làm nó có cảm giác dễ chịu hơn và từ từ đưa nó chìm dần vào giấc ngủ.

Thiên ngồi trong lớp đợi nó mãi ra về rồi mà vẫn không thấy nó đâu. Thiên cứ nghĩ nó đi cùng Long nên lại càng tức hơn. Thiên quyết định tối nay sẽ tỏ tình với nó, không thể chờ thêm nữa nếu không cơ hội sẽ vụt mất.

Đang mãi suy nghĩ thì Thiên thấy Duy và Long đang đi cùng nhau nói chuyện gì đó không biết Thiên vội chạy lại chỗ Duy và Long đang đứng:

- Đây! Bảo Minh đâu rồi??? Chap 32:

- Ủa...nó không có trong lớp hả?- Duy ngạc nhiên nhìn Thiên rồi quay sang Long- Không phải lúc này nó đi với mày sao?

- Ủh...nhưng tao tưởng nó về lớp rồi chứ.

- Nếu về rồi thì tôi hỏi hai người làm cái gì?!

- Tôi không biết thật mà!

Vừa nói dứt lời thì thấy nó lù lù đi ra từ phía sân sau trường mặt mày ủ rũ chắc chắn là mới ngủ dậy. Thiên chạy ngay lại chỗ nó, lúc này nó mới tỉnh ngủ, nó nhìn Thiên cười cười, Thiên khoác tay nó đi về nhưng

nó cũng chẳng buồn để ý vì nó đang nhìn sang Long...hai ánh mắt lại chạm nhau...không chứa chan tình cảm...cũng không tóe lửa mà nó chỉ đơn giản là nhìn phớt qua nhau thôi. Thấy nó như thế Long có chút tội lỗi. Long biết tính nó vô tư như thế...cũng không cố ý chọc giận người khác...nhưng lúc này Long làm vậy hình như có hơi quá.

- Mày với nó sao rồi???- Duy khều khều Long.
- Sao trắng mây gió mưa nắng cầu vồng gì???- Long làm ột dây để tránh trả lời câu hỏi của Duy.
- Tao chỉ hỏi sao thôi chứ không cần phải lôi một mớ hiện tượng thiên nhiên vào đâu!- Duy hơi choáng với một loạt hiện tượng thiên nhiên của Long.
- Tao với nó không sao hết!!!
- Chứ lúc này...mày với nó đi đâu?
- Sân sau trường!
- Có nói gì đặc biệt không?
- Không!
- Vậy sao...lúc này vô lớp mày cười như thằng điên thế?
- Tự nhiên mắc cười thì cười thôi!
- Chán hai đứa mày quá! Mày là cái thằng bệnh nặng nhất mà tao từng gặp đó!!! Điên ơi là điên! Heizzzzzz...

.....

Thiên đưa nó về tận nhà rồi mới quay đi. Đi được vài bước thì thấy dáng ai xa xa trông giống Duy lắm...Thiên nấp vào lùm cây bên đường quan sát xem Duy đi đâu. Duy dừng lại ngay cổng nhà nó... chính xác là nhà nó. Không hiểu Duy với nó có quan hệ gì mà cùng nhau đi học rồi tan học Duy lại mò tới nhà tìm nó nữa. Mà thôi...tối nay sẽ rõ.

Về đến nhà Thiên mới sực nhớ ra là chưa trả cặp cho nó. Đúng là đáng trí thật mà. Thiên vào phòng đặt cặp nó lên bàn rồi đi tắm, nhưng Thiên chợt khựng lại, chiếc hộp hôm bữa...đúng rồi...

- HỪ!!!
- Con bé này!... muốn anh “đi” sớm àh?- Thiên mắng yêu em gái mình.
- ừ...Mẹ gọi hai ra ăn cơm kìa!!!- em gái Thiên cười đắc ý khi thấy Thiên giật mình làm rơi chiếc cặp xuống đất.
- Ừ biết rồi! Ra ngoài hai thay đồ xong rồi xuống!- Thiên cúi xuống nhặt những thứ rơi ra khỏi cặp.
- Ủa! Cái gì thế nhỉ? Hình như là...nhật kí...-Thiên sững sờ nhìn vào cái cuốn sổ nhỏ nhỏ đang cầm trên tay.

.....

Duy lên phòng nó hỏi thử xem mọi chuyện ra sao rồi mà lúc này thấy thái độ của nó với Long hình như còn chưa hết giận nhau thì phải.

- Pul ơ!
- Gì đó! Cửa không có khóa đâu!
- Ừh...- Duy mở cửa bước vào.
- Có gì hok?- nó ngồi trên bàn tay cầm quyển truyện.
- Lúc sáng thằng Long nói gì với mày thế?
- Có gì đâu! Tự nhiên lôi tao ra...ngồi im chẳng nói tiếng nào...rồi bỏ đi về!
- Rãnh zậy!

- Tao không biết!- nó lắc đầu ngán ngẩm.
- Cái thằng...đó nó thích mày hả?
- Thằng nào???
- Thì cái thằng Thiên gì gì đó! Nó thích mày đúng không?
- Mày khùng hả? Nó sao mà thích tao được!- nó cười khẩy.
- Đúng là vậy mà!- Duy nói chắc nịch vì Duy tin vào mắt mình.
- Làm gì có! Mày đừng có rảnh rỗi mà nói tầm bậy tầm bạ! Không bao giờ có chuyện đó đâu!!!- nó vẫn tiếp tục đọc truyện gương mặt không chút cảm xúc.
- Không tin mày đi hỏi nó thử đi...mà mày cũng thích nó đúng hok?...chứ không sao mặt đỏ hết lên rồi kìa!
- Hừm...!!!- nó đứng dậy đi tới chỗ gương soi qua soi lại không thấy đỏ nên tới mắng Duy một trận- Thằng điên kia...mặt tao vậy mà kêu đỏ hả mày? Có khùng thì khùng vừa thôi! Mày không biết phân biệt màu sắc àh?
- Tao hỏi thiệt mày đó! Mày thích nó đúng không?- lúc này Duy chỉ giỡn thôi nhưng bây giờ thì rất nghiêm túc.
- ừ...thì...lúc trước có...nhưng giờ thì...hết thích rồi!
- Thiệt hok???
- Không tin thì hỏi làm gì?
- Vậy giờ mày thích ai? Thằng Long đúng không?
- Có đâu!- mặt nó nóng ran lên.

19. Chương 19

- Xạo quá! Không thích nó vậy mà lúc nào cũng...
- Mày đi ra ngoài! Lẹ đi! Nói nhiều quá!- nó tức lên đẩy Duy ra ngoài không cho Duy kịp nói thêm gì rồi đóng cửa cái rầm.
- Con nhỏ này! Đối xử với anh mày vậy đó hả?

.....

Tối nay nó có hẹn với Thiên. Một cuộc hẹn khá quan trọng. Đúng 8h Thiên đã có mặt tại quán café MIKI. Thiên đã bỏ ra một buổi trưa để sắp xếp mọi việc đầu vào đây. Trước mắt Thiên là một quán café nhỏ nhỏ xinh xinh được trang trí cách điệu nhưng không kém phần lãng mạn.

Thiên uống từng ngụm nước...đợi mãi vẫn chưa thấy bóng dáng nó đâu. Đợi thêm chút nữa vậy.

8h10' nó mới giật mình, nó lại ngủ quên trong khi Thiên đang sốt ruột đợi nó ở MIKI.

Nó mở tủ lấy đại một bộ đồ rồi chạy vào nhà tắm.

“joheun sarang...neo neun naege chotsarang”

Tiếng nhạc cứ reo lên mãi... rồi tắt đi trong vô vọng...

Nó đang tắm nên không nghe được tiếng chuông điện thoại đang réo inh ỏi ở ngoài. Tắm xong nó chạy ra soi gương một chút...nó nghĩ gì đó một lúc thì quyết định mở tủ chọn một bộ đồ khác. Nó nghĩ nên mặc váy

thì tốt hơn. Nó chọn một cái váy yếm màu đen ngắn trên đầu gối một chút kết hợp với cái áo sơ mi trắng được cách điệu trông rất đáng yêu.

Thay đồ xong nó với lấy cái điện thoại cho vào túi xách rồi chạy một mạch ra ngoài đón taxi đến MIKI. Cũng gần 9h rồi, không biết Thiên còn ở đó không. Nó lấy điện thoại ra xem tới những 4 cuộc gọi nhỡ. Nó hoảng hốt càng nóng lòng muốn đến đó sớm hơn.

- Bác ơi! Chạy nhanh hơn zùm con với!

- Uhm...

Trong một không gian yên tĩnh với ánh sáng mờ mờ ảo ảo của ánh đèn ngoài đường phố chiếu vào, có một cậu nhóc đang ngồi dựa lưng vào tường mà ngủ thiếp đi.

Bây giờ nó đang đứng trước cửa quán café nhưng sao bên trong tối quá, không có chút ánh sáng nào cả, nó nghĩ là Thiên về rồi nên quay đi.

“Trong đó tối quá...nhưng Thiên đã bảo không gặp không về mà! vào trong thử xem sao!” - Bước đi được vài bước thì nó quyết định quay lại vào xem thử.

Nó từ từ mở cánh cửa ra, không gian yên tĩnh tới mức nó có thể nghe rõ nhịp tim nó đang đập, tiếng gió thổi vi vu càng làm nó sợ hơn. Nó bước nhẹ vào nhìn đảo đạc xung quanh.

- Có ai không vậy?

Vẫn là tiếng gió thổi hay tiếng lá xào xạc bên ngoài. Nó bước thêm vài bước nữa. Nó lấy điện thoại ra gọi cho Thiên.

Tút...tút...

Sesangeul neomuna moreundago nabogo geudaeneun yaegihaji

[Em bảo rằng tôi biết quá ít về thế gian này]

Jogeumeun geokjeongdoen nunbbicheuro jogeumeun mianhan useumeuro

[Bằng đôi mắt phẳng chút lo âu, với một nụ cười hồi lỗi]

Geurae amanan sesangeul moreunabwa

[Phải rồi, có lẽ tôi thật sự chẳng biết gì về thế gian này]

Honja ireoke meon gireul tteonannabwa

[Có lẽ tôi đã cô độc bước đi trên con đường dài]

Hajiman huhoen eobtji ulmyeo utdeon modeun kkum

[Nhưng tôi không hối hận, những giấc mơ mang nụ cười hay nước mắt]

Geugeotmani nae sesang

[Bởi vì đó chỉ là thế giới của riêng tôi]

.....

Tiếng nhạc đầu đó vang lên nhẹ nhàng êm ái không làm người khác phải giật mình như nhạc chuông điện thoại của nó. Nghe tiếng nhạc mà lòng nó chợt thất lại, có cảm giác gì đó nhoi nhói trong tim, nó lại nhớ đến cái ngày Thiên từ chối nó, phải mất vài phút để nó lấy lại được bình tĩnh. Có một góc nhỏ đang phát ra ánh sáng. Nó từ từ đi tới chỗ phát ra ánh sáng đó...

“Thì ra là điện thoại của Thiên. Vậy Thiên đâu rồi nhỉ?”- nó thở phào nhẹ nhõm khi biết vật đang phát ra ánh sáng đó lại là pé điện thoại iu dẫu của Thiên.

Khi tiếng nhạc vừa dứt thì màn hình điện thoại cũng tắt hẳn. Một bóng tối lại bao trùm lấy căn phòng.

“BỐP”

- Áh...- nó giật thót người.

Có thứ gì đó vừa chạm vào chân nó, cảm giác như bàn tay một ai đó. Nó chạy vội ra nhưng từ đâu đó ánh đèn sáng lên. Chap 34:

- Minh!

Nó quay đầu lại nhìn thì ra là Thiên. Vậy mà này giờ không lên tiếng làm cho nó một phen hú vía.

- Hả? Nãy giờ Thiên ở đâu vậy? Sao điện thoại lại để đó? Minh gọi mà không nghe máy? Sao giờ mới bật đèn lên vậy?- nó hỏi ột dây như giải tỏa những nỗi sợ hãi trong lòng từ nãy đến giờ.

- Từ từ thôi! Hi...dạ Minh một xíu ấy mà!- Thiên vui vì nó đã đến.

- Hôm nay trông Thiên lạ quá! Có chuyện gì mà hện Minh ra đây vậy?

- Hi...Minh cũng rất xinh đấy. Lần đầu tiên thấy Minh mặc váy!

- uhm...- nó nhìn quanh căn phòng- ủa...Thiên trang trí đó hả? Đẹp nhỉ?!

- Ủh...Minh thích không?

- uhm...- nó không nói gì chỉ cười mỉm.

- Mà sao đến trễ vậy?

- Đồng hồ không báo thức!

- Thôi! Thôi! Ngồi xuống đi! Thiên đói quá rồi!- Thiên ấn nó ngồi xuống ghế rồi chạy vào trong làm gì đó.

“Hôm nay đâu phải sinh nhật của Thiên...có gì quan trọng sao mà phải tốn công thế nhỉ?”- nó nhìn theo dáng Thiên mà cười thầm.

Thiên từ trong đi ra với cái bánh kem nhỏ nhỏ trên tay...có lẽ là do Thiên tự tay làm nó.

- Thiên tự làm hả?- nó nhìn cái bánh kem được đặt cẩn thận lên bàn cười tinh nghịch.

- uhm...đẹp không?

- Đẹp! Trông đáng yêu quá!!! Nhưng có việc gì mà Thiên phải tốn công đến thế?

- Có chuyện quan trọng!- Thiên làm ra vẻ bí mật.

- Nói Minh nghe với!

- Lát nữa rồi Minh sẽ biết thôi mà!

- Uhm...- nó thoáng buồn vì lúc nào cũng phải đợi.

Ngồi trò chuyện được một lúc thì tự nhiên đèn lại tắt...không biết từ đâu ra những ngọn nến sáng lung linh được xếp thành hình trái tim bao quanh lấy căn phòng. (Thiên đã bỏ cả một buổi chiều để trang trí đó chứ từ đâu ra nữa)

- Ủa...Thiên làm lúc nào mà sao lúc này đi vào Minh không thấy vậy?- nó nhìn những ngọn nến xung quanh rồi quay lên nhìn Thiên chăm chú.

- hi...tại Minh không để ý thôi!

- Trông rất lãng mạn!- nó nói nhưng có vẻ nó không thích lắm.

- uhm...cái chuyện...quan trọng lúc này mà Thiên muốn nói đó!

- Ủ...sao thế?- nó mở to mắt nhìn Thiên.

- Thật ra thì...Thiên có chuyện muốn nói...

- Ủh...nói đi Minh đang nghe nè!

- Thiên muốn nói là...thật ra thì...ngay từ lúc đầu...Thiên...mà không... những ngày bên cạnh Minh...nói chuyện và tiếp xúc với Minh...những lúc Minh lạnh lùng với Thiên...rồi có những lúc thấy Minh đi với Long hay Duy và những đứa con trai khác ...Thiên đã rất khó chịu...Thiên không biết vì sao mình lại như thế... Thiên không thể rời mắt khỏi Minh dù chỉ một lúc... Thiên cũng không hiểu lý do là tại sao?...rồi một ngày nào đó Thiên chợt nhận ra là...Thiên đã...thích Minh!- Thiên cứ ấp úng mãi rồi cũng nói ra hết những gì chất chứa trong lòng bấy lâu nay.

- Thiên nói gì? Thiên nói là Thiên thích Minh???- nó tròn mắt hỏi Thiên với vẻ ngạc nhiên cực độ.

- Ừh...Thiên... thích Minh!- Thiên có vẻ chần chẫn.

- Không đùa chứ?

- Không!

-- nó im lặng một lúc rồi nhìn thẳng vào mắt Thiên- xin lỗi...nhưng Minh nghĩ là bây giờ...Minh chỉ...xem Thiên là một người bạn tốt mà thôi...Thiên hiểu Minh nói gì chứ??- nó đã suy nghĩ, thật ra lúc này đây nó rất giận...giận ai ư? Giận Thiên...chỉ một chút thôi...nó đang giận chính bản thân mình...giận ông trời tại sao lại thích trêu đùa nó như thế nhưng rồi nó đã giữ được bình tĩnh mà nói với Thiên, nó không thể chấp nhận tình cảm của Thiên được vì...(vì ai đó)

- Thật là không thể sao?...chuyện 1 năm trước...Thiên... xin lỗi!!! Lúc đó Thiên thật sự không biết... tâm trạng Thiên không được tốt nữa... xin lỗi!!! Thật ra...Thiên đã biết từ lâu rồi...cho dù Minh có thay đổi ra sao... nhưng quá khứ không quan trọng...phải không Minh???

- Uhm...Minh không còn giận Thiên chuyện đó nữa rồi! Nói để làm gì nữa! Nhưng thật sự bây giờ Minh...chỉ xem Thiên là một người bạn mà thôi! Xin lỗi!- mặt nó bắt đầu biến sắc, nó không còn bình tĩnh được nữa.

- Được rồi!... Thiên sẽ không ép Minh!- Thiên nhìn nó mà xót xa.

- Xin lỗi Thiên...Minh phải đi rồi!- nó đứng dậy rồi chạy bực mạng ra ngoài.

Nó chạy vì nó không muốn nhớ lại cái quá khứ đau lòng đó. Nó là một con người đầy kiêu hãnh thế mà lại bị Thiên xem như trò đùa thế ư? Trơ trên ư? Nó vẫn nhớ như in những lời mà Thiên đã nói với nó vào cái ngày ấy thế mà bây giờ lại xin lỗi ư? Có muộn quá không?

20. Chương 20

“Mình đã không còn giận Thiên nữa nhưng sao nghe những lời Thiên nói mình thấy rất giận...cả đau nữa...rất đau nữa là đằng khác!!! Mình ghét ông trời! tất cả chỉ tại ông ta!”- nó vừa chạy vừa nghĩ, nước mắt lại không nghe lời mà cứ tuôn ra mãi ướt đầm cả khuôn mặt ngày thơ của nó.

Nó dừng lại ngồi phịch xuống đất khi không còn chút sức lực nào nữa. Nó lại suy nghĩ miên man, hình ảnh ngày ấy vẫn đeo bám nó mãi...nó đã tự hứa với lòng là sẽ không bao giờ bị lung lay bởi những trò đùa không biết có ác ý hay không của ông trời, lúc này đây nó hiểu rõ cái cảm giác đau khổ mà bấy lâu nay Duy phải chịu đựng, nó càng cảm thấy thương Duy hơn, anh nó cũng đã từng rất đau hơn cả thế này nữa, nó chỉ mới có chút xiu thử thách đã không chịu nổi rồi thì đâu xứng để làm em gái Duy chứ, không lẽ nó không bằng Duy...niềm kiêu hãnh đã đánh thức nó và lôi nó ra khỏi sự đau khổ đang vây quanh...bây giờ nó không muốn nghĩ gì nữa hết. Nó muốn ngủ...nhưng ở đây là đâu mà tối thế. Nó chợt nhận ra là mình đã chạy quá xa... ở đây không có đèn đường.

.....

Sau khi nó rời khỏi đó chỉ còn lại một mình Thiên...cảm giác thật là trống rỗng...Thiên ngồi dựa lưng vào bức tường, suy nghĩ và hối hận.

If that day

I calmed down a bit
If that day
I didn't see you as other girls
If that day
I listened to you
If that day
I opened my heart to you
If that day
I knew I will love you
Then ... now I didn't suffer like this then!

Nếu như ngày ấy
Tôi bình tĩnh một chút
Nếu như ngày ấy
Tôi không xem em như những đứa con gái khác
Nếu như ngày ấy
Tôi chịu lắng nghe em
Nếu như ngày ấy
Tôi mở lòng với em
Nếu như ngày ấy
Tôi biết tôi sẽ yêu em

Thì...bây giờ tôi đã không phải đau khổ như thế này rồi!

Xin lỗi...dù biết xin lỗi đã không còn tác dụng gì nữa. Tôi biết em không muốn nghe những lời xin lỗi từ bất cứ ai đặc biệt là tôi, tôi đã làm em tổn thương, tôi thật trơ trẽn...khi nói yêu em...tôi không xứng để nói ra câu đó với em...nhưng tôi đã yêu em rồi...biết làm sao được. Dù biết em sẽ không chấp nhận nhưng tôi vẫn mong...em tha thứ cho tôi!

.....

Tự nhiên hôm nay Duy có linh cảm không tốt, nó đi đâu mà giờ này chưa về nữa, bình thường thì nó đi về còn trễ hơn nữa nhưng nó thường gọi điện thoại báo trước, không hiểu sao hôm nay Duy cứ sốt ruột đi tới đi lui. Duy lấy điện thoại ra gọi cho nó...

Tút...tút...tút...tút...

Đợi mãi mới có người trả lời.

- Alô...

- hửm...xin lỗi...phải điện thoại của Pul không?- Duy nghe giọng con trai nên hơi ngạc nhiên.

- Uhm...Bảo Minh để quên điện thoại và đi rồi!?- đầu dây bên kia trả lời.

- Cậu là Thiên...phải không?

- Tôi đây...vừa nãy Bảo Minh ở chỗ tôi nhưng bây giờ thì đi rồi.

- Vậy cậu biết nó đi đâu không?

- Chắc là về nhà...

- uhm...cám ơn...- Duy vội tắc máy rồi lấy cái áo khoác chạy ngay ra ngoài.

Duy nghe Thiên nói thế càng không yên tâm hơn. Duy lấy điện thoại ra gọi cho Long, càng đông người thì tìm sẽ nhanh hơn. Nhưng không ai nghe máy chắc là Long đã ngủ rồi. Duy nhét điện thoại vào túi áo rồi chạy khắp nơi, chạy vòng hết những nơi nó thường đến, vẫn không có, Duy mệt mỏi ngồi xuống cái ghế đá bên cạnh. Đường phố vắng bóng người.

.....

Nó lẩn mò trên con đường tối om không chút ánh sáng. Tiếng gió vi vu làm nó càng thấy lạnh, sờn gai óc. Nó sợ ma nên không ngừng tưởng tượng. Nó cứ có cảm giác như ai đó đang đuổi theo nó, gần sát ngay sau lưng nó, cảm giác thật gần, nó càng chạy thụt mạng. Chạy một lúc nó cũng mò ra được nơi có ánh đèn. Đường phố tuy vắng người nhưng có ánh sáng là ổn rồi. Nó hỗn hển thở không ra hơi. Tiền bạc, điện thoại tất cả những thứ nó có đều để quên ở chỗ Thiên hết rồi. Bây giờ nó không có thứ gì trong người cả, ngoài bộ đồ đang mặc trên người. Nó thật sự không còn chút sức lực nào cả, nó muốn ngồi nghỉ một lúc nhưng cảm giác sợ hãi ban nãy lại ủa về làm nó càng muốn về nhà hơn, trở về bên dì nó, Duy và cả chiếc giường yêu quý mà ngày nào nó cũng hành hạ. Nhưng sao đèn đường lại trở nên mờ ảo như thế này, cảnh vật xung quanh đang quay vòng vòng nữa, chóng mặt quá, nó ngồi phịch xuống, nó nghĩ đến Long không biết giờ này hẳn đang làm gì, chắc là đang say xưa với chiếc giường êm ái ấy, còn nó thì phải vật vờ như thế này.

Nó cảm thấy buồn ngủ, nhịp thở ngày càng gấp hơn, mắt không thể mở nổi nữa rồi. Chap 36:

“không được ngắt...Pul ơi...đừng ngắt...mày can đảm và mạnh mẽ lắm mà...mở mắt ra”- nó tự nói với bản thân và cố xua đi cơn buồn ngủ đang lôi kéo nó.

Từ bên kia đường có một chàng trai đang ngồi dựa lưng vào ghế đá với dáng vẻ mệt mỏi và tuyệt vọng. Thoáng nhìn qua Duy thấy ai rất giống nó, giống đứa em gái yêu quý của mình, Duy chạy vội sang bên đó.

- Pul ơi...Pul...- Duy lay lay người nó.

Đầu óc nó đang quay cuồng, cảm giác chóng mặt ban nãy cũng từ từ vơi dần. Nó chỉ thoáng nhìn qua, nó thấy Duy đang ở trước mặt nó, không ngừng gọi tên nó. Nó có dùng sức để ngồi dậy.

- Duy!... Sao mày... lại ở đây?... Chưa... ngủ nữa hả?- nó mệt mỏi gằn lên từng tiếng một.

- Ủh...về thôi! Làm gì mà ngồi ở đây một mình vậy? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?- Duy bực bội mắng nó nhưng trong lòng thì đang rất xót xa khi thấy em gái mình ra nông nỗi này.

- Xin lỗi!- nó đã hồi sức lại được một chút - Về...thôi...Pul muốn về nhà!!!-nó chống hai tay xuống đất rồi đứng dậy với bộ dạng mệt mỏi.

- Lên tao công!- Duy nói rồi cúi người xuống.

- Uhm...- nó cũng không từ chối vì chẳng còn chút sức nào để mà đi bộ về nữa.

Nó đang nằm yên trên tấm lưng rộng của Duy, nó lại nhớ về thời thơ ấu. Lần đó Duy cũng công nó như thế này...cũng đã rất lâu rồi.

.....10 năm trước.....

- Anh Rin ơi đợi Pul với!- nó_một con bé chỉ mới 8 tuổi đang chạy theo một thằng nhóc bằng tuổi nó.

- Từ từ thôi...té bây giờ đó! Anh ra đây hái ổi cho Pul mà...Pul đừng đi theo anh...vào nhà đi!- Rin quay lại nhìn nó với ánh mắt triều mến.

- Không! Em đi với anh cơ...anh Rin cho em đi cùng với!- nó vẫn cố chấp chạy thẳng về phía Rin.

- Pul! Cẩn thận đó!- Rin hoảng hốt khi thấy có cục đá vô duyên nằm một đồng phía trước nó.

- Á...- vừa dứt lời thì nó đã ngã nhào xuống đất- huhu...đau quá! Huhu...anh Rin cho em đi hái ổi với! huhu- nó ôm lấy đầu gối đang rỉ máu mà khóc òa lên.

- Pul ngoan! Nín đi mà! Lên anh công đi!- Rin vỗ nó rồi cúi xuống đợi nó leo lên lưng mình.

Năm Duy 8 tuổi thì cùng với pa mẹ xuống nhà nó chơi. Nó lúc nào cũng đi theo Duy không rời nửa bước. Lần đó cũng là lần cuối cùng mà Duy được đi cùng với cả pa và mẹ. Sau đó vài tháng thì pa mẹ Duy ly hôn nên Duy không muốn đi đâu cả, chỉ ngồi một mình trong phòng ủ rũ. Từ đó nó với Duy cũng ít đi cùng nhau hơn, thậm chí là chỉ liên lạc qua điện thoại. Đến khi Duy dần chấp nhận được chuyện của pa mẹ mình thì Duy thường xuống nhà nó chơi vào những dịp được nghỉ học. từ đó cả hai thân thiết trở lại nhưng không

bằng trước kia. Và sau này (1 năm trước) nó dọn đến ở cùng Duy và dì cho tới bây giờ.

.....Hiện tại.....

Nó không nói gì chỉ cười khẽ.

- Pul...nhớ chuyện lúc nhỏ không?

- Hả? Chuyện gì?- nó giật mình khi Duy đề cập đến việc nó đang nghĩ trong đầu.

- Chuyện lúc đi hái ổi đó...lúc đó...tao cũng công mày như thế này...nhớ không?

- uhm...nhớ...sao mà quên được!- nó nhỏ nhẹ thì thầm vào tai Duy.

- Pul không còn là Pul của ngày trước nữa...và Duy cũng thế... đã không còn là thằng nhóc ngày xưa lúc nào cũng yêu thương chiều chuộng Pul nữa!- Duy nói mà lòng thấy đau đau.

- Pul muốn được làm trẻ con như ngày ấy...không phải suy nghĩ gì cả...cũng không vướng bận chuyện tình cảm...càng không phải đau lòng khi nhớ đến...

- uhm...“Pul đang rất đau đúng không?”- Duy biết nó đau lắm nhưng lại không hỏi nó chuyện gì đã xảy ra.

- xin lỗi...

- chuyện gì?

- Tất cả.

- “đáng lẽ ra người xin lỗi là mình chứ không phải Pul...Pul àh...Rin xin lỗi Pul nhiều lắm...vì tất cả...”

Cả hai đều im lặng không ai nói tiếng nào, cứ như thế mà tiếp tục đi.

Có thứ gì đó...ươn ướt đang lăn dài trên má nó, kèm theo tiếng thút thít nho nhỏ bên tai Duy. Duy cảm nhận được nó đang khóc, khóc đến nỗi ướt hết một bên vai áo Duy. Nó khóc vì cảm giác hạnh phúc này lâu lắm rồi mới có lại...bên cạnh đó có một chút đau trong lòng.

- Pul...khóc hả?

21. Chương 21

- hức...đâu có...- nó vừa khụt khịt cái mũi vừa trả lời mà còn muốn chối.

- Vậy sao áo tao ướt hết rồi?

- uhm...thì...hức...ừ...

- Muốn khóc thì khóc lớn lên...có ai nhìn đâu mà sợ!- Duy cũng phải buồn cười vì thái độ của nó.

- Không thích!

- ừm...biết rồi! Không thích thì thôi!

Về đến nhà dì nó nhìn cả hai mà lắc đầu. Nó đã ngủ trên lưng Duy từ lúc nào không hay. Duy mở cửa phòng nó rồi nhẹ nhàng đặt nó lên giường. Lúc ngủ trông nó cứ như một thiên thần, phải, thiên thần bé nhỏ 10 năm trước cũng chính là nó.

- Anh Rin!...đừng đi...đừng bỏ Pul!- nó ngủ rồi mà vẫn không quên gọi Duy.
- hi...anh không bỏ Pul đi đâu mà! Pul ngoan! Ngủ đi!- Duy vuốt nhẹ mái tóc nó.

.....

Sáng nay nó dậy sớm nên xuống phụ dì làm bữa sáng. Đầu vẫn còn hơi nhức nhối nhưng có lẽ ổn hơn rồi.

- Dì ơi con muốn...con muốn...- nó nhìn dì mà ấp úng nói không nên lời.
 - Có chuyện gì hả Pul???- dì nhìn nó cười hiền.
 - Dạ! Con muốn sang Hàn Quốc!
 - Chờng nào đi?
 - Dạ...hôm nay!
 - Hôm nay? Gấp vậy? Mà sang đó làm gì...nhớ mama rồi hả?
 - Dạ...con muốn về thăm nhà thôi!
 - Uhm...vậy chờng nào con về? Cho dì gửi lời hỏi thăm pa mẹ...
 - Dạ...khoảng vài ngày con về!
 - Mẹ con chắc nhớ con lắm...cứ mỗi lần cuối tuần là mẹ lại gọi cho dì hỏi thăm tình hình của con...lần này về chắc mẹ con vui lắm.
 - Con còn đi học nữa mà dì...con đâu có đi lâu được...con cũng nhớ mẹ lắm!- mặt nó buồn hiu.
 - Ừh thôi dọn đồ ăn lên bàn đi con!
 - Dạ!- nó bưng đồ ăn để lên bàn rồi lên phòng gọi Duy xuống.
- Cả bữa ăn nó cứ cười tủm tỉm, Duy nhìn nó chăm chăm, dường như mọi chuyện tồi qua nó đã quên hết, hôm qua thì khốc lốc hôm nay tươi tỉnh hẳn ra, đó cũng là cái mạnh của nó, nó rất mau quên đi những phiền muộn trong lòng.
- Rin lát đi học xin phép dì em nhé!- nó thấy Duy cứ nhìn nó nên lên tiếng.
 - Ừ...mà sao thế? Đi đâu àh?- Duy ngạc nhiên nhìn nó vì sự thay đổi nhanh như chong chóng của nó.
 - Ờ...em sang thăm pa mẹ!- nó cười tí mắt.
 - Ừh...vậy lát anh xin phép cho!- Duy muốn đi cùng nó lắm nhưng nghĩ sao lại thôi.
 - hi...thanks nhá!

Nó ăn xong chạy lên phòng chuẩn bị đồ đạc. Nó gọi điện thoại cho Hân.

“”

- A...lô- Hân trả lời bằng giọng ngái ngủ đặc sệt.
 - Hân hả? Đang làm gì đó! Giờ này mà còn ngủ hả? Hôm nay có bận gì không???
 - ừm...ừm...không! Mà chi vậy?- Hân còn đang nhắm mắt nằm trên giường, giờ chỉ mới hơn 6h thôi mà.
 - Dậy chuẩn bị đồ rồi sang Hàn với tao!
 - HẢẢẢẢẢ? SANG HÀN? LÀM GÌ?- Hân mở to mắt ra ngồi bật dậy.
 - Sang thăm pa với mama tao! Đi không thì bảo?
 - Đi! Đi chứ! Đợi tao xíu! Lát tao qua nhà mày!- Hân đứng nhanh dậy chạy ngay vào phòng vệ sinh.
- Sau 30' chuẩn bị Hân có mặt ở nhà nó.
- Nhanh vậy?- nó giật mình khi thấy Hân đang đứng trước nhà nó.

- hỳ...Hân mà!- Hân cười tươi.

- Ủh vậy đi thôi!- Nó nói rồi kéo hành lý đến sân bay.

Sau 30' làm thủ tục nó và Hân cũng yên vị trên máy bay.

Trở lại với Duy và Long.

Sáng nay Long muốn sang lớp nó rủ nó đi chơi để làm lành chuyện hôm trước, thật ra thì cũng không còn giận nhau nữa nhưng đã hai hôm rồi không thấy nó. Nhưng nghe Duy nói nó mới về nhà lúc sáng, lại không thấy Hân đâu cả, chắc là Hân đi cùng nó.

- Duy!

- Cái gì? Mà làm gì mà léo nhéo sáng giờ vậy?

- Pul ...nó về nhà nó rồi hả?

- Ủh! Đi vài ngày thôi! Không cần phải sốt ruột đến thế đâu!

- Tao đâu có...sốt ruột hồi nào!?? Chap 38:

- Ủh...không sốt ruột...chỉ là nhớ thôi chứ gì!

- Không có!

- Heizzzzzz...Chán quá mày ơi! Tao muốn sang đó quá! Nhưng mà...

- Ủh...vậy sang đi!- Long hớn hờ.

- Sang đó??? Ủh...cũng được! Lát về chuẩn bị đi! Sáng mai tao với mày đi!

- Ủa...sao mai mới đi???

- Thì bây giờ đi qua tới đó cũng tới rồi...để mai đi qua tới đó thì chắc cũng xế chiều thôi.

- ??? - Long ngơ ngác nhìn Duy mà chẳng hiểu Duy đang nói cái gì.

- Đi qua Hàn Quốc! Nhìn gì mà nhìn ghê thế?

- Hả??? Nhà nó bên Hàn hả? Vậy mà trước giờ tao có biết đâu!

- Nó có nói đâu mà mày biết!

Long ngồi trong lớp mà cứ nôn nao mong mau đến mai để được sang gặp mặt nó.

Còn Thiên hôm nay cũng không đến lớp vì tối qua uống nhiều quá nên sáng nay không dậy nổi. Thiên quyết định sẽ xem như không có gì...vẫn là bạn của nhau.

.....

5 tiếng sau

Sân bay Incheon (HQ)

(hình ảnh chỉ mang tính minh họa)

Bước xuống sân bay điều đầu tiên mà nó cảm nhận được là cái lạnh se se của bầu trời Seoul. Nó và Hân mệt mỏi đón taxi về nhà. Lúc đi là 8h sáng qua đến đây cũng 13h trưa mà giờ bên Hàn quốc nhanh hơn Việt Nam 2 tiếng nên hiện tại bây giờ là 15h.

Nó nhấn chuông một hồi thì cô San chạy ra mở cửa. Nhìn thấy nó cô San mừng rỡ reo lên rồi vội mở cửa cho nó vào.

Nó lên căn phòng vốn là của nó mà bao lâu nay không được ngắm, mệt mỏi nên nó với Hân vừa bước vào phòng là lăn ra ngủ ngay.

Trời cũng sắp tối. Nó lơ mơ tỉnh dậy. Xuống nhà thì pa và mama nó đã ngồi đợi sẵn.

- Mamaaaaa!- nó nhào tới ôm chầm lấy mẹ nó.
- Con... sao qua mà không báo với pa và mama một tiếng để mama ra đón con!- mama nó vuốt nhẹ tóc nó.
- Dạ con muốn mọi người bất ngờ mà!- nó ôm mama nó mà cười tí mắt.
- Con bé này! Lúc nào cũng vậy!
- Hân! Lại đây đi...- nó chạy lại kéo Hân tới rồi quay sang pa và mama nó- Đây là Hân bạn con!
- Con chào hai bác!- Hân cúi đầu chào pa mẹ nó.
- Ủh...ngồi đi con.
- Àh pa ơi... Hân là hàng xóm của nhà mình hồi trước đó!
- Àh là con bé nhà bên cạnh hay đi cùng con đó hả?
- Dạ!
- \$%^>&^.^#@

Mọi người nói chuyện một lúc thì trở về phòng ngủ. Nó với Hân mới vừa ngủ dậy nên không buồn ngủ. Trời thì đã tối om với cái không khí se lạnh của mùa xuân cả hai chỉ biết ở trong phòng mà trò chuyện với nhau. Được một lúc thì đều chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Sau khi dùng xong bữa sáng, pa mẹ nó đều đến công ty làm việc còn nó và Hân thì chuẩn bị cho kế hoạch dạo phố.

Nó cùng Hân trên chiếc xe đạp lượn lờ quanh phố Seoul.

Cảm giác khác hẳn với ở Việt Nam. Nó đi vòng hết các đường rồi dừng chân ở một góc phố nhỏ.

Duy và Long sau khi chuẩn bị thì bây giờ cũng đã có mặt ở Seoul. Nghe có tiếng chuông cô San chạy xuống mở cửa thì thấy Duy với Long đang đứng trước cổng. Cô san cũng hơi ngạc nhiên không biết sao hai anh em nó lại kéo nhau qua đây hết. Không may cho Duy là nó với Hân đi đâu từ sáng tới giờ chưa thấy về với lại còn mệt nên lên phòng ngủ luôn cho khỏe.

22. Chương 22

Căn nhà này còn đẹp và rộng hơn căn nhà mà 3 dì cháu nó đang ở nữa và tất nhiên là rộng rãi hơn cả biệt thự của Long. Long cứ luôn thắc mắc là tại sao pa mẹ nó lại quyết định chọn Hàn Quốc để sinh sống, tại sao không chọn thị trường bên Mỹ hay Châu Âu gì đó để kinh doanh. Pa mẹ nó ở đây từ năm nó mới 10 tuổi. Vì không muốn đi cùng nên nó ở lại sống cùng cô Linh ở căn nhà cũ của nó cho đến khi nó dọn lên ở cùng dì và Duy. Vào mỗi dịp hè hằng năm nó thường sang đây thăm gia đình, nó cũng đã quen với cuộc sống không có pa mẹ bên cạnh nên việc sống xa nhà cũng không mấy khó khăn đối với nó.

Hai tiếng sau, cả hai đều giật mình dậy. Duy vào tắm trước còn Long thì xuống phòng khách ngồi xem tivi. Trời cũng xế chiều, vừa lúc đó nó lù lù đi về. Nó sửng sốt khi thấy Long đang ngồi trước mặt nó. Nó còn nghĩ là mình đang mơ, dạo này chắc nghĩ tới Long nhiều quá nên giờ vẫn còn ám ảnh.

“Ai giống Long quá vậy ta? Nhưng mà sao anh ta lại ở đây được chứ! Không lẽ mình mộng du???”

- Ủa Long...sao lại ở đây?- Hân vừa từ ngoài chạy vào thấy Long thì ngạc nhiên hết sức.
- Anh sao lại ở đây?- nó thấy Hân lên tiếng thì mới khẳng định chắc chắn là Long đang ngồi trước mặt nó.
- Đi với thằng Duy!- Long nhìn nó trong lòng đang rất vui nhưng tỏ ra vẫn bình thường.

- Thôi! Hân lên phòng trước nha!- Hân chạy nhanh lên phòng chủ yếu là để lại không gian riêng tư cho nó và Long.
 - Vậy nó đâu rồi?
 - Đang làm gì trên lầu đó ai biết đâu!
 - uhm...- nó định đi lên phòng nhưng chợt nghĩ ra gì đó nên quay lại chỗ Long- Long! Thằng Duy nó đang ở trên lầu hả? Đúng không?
 - Ừ...mà sao thế?
 - Hân cũng mới lên đó...
 - Thì sao?
 - Cả hai đều ở trên đó!...
 - Thì liên quan gì tới tôi đâu!- Long vẫn chưa hiểu ý nó.
 - Anh...chắc tôi tức chết quá! Bây giờ tôi với anh làm cách nào để Duy với Hân “...” đó!!!
 - Àh...nhưng làm cách nào bây giờ???
 - Thì...@%@\$^#\$\$- nó với Long thì thầm to nhỏ rồi cười hí hửng với cái kế hoạch mà tụi nó vừa tính.
- Vừa lúc đó một mùi hương ngào ngạt từ trên lầu lan tỏa khắp nhà. Duy từ từ bước xuống (mới tắm xong mà)
- Tắm xong rồi hả mày?- Long nhìn lên thủ phạm làm phát ra mùi hương thơm phức ấy.
 - Ừh...hai đứa mày mới gặp là dính lấy nhau rồi đó hả?- Duy nhìn nó với Long ngồi sát nhau cười thỏa mãn.
 - Anh Rin! Lên phòng lấy dùm Pul quyển truyện đi!- nó bắt đầu thực hiện kế hoạch.
 - Tự lên lấy đi! Lúc nào cũng sai người khác đi không àh!- Duy ngồi xuống ghế.
 - Đi mà! Anh Rin đẹp trai, anh Rin thương Pul nhất mà!- nó làm nũng với Duy.
 - Không! Tự đi đi!
 - Anh Rin không thương Pul!- nó nhõng nhẽo lay lay người Duy.
 - Ừh! Để anh đi được chưa! Ở đâu???- Duy cũng không đành lòng khi thấy nó ngoan hiền như thế.
 - Trên phòng em đó! Ở đầu giường!
 - Mệt thiệt!!!- Duy đứng dậy đi lên lầu với vẻ khó chịu.
 - Hy vọng là gặp Hân trong đó!- nó quay qua nhìn Long cười gian xảo.
 - Uhm...nhưng sao lạ quá...
 - Hả??? Lạ gì? Tôi có thấy gì lạ đâu!
 - Sao tự nhiên cô thay đổi cách xưng hô với thằng Duy nhanh vậy?- Long ngây người ra với cách nói chuyện ngọt xớt của anh em nó.
 - Thì anh em nói chuyện với nhau thế không được à?
 - Thì được...nhưng...không quen!

ÁÁÁÁÁÁ

Từ trong phòng nó phát ra một âm thanh kinh khủng dường như muốn rung chuyển cả căn nhà.

- Gì vậy? Hình như là dính bẫy rồi...nhưng sao Hân lại hét âm lên thế?- nó ngóng lên lầu thắc mắc.
- Ai biết! Lên đó thử xem sao!- Long chạy nhanh lên lầu.

- Ừh!- nó cũng chạy theo.

Trong phòng nó.

- Trời ơi! Hân làm gì mà hét toáng lên thế? Duy nè! Chứ có phải ai lạ mặt đâu!- Duy nhanh tay bịt miệng Hân lại.

-- Hân im lặng không la lên như lúc nãy nữa (bị bịt miệng rồi làm sao mà la được)

- Xin lỗi!- Duy bỏ tay ra.

- Duy làm gì ở đây vậy? Làm Hân cứ tưởng...

- Tưởng gì?

- Không...không có gì!

- Duy lên lấy quyển sách cho Pul đó mà!

- Ừh!- Hân vừa bước chân ra thì trượt chân vấp té.

Duy vội đưa tay ra đỡ lấy Hân sắp đo đất.

Tình hình lúc này là Hân vừa trong nhà tắm đi ra chưa kịp bước ra hết thì thấy có người lạ rón rén bước vào mà lại là con trai nữa nên theo quán tính hét ầm lên.

Còn bây giờ thì trong một căn phòng màu trắng, từ màu sơn, rèm cửa đến màu ra giường v.v, tất cả mọi thứ đều trắng tinh khiết có một cặp đang tròn mắt nhìn nhau với tư thế rất ư là romantic. Còn trước cửa phòng ấy là một cặp khác đang lén lút theo dõi từng hành động của hai người kia.

“RẦM”

- Chết rồi! Tại anh cả đó!- nó vội đứng dậy chạy ngay xuống lầu. Chap 40:

- Tại cô thì có! Còn đổ lỗi cho tôi nữa! Này! Đợi tôi với!- Long cũng chạy theo nó không thôi bị Duy túm cổ lại thì tôi.

Do lúc này nó và Long cứ tranh nhau xem nên vô tình đẩy cánh cửa vào trong.

Sau khi tiếng động phát ra làm cả hai giật mình trở lại tư thế ban đầu nhưng mặt thì cứ đỏ ửng lên.

- Thôi Duy đem sách xuống cho Pul đã!- Duy ngượng quá nên chuồng trước.

-ừm...- mặt Hân bây giờ chẳng khác nào quả gấc chín sắp rụng.

Duy xuống lầu thấy nó với Long đang xem ti vi. Thật ra Duy biết từ này đến giờ đều là trò của nó với Long bày ra ngay cả việc đi lấy quyển truyện này cũng nằm trong kế hoạch của nó.

- Truyện nè!- Duy đặt cuốn truyện lên bàn rồi đi thẳng lên lầu.

- Haha...thành công rồi!- nó nhìn Long cười sung sướng.

- May mà không bị nó phát hiện!

- Lúc này anh có thấy mặt hai đứa nó đều đỏ ửng lên không?

- Ừ...có! Cái lúc mà Hân té rồi thằng Duy đỡ chứ gì! Haha... Cứ y như là sắp xếp sẵn ấy!!! (thì sắp xếp sẵn chứ đâu)- Long ôm bụng cười lăn cười bò.

- Ừ, ừ...đúng rồi! Lúc đó nhìn buồn cười không chịu nổi! haha!!!- nó cũng không nín nổi cười theo Long.

Nó với Long cứ ngồi cười như điên ở phòng khách. Duy cũng đâu có vừa. Sau khi lên lầu Duy gõ cửa phòng Hân rồi bàn kế hoạch trả thù. Cả hai đã giăng sẵn cái bẫy chỉ đợi nó lên nữa là coi như cá đã cắn câu. Duy và Hân cười mãn nguyện với cái kế hoạch tinh quái của mình. Phải cho bọn nó biết thế nào là lễ độ, dám chơi xỏ Duy àh!

Nghe tiếng bước chân từ xa Duy nháy mắt với Hân ra hiệu chuẩn bị kéo dây.

“bịch...rầm...ááá”

Nó tiếp đất với một tư thế rất là “đẹp” mà nói thẳng ra thì nó đang nằm úp mặt dưới sàn nhà như thể là có nam châm hút nó với mặt sàn vậy.

Tại ham hố giành đi trước nên người nằm dưới sàn là nó chứ không phải Long.

- Có sao không?- thấy nó té kiểu đó Long cũng mắc cười nhưng lại sợ nó giận nên chạy lại đỡ nó.

- ĐÚA ĐIÊN NÀO CHƠI ÁC MÀ GIĂNG DÂY GIỮA ĐƯỜNG VẬY KHÔNG BIẾT???????- nó bực mình **** ầm lên.

- Tại cô đi mà không chịu nhìn thì có...còn **** ai nữa!

- Anh thì biết gì mà nói! Rõ ràng có sợi dây chắn ngang chân tôi mà!

- Chân chảy máu rồi kìa!- Long nhìn thấy chân nó rỉ máu thì hoảng hốt.

- Có sao đâu...sát trùng xiu là xong chứ gì!- nó dùng sức đứng lên mà không cần Long đỡ.

- Để tôi giúp cô!- Long dìu nó vào phòng.

- Thuốc để ở đâu???- Long đẩy nhẹ nó ngồi xuống giường rồi nhìn quanh nhưng không biết thuốc sát trùng nằm đâu cả.

- Ở trên kia kìa!- nó chỉ lên cái tủ nhỏ ngay góc tường.

- uhm...- Long chạy tới chỗ hộp thuốc y tế rồi sát trùng cho nó.

“RẦM”

Bước tiếp theo của kế hoạch. Thấy nó và Long đã ngồi yên trong phòng thì cánh cửa tự nhiên đóng lại. Duy đưa Hân sang phòng trống bên cạnh ngủ rồi cũng về phòng.

Long thấy cửa đóng vội chạy ra xem sao nhưng đẩy mãi mà cửa vẫn không mở được.

- Cửa bị khóa trái rồi!- Long nhìn nó vẻ mặt nghiêm trọng.

- Sao lại khóa???- nó suy nghĩ một lúc thì chợt nhận ra được điều gì đó.- Thôi chết rồi! Mình mắc bẫy của Rin rồi!

- Mắc bẫy???

- Ừh...lúc nãy cũng chính tụi nó giăng dây làm tôi té chứ không ai khác!

- Vậy nó biết lúc sáng mình chơi nó à?

- Có lẽ vậy...

- Rồi bây giờ sao đây?

- Thì đợi sáng mai kêu tụi nó qua mở cửa chứ sao? Giờ có kêu nó cũng chẳng mở đâu!- nó ngán ngẫm nằm dài lên giường.

- Cô ngủ hử???

- Ừh...không ngủ thì làm gì?- nó kéo chăn lên.

- Nhưng còn tôi thì sao?

- Thì anh cũng ngủ đi!

- Nhưng chỉ có một chiếc giường thôi!

- Thì sao? Chê giường nhỏ hử? Anh sợ không đủ chỗ cho anh lẫn àh?- nó nói mà không để ý mặt Long đỏ như trái gấc.

- Không...nhưng...

23. Chương 23

- Trời lạnh lắm đó! Anh thích nằm dưới sàn thì nằm! Tôi không ép!

- Tôi...

- Tôi là con gái tôi không ngại thì anh ngại gì nữa! Có phải lần đầu ngủ chung đâu mà!- nó bực mình vì Long cứ lên ền mãi nên hét lên.

-- Long thấy nó mắng nên đành lủi thủi mò lên giường.

Cảm giác thật ấm áp nhưng cứ thấy run run, lần trước là do đang ngủ nên không có cảm giác nhưng lần này cả hai đều còn thức nên cảm giác rất khác. Long cứ lẩn qua lẩn lại thấp thỏm không yên, cũng may là giường rộng chứ không là nó đạp Long lọt xuống sàn từ lâu rồi.

- Anh nằm yên chút đi! Làm gì mà cứ loi nhoi thế?- nó đang nằm quay lưng về phía Long nhưng vẫn biết hẳn đang nằm không yên.

- uhm...- Long nhìn nó từ sau lưng, dường như nó đang buồn. Một nỗi buồn chất chứa bấy lâu nay.

Tuy bề ngoài thấy nó vui vẻ như thế nhưng trong sâu thẳm Long cảm giác được nó đang rất buồn. Nó đang nghĩ về Thiên, không biết nên cư xử như thế nào khi gặp Thiên, nó chắc chắn một điều là tình cảm nó dành cho Thiên không còn là tình yêu nữa rồi... nhưng khi Thiên tỏ tình với nó, nó lại tức giận, đau khổ... nó cũng không biết gọi thứ tình cảm nó đang dành cho Thiên là gì nữa. Bất chợt nó quay sang Long. Long đang nằm nhắm mắt, hình như là đã ngủ rồi, nó nhìn Long chăm chú, thỉnh thoảng lại cười tủm tỉm. Nó đưa tay vuốt nhẹ cái mũi Long.

- Mũi cao thật!

“thình thịch”

Nó nghe tiếng gì đó, hình như là phát ra từ nơi lồng ngực của mình. Nó đưa tay lên ngực trái thấy tim mình vừa lỡ đi một nhịp, nó chợt giật mình.

“Mình đang làm cái gì thế? Tại sao lại có cảm giác lâng lâng khó tả như thế? Không lẽ...không! Chắc không phải đâu! chỉ là hấn đẹp trai quá nên mình có chút xao xuyến thôi mà!”- nó tự trấn an mình rồi đưa tay lên nhéo má Long một cái thật đau, ai bảo cái tội đẹp trai làm gì, rồi nó nhắm mắt lại giả vờ như đang ngủ.

Long đang mãi suy nghĩ thì chợt mở mắt ra nhìn nó.

“Giả bộ ngủ hả? Rõ ràng là lúc nãy nó ngấm mình một lúc lâu...mình cảm giác được hơi thở thật gần...rồi không biết sao tự nhiên nhéo mình một cái đau điếng! Quái thiệt!!!”- Long nhìn nó một hồi thì đưa tay lên búng mũi nó một cái.

- ÁÁÁ...anh khùng hả? Biết đau không?- nó ngồi bật dậy la oái oái.

- Ai bảo cô nhéo má tôi làm gì???

- Hồi nào??? Làm gì có!- nó chối phất.

- Còn không chịu nhận hả?

- Anh có nằm mơ không??? Tôi có làm gì anh đâu!- nó quyết chối tới cùng.

- Không lẽ tôi tự nhéo má tôi! Tôi đâu có điên đến mức đó!

- Ủh! Tôi làm đó thì sao? Anh làm gì tôi nào?- nó kênh mặt lênh.

- Có sao đâu...chỉ là...- Long nói rồi với lấy cái gối đập lên đầu nó một cái.

- Áh...anh chết với tôi!- nó với lấy cái gối bên cạnh rồi đập lại Long.

Cả hai choảng nhau qua lại một hồi cũng mệt nằm sải lên giường thở phì phò.

- phù...mệt quá! Cô là con gái mà sao khỏe thế?
- Bộ con gái yếu lắm hả?
- Ủh! Con gái phải yếu hơn con trai rồi!
- Tất nhiên! Nhưng không phải ai cũng thế!
- Chẳng hạn như Pul chứ gì!
- Ủ! Biết điều đấy!
- Hỳ!- Long cười tít mắt.
-

Nói một hồi tự nhiên thấy nó im lặng không nói gì Long quay sang thì thấy nó ngủ mất tiu rồi!

Nhìn nó ngủ trông rất đáng yêu, baby quá! Nhìn mặt thì ngây thơ thật đấy nhưng tính tình nó mà ngây thơ thì chẳng có ai là “hiền lành” đâu nhỉ??? Ngắm nó một hồi rồi hân cũng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ mà ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau khi ông mặt trời vừa mới lên cao, nó có cảm giác như những tia nắng buổi sáng đang đánh thức nó. Nó ngồi dậy đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống, không khí buổi sáng thật trong lành, nó muốn đi dạo một lát, nó nhìn sang Long thì vẫn còn ngủ. Nó vào làm vệ sinh cá nhân lúc đi ra thì thấy Long đã dậy.

- Anh dậy rồi hả? Chap 42:
- Ủh!
- Tôi để sẵn bàn chải đánh răng trong đó rồi đấy!
- Uhm...thanks!

Nó đi ra mở cửa còn Long thì ngồi dậy đi vào phòng vệ sinh.

Cửa vẫn chưa mở, nó lấy điện thoại ra gọi cho Duy nhưng không thấy trả lời, nó lại bấm số Hân.

Tút...tút...tút

- A...lô
 - Qua mở cửa cho tao đi!
 - Ừm... mở cửa...gì?- cái giọng ngái ngủ đặc trưng của Hân vẫn không hề thay đổi.
 - Hôm qua ai khóa cửa phòng tao thì kêu người đó mở mau lên! Kêu thằng Rin đi mà mở cửa ra mau lên!- nó nói rồi tắt máy cái rụp.
 - uhm...mà Rin là thằng nào mới được chứ?...- thấy nó không nói gì Hân lấy điện thoại ra coi- tắt máy rồi!- Hân ngồi dậy rồi qua gõ cửa phòng Duy.
 - Cốc...cốc
 - Duy ơi! Mở cửa!
 - Ai...đó????
 - Hân đây!
 - Uhm...đợi xú!- Duy uể oải ngồi dậy ra mở cửa- Có gì không Hân?- Duy dụi dụi mắt nhìn Hân.
 - Duy qua mở cửa cho Minh kia! Nó gọi điện thoại la lối này giờ đó!
 - Ủ! Đợi Duy chút!
 - Thôi...Hân về phòng ngủ tiếp đây!- Hân trở lại phòng leo lên giường tiếp tục giấc ngủ của mình.
- 5' sau cửa phòng nó đã mở.

- Làm gì lâu vậy mà?- nó nhìn Duy trách móc.
- Sao dậy sớm vậy? Tính đi đâu đó?- Duy thì đang buồn ngủ mà nhìn mặt nó thì cứ tỉnh như sáo.
- Ờ... tao tính ra biển chơi xúu đó mà!- nó cười tít mắt.
- Ừh...thôi tao về ngủ tiếp đây!
- uhm...
- Đi đâu vậy Pul?- Long từ trong phòng đi ra.
- đi biển!...Đi không?
- Xa không?
- Xa...đi chừng 30'
- uhm...đi!

Nó và Long kéo nhau ra biển trong khi trời chỉ mới 5h sáng. Bãi biển lúc bình minh thật đẹp, không khí trong lành, có thể quên đi hết những phiền muộn đang chất chứa trong lòng.

- Wow! Mát quá!- nó đứng nhắm mắt lại dang hai tay ra như hòa mình vào gió.
- Đáng yêu thật!- Long thì ngồi tuốt trên bờ mãi ngắm nó từ đằng sau.

Long mãi ngắm nó nên không để ý đến cảnh vật xung quanh, trước mắt Long bây giờ chỉ có nó mà thôi. Long muốn ôm chầm lấy nó, có cái gì đó thôi thúc Long chạy đến ôm nó vào lòng, nhưng Long vẫn hành động theo lý trí bởi vì lý trí mách bảo Long rằng nếu Long ôm nó thì sẽ được tặng miễn phí một cú đấm vào bụng cũng không chừng.

" Tôi không biết phải làm sao...tôi muốn ôm em vào lòng...nhìn em tôi càng cảm thấy yêu cuộc sống này hơn...tôi thầm cảm ơn ông trời đã cho tôi gặp em...có lẽ...kiếp trước em là một thiên thần...sao mà đáng yêu đến thế! Dạo này...tim tôi thường nhói lên một cách bất thường... và hay đập loạn nhịp...là vì... có lẽ...tôi đã yêu em mất rồi!!! "- Long nhìn nó mà lòng thổn thức không yên.

- ANH LÀM GÌ THẾ? LẠI ĐÂY ĐI!!!!!!- nó đứng từ xa hét lên.
- Em biết không? Về mặt đáng yêu ấy của em, tôi đã nhìn biết bao lần nhưng không hề chán, chỉ cần xa em một chút thôi thì cảm giác nhớ nhung lại đeo đuổi tôi! Đến khi nào em mới biết được điều đó!- Long thầm nói trong khi nó vẫn mãi mê tung tăng ngoài kia.
- Anh đang nghĩ gì thế? Đang nhớ ai àh???- nó thấy Long không chịu ra nên chạy vào.
- Ừh! Nhớ một người!!!- Long nhìn xa xăm ra biển.
- Bạn gái hả?
- Không! Tôi không biết cô ấy có tình cảm gì với tôi hay không...nhưng tôi thì rất yêu cô ấy! Cô ấy là một người luôn tỏ ra mình mạnh mẽ nhưng thật chất bên trong lại rất yếu đuối...cô ấy luôn che giấu cảm xúc của mình, luôn tự chịu khổ một mình chứ không chia sẻ nó với ai cả. Tính khí lại thất thường không ai đoán trước được.
- Anh thích người kiểu gì mà lạ lùng thế???
- Tôi không biết!
- Tôi có quen không?- tự nhiên nó lại tò mò muốn biết xem người đó là ai mà làm cho Long suy tư đến thế.
- Có lẽ...
- Thôi! Ra ngoài kia chơi đi!- nó kéo Long lôi ra cho bằng được.

Không hiểu sao khi nghe Long nói thế nó lại cảm thấy hụt hẫng và buồn man mác trong lòng. Cả hai cứ nghịch nước cho đến khi ướt chèm nhẹp mới trở về.

24. Chương 24

Học kì mới đã chính thức bắt đầu. Sau hai tuần học cũng như chơi thì bây giờ nó lại phải lao đầu vào việc học.

Cả tuần nay không gặp nó, không thấy mặt mũi tâm hơi nó đâu hết, cũng chẳng thấy nó liên lạc gì cả, Long rất muốn gọi cho nó nhưng lại vì lý do gì đó mà không chịu gọi vì Long nghĩ nó đang tránh né Long nhưng đâu có lý do gì để nó làm thế chẳng qua là sắp tới kì kiểm tra quan trọng nó muốn chú tâm vào việc học hơn nên cả tuần nay không liên lạc gì với ai cả ngay cả Hân cũng không.

- Ra kia coi thử có gì mà sao lại tập trung đông thế?- Long đang đi cùng Duy thì nhìn thấy đằng kia có gì mà tụi nó bu đông như kiến.

- Ủh!- Duy cùng Long đi tới chỗ đó.

- Àh thì ra là có học sinh mới đến! Vậy mà cũng làm ầm lên! Cái trường này đúng là toàn dân tám không àh! Bực mình!- Long nhìn vào thấy có học sinh mới nên có vẻ không hài lòng với cái mức độ “tám” của những học sinh trong trường.

- Về lớp thôi!!!- Duy có vẻ không vui khi nhìn thấy học sinh mới đó nhưng rồi cũng quay đầu bước đi.

- Ủh!

- Vũ Minh Duy!- có tiếng con gái gọi Duy lại.

Duy quay đầu lại nhìn, đứng trước mặt Duy là một cô gái rất xinh đang mỉm cười.

- Gọi tôi hả????

- Anh không nhớ em hay sao mà hỏi thế???- cô gái đó nở một nụ cười thật tươi.

- Tất nhiên...tôi biết cô là ai...làm sao tôi quên được chứ!- Duy nói giọng khinh khỉnh.

- Anh vẫn còn giận em?!?

- Tại sao tôi phải giận cô? Đâu có lý do gì để tôi làm thế!!!- mặt Duy lạnh lùng không chút cảm xúc.

- Em biết là em đã sai...nhưng anh không cần phải lạnh lùng với em như thế chứ?- nét mặt cô gái ấy có chút buồn buồn.

- Xin lỗi...tôi phải về lớp rồi!- nói rồi Duy đi thẳng không đợi cô gái đó nói thêm gì nữa.

- Đợi tao với Duy!- Long leo đèo chạy theo Duy.

Nhìn mặt cô gái đó rất quen nhưng Long không nhớ nổi đó là ai, mà thái độ của Duy lạ quá, nghe cách nói chuyện thì có quan hệ gì đó rất sâu đậm, phải chăng đó là My! Long cũng không muốn hỏi Duy vì biết lúc này tâm trạng Duy không được tốt, im lặng là tốt nhất.

RENG! RENG!

Nghe tiếng chuông Long mới giật mình, lúc này tính sang lớp nó nhưng tại do cái tật nhiều chuyện mà quên mất tiêu.

Vừa bước vào chỗ ngồi thì cô giáo cũng vừa đến nhìn mặt cô hình như có chuyện gì đó quan trọng.

- Các em im lặng! Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới!

Cả lớp nháo nhào lên khi biết lớp mình lại có học sinh mới. Các học sinh nữ thì chỉ mong đó là boy còn nam thì mong là girl, chỉ thế mà thôi!

- Chào các bạn! Mình là Nguyễn Thùy Thảo My mới chuyển đến, mong các bạn chỉ bảo thêm!- My đứng trước lớp giới thiệu rồi nhìn xuống chỗ Duy cười dịu dàng.

- Còn mình là Nguyễn Thùy Tuyết Vy! Em họ của My! Sau này nhờ các bạn giúp nhiều!- Vy cười thật tươi trước lớp.

Lúc này Duy mới chợt giật mình nhìn lên. Tại sao My lại chuyển vào lớp này chứ, còn Long thì đã hiểu được nguyên nhân vì sao lúc này Duy lại lạnh lùng như thế.

Sau bàn của Duy và Long còn một bàn trống nên My và Vy sẽ ngồi ở đó. Thấy My đi xuống Duy không còn bình tĩnh nữa, vẻ mặt vô cùng tức giận, không biết Duy sẽ làm gì nữa.

- Duy àh! Lại gặp nhau nữa rồi! chúng ta thật có duyên nhỉ?- My nhìn Duy nở một nụ cười ấm áp rồi quay sang Long- Long cũng ngồi ở đây àh? Lâu rồi không gặp!

- Cậu là Long àh? Mình là Vy! Làm quen nhé!- Vy vừa nghe My nói xong thì nhảy vào làm quen với Long ngay.

- uhm...- Long không để ý mấy đến Vy chỉ cười khẽ rồi quay lên.

Duy thì vẫn không nói tiếng nào mặt cứ hầm hầm.

.....

Ra chơi

Vừa nghe tiếng chuông là Long vội chạy ngay sang lớp nó thì thấy nó đang đứng trước cửa lớp.

- Pul! Xuống căn tin nhé!

- Ừh!- nó theo Long xuống căn tin.

Nó cũng đang cần gặp Long để hỏi chuyện My, lúc sáng nó cũng đã trông thấy My ở trường và có nghe đồn sơ sơ và nó tin chắc là My đã trở về nhưng không biết My đang tính gì trò gì đây.

Ra tới căn tin, Long kéo ghế ra cho nó ngồi rồi chạy vào mua một đồng đồ ăn.

- Pul! Ăn đi!

- uhm...chuyện của My là thế nào vậy???

- Àh! Con nhỏ đó vừa mới chuyển vào lớp tôi! Thấy Duy có vẻ shock lắm!- Long cứ thản nhiên mà ăn uống.

- Duy có nói gì không?

- Không! Thăng Duy nó cứ ngồi im chẳng thèm đá động gì tới con nhỏ đó hết...mặc dù con nhỏ đó nó vẫn cứ mở lời nói chuyện với Duy rất là bình thường!

- Ừh! Về lớp thôi!- nó đứng lên đẩy ghế vào.

- Sớm vậy???- Long cũng đứng lên đi theo nó.

Nó biết lúc này không nên hỏi Duy chuyện gì cả, Duy đang cần được yên tĩnh nên nó không đi tìm Duy. Nó rất muốn an ủi Duy, những lúc nó buồn Duy đều ở bên cạnh nó an ủi động viên nó, và bây giờ là lúc để nó đáp trả lại Duy. Chap 44:

[Duy về nhớ đợi tao với nhé!!!]- nó lấy điện thoại ra nhắn tin cho Duy.

Nó với Thiên thì đã bình thường trở lại. Vẫn như trước kia, là bạn bè tốt của nhau. Bởi vì nó đã nhận ra được... với Thiên đó không phải là tình yêu mà đó chỉ là cảm giác luyến tiếc một cuộc tình không thành mà thôi! Thiên cũng rất vui khi ít ra nó vẫn đồng ý làm bạn bè với Thiên. Thiên cũng đã trả cạp cho nó kèm theo cả chiếc hộp hình trái tim ấy nữa, dù gì chiếc hộp ấy cũng nên thuộc về nó.

Duy thì đang trốn ở vườn cây sau trường để không phải gặp mặt My. Duy đang suy nghĩ không biết đối diện với My làm sao đây? Không lẽ cứ tránh hoài đó cũng không phải là cách.

Long sau khi từ căn tin trở về lại lủi thủi vào lớp. Duy thì đi đâu mất tiêu còn nó thì chỉ hỏi vài câu về Duy lại bỏ về lớp. Thấy Hân buồn buồn nên Long lại ngồi nói chuyện với Hân.

- Hân sao buồn vậy?

- Không có gì!... có phải...là...- Hân muốn hỏi Long gì đó nhưng cứ ấp úng mãi.
- Hân muốn hỏi chuyện của My phải không?
- uhm...
- Đúng là My từng là bạn gái của Duy nhưng bây giờ thì việc đó đâu có quan trọng!
- Nhưng Hân có cảm giác không tốt lắm! Cứ bất an làm sao ấy!- mặt Hân buồn hiu.
- Sẽ không sao đâu mà! Long tin là Duy sẽ có quyết định đúng đắn!
- Ủh!- Hân có vẻ buồn buồn.
- Heizzzzzzzz!- Long chợt thở dài khi nghĩ đến nó.
- Còn Long với Minh sao rồi?- Hân bắt chợt lại thay đổi chủ đề.
- Hả? Sao là sao?
- Hân biết...Long thích Minh có đúng không?
- ờ...thì...thì...có...nhưng mà sao Hân lại biết???- Long lộ rõ vẻ ấp úng trên nét mặt.
- Nhìn là biết liền!!!- Hân cười khê.
- Nhưng nó thì vẫn không biết gì cả!!!- Long thấy buồn khi nghĩ đến nó.
- Có lẽ là bây giờ Minh nó chưa nhận ra được nhưng rồi có một ngày nó sẽ hiểu thôi mà!!!
- Hân nghĩ là nó có tình cảm gì với Long không?
- chắc là...có...
- Hân chắc không?- Long có vẻ không tin mấy với câu trả lời của Hân.
- Hân cũng không biết nữa! Hỏi nó đi là biết liền àh!- Hân cười thật tươi khi thấy nét mặt lo lắng của Long lúc này, trông thật buồn cười.
- uhm...
-
- Ra về nó đứng đợi Duy trước lớp. My thấy Duy lảng tránh như thế cũng rất buồn. Còn Vy thì lúc nào cũng Long, Long và Long. Vy cố gây sự chú ý với Long nhưng Long không bận tâm, Long đang phải suy nghĩ về ai đó. Thấy nó đứng trước cửa lớp Long vội chạy ra
- Pul! Chưa về nữa hả?
- uhm...Duy đâu rồi???
- Nó còn đang dọn dẹp sách vở trong đó!
- Nó nhìn vào trong thì thấy Duy đi ra và theo sau là hai cô gái.
- Rin! Làm gì mà lâu vậy?- nó nở nụ cười baby với Duy.
- Phải dọn dẹp sách vở chút đó mà! Thôi đi về! Về thôi Long! Còn đứng đó làm gì nữa!- Duy cười với nó rồi quay sang Long.
- Ủ!
- Nó, Long và Duy cả ba cùng nhau đi trong khi My nhìn theo với ánh mắt chứa đầy nỗi buồn. Còn Vy thì đang bốc khói vì chưa kịp nói gì với Long đã bị nó lôi đi mất rồi.
- Con nhỏ đó láo thật!!! Chị biết nó là ai không mà sao lại láo thế?- Vy cứ hậm hực vì tức nó.
- Hình như là em họ của Duy...chị chỉ gặp nó vài lần thôi...nhưng cũng lâu lắm rồi! Mà em hỏi làm gì thế???
- Em tức quá! Nhìn con nhỏ đó là thấy ghét rồi!

-

Long thì đã về nhà, còn nó với Duy cứ im lặng đi hết quãng đường. Nó cũng không hỏi gì, mà Duy thì cũng chẳng nói tiếng nào. Không khí yên lặng đến đáng sợ.

- Rin ơi! Có sao không vậy?- nó chịu không được cái không khí yên ắng như thế nên đành mở lời trước.

-

- uhm...nếu mày không muốn nói thì thôi! Tao cũng không ép!

-

Về đến nhà, trước khi về phòng nó có nói với Duy một câu làm Duy phải suy nghĩ rất nhiều.

- Mày có chuyện gì thì đừng giữ trong lòng...cứ tìm tao mà tâm sự nhé!- nó nói rồi mở cửa vào phòng.

- Pul!- Duy không tính nói đâu nhưng nghe nó nói thế lòng chợt buồn man mác.

- Hả???

- Tao vào phòng một chút được không?

- Ừh!

25. Chương 25

Sau khi vào phòng nó, Duy ngồi một lúc thì mới lên tiếng.

- Tao không biết phải làm sao nữa...thật sự bây giờ lòng tao đang rối bời!

- Chuyện gì?- nó tròn mắt nhìn Duy.

- Quả thật...tao đã từng rất yêu My...rồi hận My ghét My...nhưng bây giờ khi gặp lại cô ấy... tao thấy giận lắm...- Duy lộ rõ vẻ khó chịu trên mặt.

- Mày vẫn còn yêu My???- nó thì vẫn thản nhiên.

- Tao không biết!

- Vậy...còn Hân? Mày không có tình cảm gì với Hân sao???

- Tao không biết nữa!...đầu tao đang rối tung lên rồi nè!

- uhm... vậy đừng nghĩ gì hết! Mọi chuyện cứ để đó cho ông trời giải quyết! Tới đâu thì tới! Và bây giờ thì ngủ đi!

- Trời ơi! Bây giờ làm sao mà ngủ được!- Duy thì sốt ruột lên mà nó thì vẫn thản nhiên như không có gì.

- Mệt mày quá! Đã bảo đi ngủ thì đi ngủ đi! Chỉ cần ngủ được là sẽ không phải nghĩ gì nữa hết!- nó bực mình với thái độ đó của Duy, bình thường Duy rất bình tĩnh mà.

- Nhưng có ngủ được đâu!!!

- Không biết! Mày làm sao thì làm đi!

- Vậy mà bảo là mày muốn tâm sự thì cứ tìm tao! Hay thật đấy!

- Thì tao bảo mày đi ngủ đi sao mà mày nói nhiều thế????

- Không thích!- tự nhiên Duy đâm ra ngang bướng khi nó nói thế.

- Vậy thì thức đi!

- Thì đang thức nè!!!!

- Mệt quá! Tao đã ày lời khuyên rồi đó! Muốn làm hay không là tùy mày! Bây giờ thì đi ra cho tao thay đồ!- nó nói rồi đẩy Duy ra ngoài đóng cửa cái rầm.

- Tính tình nó vẫn không bao giờ đổi được mà!!!!- Duy tức tối đi về phòng.

Mà thấy cách nó nói cũng rất hữu hiệu. Phải đi ngủ thôi!

“Đẹp hết mọi chuyện để cho ông trời muốn làm gì thì làm, vừa ý mình thì cảm ơn ổng một tiếng còn nếu không thì...thì không biết... đi ngủ thôi!”- Duy leo lên giường nằm mãi rồi cũng ngủ.

Còn nó sau khi nhớ tới Hân thì chạy vội qua nhà Hân.

Ding dong!

- Sao qua giờ này vậy mày?

- Không tính cho tao vào nhà hả?

- Thôi vào đi! Mà có chuyện gì thế?- Hân mở cửa ra cho nó vào rồi đóng lại.

Nó và Hân đang ngồi trong phòng.

- Có chuyện gì hả?- Hân nhìn nó thắc mắc.

- Mày...vẫn bình thường chứ?

- Ủ...có sao đâu! Có bệnh tật gì đâu!- Hân không hề có chút buồn bã gì lộ ra trên mặt cả.

- Chuyện của My mày tính sao????

- Sao là sao? Tao với Duy đã là gì đâu mà tính với toán!- Hân cười khẩy tỏ vẻ bất cần nhưng trong lòng thật sự rất buồn vì đó là sự thật.

- Tao nghĩ My đang có ý định nối lại tình xưa với Duy.- nó có hơi lo khi nghĩ đến những việc sắp tới My sẽ làm.

- Uhm...nhìn nó cũng đẹp đó chứ!- Hân vẫn thản nhiên.

- Nản quá! Mày sao vậy Hân???- nó bắt đầu cảm thấy bức bối với thái độ thản nhiên đó của Hân.

- Có sao đâu!- Hân vẫn làm ra vẻ bình thường.

- Ngay cả tao mà mày còn muốn che giấu gì nữa???- nó đứng dậy nhìn Hân chăm chăm.

- Tao che giấu gì đâu???- Hân quay đi chỗ khác.

- Mày buồn thì cứ nói việc gì phải tỏ ra vui vẻ thế kia?!!- nó quay người Hân lại và nhìn thẳng vào Hân, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Buồn thì có đó nhưng không lẽ mày bắt tao khóc bù lu bù loa lên mới được sao???- Hân hất tay nó ra và sắp không che giấu được cảm xúc nữa rồi.

- Tao...không phải ý đó!

- Tao biết! Nhưng mà mày nghĩ tao yếu đuối vậy sao???

- Không!...không phải vậy! tao chỉ nghĩ là...mày đang buồn và cần có người để tâm sự...

- Buồn? Phải! Tao buồn, tao giận vì bản thân mình, tao cứ cho là mình đủ khả năng để làm Duy quên đi quá khứ nhưng ngay từ đầu tao đã sai rồi! Tao không làm được! Mày có thấy không? Lúc My xuất hiện ánh mắt Duy đã thay đổi, mặc dù Duy tỏ ra lạnh lùng với My nhưng tại sao Duy phải làm vậy? Là vì Duy giận? tại sao lại giận ư? Là vì Duy không thể quên được nỗi đau do My gây ra...và điều đó cũng chứng tỏ là Duy còn tình cảm với My!!!- Hân bức xúc nói lên hết những suy nghĩ trong lòng mình.

- Xin lỗi!- nó nhìn Hân xót xa.

- Mày có hiểu không Minh? Tao đã không có một chút cơ hội nào rồi...còn hy vọng để làm gì! Chap 46:
- Xin lỗi...ngay từ lúc đầu tao không nên ép mày phải tiếp tục theo đuổi Duy nữa!- nó thật sự cảm thấy có lỗi với Hân rất nhiều.
- Không! Lúc đó cũng là do tao tự chọn nên tao không trách ai được hết! Tao sẽ quên Duy!
- Uhm...mày...nghĩ kĩ chưa? Nếu mày đã quyết định như thế thì tao sẽ ủng hộ mày!- nó nói thế nhưng trong lòng lại không muốn thế chút nào.

Nó thật sự rất muốn Duy và Hân có thể thành một cặp, nhưng Hân đã quyết định như vậy thì nó là bạn phải ủng hộ Hân chứ. Nó nghĩ liệu Hân làm như thế là bỏ cuộc có quá sớm không? Nhưng nếu tiếp tục cũng sẽ không có kết quả gì...bởi vì Hân nói đúng. Duy vẫn còn tình cảm với My chỉ là Duy chưa biết phải đối mặt thế nào thôi.

Dù sao thì nó vẫn luôn đứng về phía Hân. Nó về nhà với tâm trạng không mấy vui. Nó lên phòng tìm Duy nhưng không thấy Duy đâu cả. Nó gọi điện thoại nhưng tiếng nhạc nghe rất gần. Nó đi tới chỗ bàn học thì ra điện thoại Duy không mang theo. Nó nhìn thấy có cuốn sổ nhỏ nhỏ không biết là gì, chắc là nhật ký hay gì gì đó. Nó cầm quyển sổ lên nhìn sơ lại đặt nó vào chỗ cũ rồi đi về phòng. Đi được vài bước không biết nghĩ sao nó lại quay lại cầm quyển sổ lên một lần nữa, nó phân vân không biết có nên lật ra xem không. Coi trộm đồ riêng của người khác là không đúng nhưng nó muốn biết thật sự Duy đang nghĩ gì! Nhưng có bao giờ thấy Duy viết nhật ký đâu...đắn đo mãi cuối cùng nó quyết định...về phòng... nhưng cảm giác bất an vẫn luôn đeo bám lấy nó.

Nó lấy điện thoại ra gọi ngay cho Long. Long sau khi nghe nó nói thì ba chân bốn cẳng chạy ngay tới nhà nó.

- Tìm thấy thằng Duy chưa?- Long thấy nó cứ đứng ngòai không yên cũng sốt ruột theo nó.
- Nó đi đâu mà không đem điện thoại đi làm sao tôi biết đường mà tìm!
- Nhưng tìm nó làm gì? Có việc gì quan trọng hả? Chắc nó đi xiu rồi về thôi mà!
- Không! Tôi có cảm giác bất an lắm! Tôi sợ...nó lại đi vào quán nào đó uống rượu nữa thì khổ!!!
- Cô quá lo lắng đó thôi! Tôi thấy nó rất bình thường mà! Có gì mà phải lo!
- Nhưng...
- Thôi lên ngủ sớm đi! Chắc lát nó về thôi mà!
- Không! Tôi phải đợi!- nó cứ đi qua đi lại mà không biết chóng mặt là gì.
- Pul... thật sự lo lắng đến thế sao???- Long nhìn nó lúc này lòng thoáng buồn.
- Còn phải hỏi???- nó gất lên.

“Lần đầu tiên tôi thấy em lo lắng ột ai đó đến như thế...vị trí của tôi trong lòng em là gì chứ? Chẳng lẽ không bằng một thằng anh họ của em sao? Rõ ràng em xem trọng Duy hơn tôi mà! Tôi chẳng là gì cả...”- Long nhìn nó lo lắng như thể tự nhiên lại thấy buồn.

- Tôi đi đây!- Long nói rồi đứng lên đi thẳng một nước.
- Này! Đi đâu đấy?...- nó nhìn đáng Long khuất dần mà cũng chỉ biết lắc đầu, đang bực mình mà gặp toàn chuyện gì đâu!
- Duy ơi là Duy! Mau về đây coi!

Nó biết là Duy sẽ không đại đột gì mà nhảy sông tự tử đâu nhưng sao vẫn chưa thấy Duy về, nó sốt ruột ngồi yên không được. Còn Long thì tự đứng lại đùng đùng bỏ đi! Hình như Long đang giận, nó cảm giác được như thế nhưng tại sao lại giận, không có lý do gì để Long giận nó cả hay là Long biết Duy đang ở đâu nên đến đó, thế nhưng cũng phải nói người khác một tiếng chứ! Long luôn vậy...giận nhưng không bao giờ nói.

Long đi được một lúc rồi mà không thấy nó đuổi theo, chẳng lẽ Long không có chút giá trị nào trong lòng nó sao? Dù là một chút cũng không??? Buồn bã Long mò đến NEOZIN uống bia cho đời thêm tươi (không biết có tươi thêm không nữa!)

Duy sau một hồi mất tích cũng đã trở về.

- Làm gì mà lượn tới lượn lui vậy Pul???- Duy vừa bước vào đã thấy nó “tập làm người mẫu” nên thắc mắc.
- Trời ơi! Mà đi đâu này giờ vậy???- nó thấy Duy thì nhào tới ngay.
- Đói bụng nên đi ăn chút thôi!
- Sao không nói ai tiếng nào mà bỏ đi thế?- nó nạt Duy
- Tao nghĩ đi một xíu thôi thì đâu có sao!- Duy ngơ ngác không hiểu sao nó lại giận đến thế.
- Điện thoại sao không đem!?
- Thì đi vội quá nên quên!
- YAAAA! Bực mình quá!- nó ngồi phịch xuống ghế, tiếng động phát ra từ cái ghế cũng đủ cho thấy là nó đang rất không vui.
- Sao vậy???- Duy nhìn cái ghế gỗ mà hơi hoảng với âm thanh và tần suất phát ra tiếng động ấy.

26. Chương 26

- Tại mày hết đó còn hỏi nữa!!!
 - Sao tự nhiên tại tao?- Duy không hiểu này giờ nó đang làm cái gì nữa, tại sao lại tức giận đến thế.
 - Thì tại...mày làm tao tưởng... mày đi uống bia như lần trước nữa nên mới sốt ruột này giờ nè!
 - Mà uống thì có sao đâu!!!- Duy nhìn nó cười toe toét.
 - Không sao hả? uống say rồi không biết đường về...về rồi thì nói sao với dì hả?- nó liếc xéo Duy, đang bực mình mà gặp Duy như thế nữa không điên lên sao được.
 - Thì...
 - Đừng có nói bắt tao biện hộ dùm cho nhá! Không có lần nữa đâu! Mấy lần trước là quá đủ rồi!
 - Thì cùng lắm bị mắng một trận thôi!- Duy nhe răng cười thật tươi.
 - Mày nói vậy mà nghe được àh? Dì mà mắng là tao cũng bị mắng lây đó biết không? Tao mà bị lôi đầu về bên đó thì biết tay nhá!!!!- mặt nó hầm hầm, trái ngược hẳn với Duy.
 - Ừh biết rồi! Mà tao đã đi đâu sao mày nói nhiều thế!
 - Không biết!... Ừa vậy rồi còn Long...Long đi tìm mày mà!- nó chợt nhớ tới Long lại thấy lo.
 - Có thấy nó đâu!
 - Để tao gọi điện thoại xem sao đã!- nó lấy điện thoại ra gọi ngay cho Long.
- Tút...tút...
- Alô...hức...
 - Anh đang ở đâu vậy?
 - Tôi àh?...hơ hơ... Cô còn quan tâm tôi sao?- Long lè nhè với lon bia trên tay.
 - Anh nói gì lạ thế? Anh đang ở đâu mà ồn ào vậy?- nó cảm thấy khó chịu khi bị Long phớt lờ như thế.

- Cô hỏi... làm gì?
- Đây thái độ gì thế?
- SAO NÀO????- Long quát lên.
- Mặc kệ anh! Đồ điên!- nó bực bội tắt máy cái rụp.
- Sao vậy Pul? Nó đang ở đâu vậy?- Duy thấy thái độ nó như thế nên cũng hơi lo lắng cho Long.
- Không biết!- nó gắt lên.
- Nó nói gì mà nhìn mày khó chịu thế?
- Hỏi mà nói gì đâu không àh! Mà nghe giọng là nè...không biết đang ở đâu mà thấy ồn ào lắm!!!
- Không lẽ nó đi uống bia!

- Ai biết được! Mặc kệ! Tao đi ngủ trước đây!- Nó mệt mỏi đi lên phòng mà vẫn cứ tức tức trong lòng.

Long ngồi một mình lèm bèm trong quán rượu cho tới khi say mềm mới chịu về, nhưng Long lại không về nhà mình mà mò tới trước cửa nhà nó la hét om sòm.

Duy nghe có tiếng chuông cửa chạy ra thì thấy Long ngồi gục ngay cổng.

- Long mày làm gì mà uống say vậy?- Duy đỡ Long đứng lên rồi đưa vào nhà.
- Hơ..hơ...mày về rồi àh?- Long lè nhè nhìn Duy.
- Ủh! Về rồi! Mà sao lại đi uống một mình vậy?- Duy đỡ Long vào trong rồi đóng cửa lại.
- Buồn thì uống chứ sao! Không được àh?
- Được...được mà!- Duy thấy Long đã say nên không hơi đâu mà tranh chấp làm gì!
- Thả ra tao tự đi được!!!- Long đẩy Duy ra loạng choạng đi lên lầu.
- Heizzzzzzz!!!- Duy nhìn Long mà chỉ biết lắc đầu.- Đây đây! Mày đi đâu đấy! Phòng đó của con Pul mà!- Duy thấy Long đi vào phòng nó nên chạy tới.
- Vậy phòng tao ở đâu?
- Bên đây!- Duy đỡ Long đi qua phòng đối diện rồi đẩy Long lên giường rồi đi ra ngoài.
- Giờ này còn ai đến vậy?- nó nghe tiếng ồn nên mở cửa đi ra.
- Thăng Long...nó uống say rồi làm nhảm này giờ!
- Đâu rồi?
- Ngủ rồi!
- Ủh!... Thôi tao đi ngủ đây!- nó mệt mỏi đi vào phòng.
- Uhm...ngủ ngon!- Duy lặng lẽ về phòng.

Nằm mãi nhưng không ngủ được Duy ngồi bật dậy lấy vài quyển truyện ra đọc...nhưng tâm trạng cũng chẳng tốt hơn chút nào. Duy tìm đâu đó 1 quyển sổ và cứ thế viết ra những suy nghĩ trong đầu mình...có lẽ như thế sẽ thoải mái hơn!

Hôm nay tôi có gặp lại một người... mà tôi đã từng rất yêu. Cô ấy thay đổi nhiều quá...nhưng cho dù có thay đổi đến mức nào...nhưng khi đứng trước mặt tôi thì tôi vẫn có thể nhận ra được cô ấy. Không biết những ngày tháng rời xa tôi cô ấy có từng nhớ đến tôi hay không... tôi không biết lý do vì sao ngày ấy My lại tuyệt tình với tôi như thế...

[.....] [Chap 48:

[.....]...nhưng dù sao thì cũng đã qua rồi. Tôi không muốn nhắc lại nữa. Tôi đã từng nghĩ rằng tôi đã quên được My...nhưng bỗng nhiên có một ngày Hân nói với tôi rằng Hân thích tôi...lúc đó tôi thấy mình không

đáng để được nhận tình cảm của Hân và Hân sẽ chẳng hạnh phúc khi ở bên cạnh tôi, không có ai lại muốn ở bên một người mà lúc nào người đó cũng luôn nghĩ về một người khác chứ...vì thế...tôi đã từ chối Hân. Lúc đó tôi cũng chỉ xem Hân là một người bạn...và ngày hôm đó tôi lại nhớ đến My...còn bây giờ tôi không biết phải làm sao khi hằng ngày phải đối mặt với My...liệu tôi có thể hoàn toàn đẩy My ra khỏi trái tim tôi hay không? Nhưng những ngày qua tôi lại bắt đầu có cảm giác với Hân...không chỉ đơn thuần tôi xem Hân là một người bạn nữa...nhưng ngay lúc này đây tôi lại không thể phân biệt được tình cảm tôi dành cho cả hai My và Hân là gì nữa. Tôi từng cho rằng những người vì yêu mà lại tự xác thì thật là ngu ngốc và không biết suy nghĩ...nhưng bây giờ trong đầu tôi lại có cái ý nghĩ ấy. Nếu tôi không tồn tại thì tôi sẽ không phải suy nghĩ...nếu tôi không có mặt trên thế gian này thì sẽ không ai phải đau khổ vì tôi, đặc biệt là Hân...nếu tôi chết đi trái đất vẫn tiếp tục quay, cây cối vẫn phát triển, mọi hoạt động đều bình thường... nhưng khi tôi không còn liệu có ai nhớ đến tôi chẳng? Pul nó từng bảo tôi hãy đi ngủ...ngủ sẽ không phải suy nghĩ gì hết... đúng là vậy...tôi muốn ngủ quá...ngủ một giấc không bao giờ tỉnh... vậy thì... tôi sẽ ngủ và tất nhiên là tôi không thể chết sớm như thế này được! Tôi sẽ không làm điều ngu ngốc đó. Bởi vì tôi luôn là chính tôi!

.....

Sáng hôm sau tỉnh dậy Long ôm đầu suy nghĩ nhưng vẫn không nhớ tối qua đã làm gì mà sáng nay lại ở nhà nó. Long đi vào phòng vệ sinh rồi ra ngoài phòng khách thì đã thấy hai anh em nó đang ngồi ăn sáng.

- Dậy rồi hả?- Duy nhìn Long buồn cười không chịu nổi.

- Uhm...đau đầu quá!!!

- Ai kêu tối qua uống cho cổ vô rồi giờ la làng!!!- nó nhìn Long với ánh mắt của một người đang “giận”.

- La làng hồi nào đầu! Tôi nói nhỏ nhẹ thế mà bảo là la làng àh?- Long đã tỉnh hẳn ra nên mới có sức mà cãi nhau với nó.

- Thì tôi thích nói thế đấy!

- Thôi ăn sáng đi!!!- Duy nhìn cả hai mà lắc đầu.

Sau khi ăn xong Long lên lầu thay bộ đồng phục của Duy rồi cả ba cùng nhau lết bộ đến trường. Duy thì vẫn tươi tỉnh như không có gì, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều, nó thì có hơi tức tức trong lòng còn Long tối qua uống nhiều quá nên giờ uể oải trông thấy rõ.

Vừa đến lớp thì Duy và Long được chào đón nồng nhiệt bởi hai học sinh mới của lớp.

- Anh tới rồi hả?- My dịu dàng nhìn Duy.

- Ủh...

- Đi ăn sáng với em nhé!!!

- Sr...Tôi ăn rồi!- Duy lạnh lùng phớt lờ My mà đi vào lớp.

- Vậy thì để khi khác vậy!- My buồn bã theo sau.

Vy thì đang kế hoạch dụ dỗ Long.

- Long...mình cùng đi ăn gì nhé!- Vy chạy tới khoác tay Long.

- Thanks! nhưng tôi ăn rồi!- Long gỡ tay Vy ra.

- Uhm...vậy đi dạo quanh trường với Vy đi!

- Tôi không rãnh! Đi một mình đi!

- Thôi! Đi một mình buồn lắm!- Vy nũng nịu nhìn Long.

- Vậy thì rủ chị cô mà đi cùng!

- Thôi mà! Long đi cùng Vy đi!

- Tôi đã bảo là không rãnh mà không nghe hả?- Long bực mình quát lên.

- hức...hức...không đi thì thôi làm gì mà lớn tiếng vậy!- Vy nước mắt cá sấu nhìn Long ra vẻ tội nghiệp.

- Đừng có giở trò đó ra với tôi!
- Sao lại lớn tiếng với con gái thế?- My thấy tình hình không ổn nên nói vài lời.
- Con gái không phải là người àh??- Long nhìn My với ánh mắt tức giận.
- Cậu... ghét tôi lắm hả? Có cần phải lớn tiếng vậy không?- My có vẻ buồn khi thấy thái độ đó của Long.
- Long nó đang bực nên nổi cáu vậy thôi! Đừng để ý!- Duy thấy My buồn buồn cũng không đành lòng.
- Uhm...thôi không sao đâu! Vy không sao đâu mà!- Vy thấy mọi người cãi nhau nên ra về thiện ý.

.....

Cứ như thế ba tuần trôi qua! Duy thì không còn lạnh lùng với My như trước nữa, còn Vy thì vẫn bám theo Long, lúc đầu Long cũng rất khó chịu nhưng bây giờ đã quen dần. Nó và Long thì...vẫn cứ thế.

Ngày mai lớp nó và lớp Duy cùng tổ chức đi biển, vì số lượng học sinh của hai lớp quá ít nên quyết định đi chung. Đó chỉ là một phần phụ thôi...lý do chính để hai lớp đi chung là do thầy Quân chủ nhiệm lớp nó và cô Hồng chủ nhiệm lớp Duy hình như đang...quen nhau!

Sáng sớm mọi người đều đã có mặt đông đủ chỉ có hai anh em nó là không thấy mặt mũi đâu.

27. Chương 27

- Sao giờ này mà Duy với Pul chưa tới nữa!- Long đợi từ nãy tới giờ mà không thấy hai anh em nó nên sốt ruột.
- Chắc sắp ra rồi! Đợi lát nữa xem sao!- Hân nhìn đồng hồ sốt ruột không kém.
- Kìa! Bọn nó ra rồi kìa!- Long chỉ về hướng xa xa nơi anh em nó đang đứng.
- Làm gì tới trễ vậy?- Hân nhìn nó bớt lo lắng hơn.
- Ngủ quên! Hỳ!
- Thôi lên xe đi!

Nó ngồi với Hân ở dãy ghế trước, Duy với Long ngồi sau lưng nó còn My và Vy thì ngồi song song với Duy và Long. Thiên thì ngồi dãy sau với những đứa trong lớp. Đang còn buồn ngủ nên làm một giấc, Long thấy nó ngủ nên cũng ngủ luôn. Thỉnh thoảng My có ngó qua hỏi Duy vài câu:

- Duy àh...lớp mình trước đây có thường hay đi chơi thể không?- My vẫn luôn dịu dàng.
- Mỗi năm đi một lần!- Duy thì vẫn nhìn sang hướng khác.
- Lâu lắm rồi em mới được đi biển ở VN, chắc là đẹp lắm.
- Uhm...nhưng không bằng ở Anh Quốc đâu!
- Anh...Dù sao thì vẫn là quê hương của mình mà!- My có vẻ nhận ra được trong câu nói vừa rồi của Duy có hàm ý mà!

-

Hân đang mãi suy nghĩ bất chợt có tiếng chuông tin nhắn làm Hân giật mình, số lạ...

“ Hân quay đầu ra sau đi! ”

Hân vừa đọc xong tin nhắn liền quay ra sau thì thấy Khoa đang cầm điện thoại vẫy vẫy.

“ K ngồi đó nãy giờ mà H không thấy!!! ”

Hân nhún tin lại cho Khoa, nét mặt tươi rói, cả hai cứ nhún tin qua lại một hồi, Duy thấy Hân lạ lạ, hình như là đang nhún tin với ai đó, làm gì mà cứ quay đầu ra sau cười mãi, Duy cũng quay lại nhìn thử xem thì thấy Khoa cũng đang cầm điện thoại bấm bấm liên tục, có cái gì đó tức tức trong lòng.

Sau 2h ngồi trên xe thì cũng đã tới nơi, Hân gọi nó dậy, nó uể oải ngồi dậy xách balô xuống. Vy thì tất nhiên là chạy ngay theo Long, còn Duy thì đi cùng My.

- Hân...trông mày có vẻ vui lắm thì phải!- thấy Hân có vẻ vui nên nó hỏi thử.

- Uhm...- Hân cười mỉm đáp lại.

- Hai thằng kia thì biến đâu mất cùng với hai người đẹp rồi!

- Hỳ...người ta nói có mới nói cũ mà!!!

- Thôi kệ! Mình về phòng cất đồ trước đã!

- Ủh...để tao đi lấy chìa khóa cho!- Hân hăng hái chạy vào trước.

Sau khi lấy chìa khóa, nó và Hân vào cất đồ rồi có ý định đi dạo trên biển. Nó bảo là ra ngoài trước còn Hân thì đang trong phòng làm gì đó.

Nó đi lang thang một mình trên biển, nó tìm chỗ nào đó mát mát rồi ngồi xuống nhìn đắm chiêu ra biển.

- Ủa...Minh! Sao ngồi một mình ở đây vậy?- Thiên đi ngang qua thấy nó ngồi một mình nên dừng lại ngồi cùng nó.

- Àh...ngồi ngắm biển tí ấy mà!- nó cười tí mắt.

- Minh này! Chuyện Duy là anh họ của Minh sao Minh không nói Thiên biết vậy!- Thiên ngồi xuống bên cạnh nó.

- Hỳ...Minh không muốn nhiều người biết thôi!

- Kể cả Thiên sao?

- uhm...Minh cứ nghĩ là Thiên biết rồi...nên cũng chẳng nói... mà cũng đâu có gì quan trọng đâu!!!

- Vậy còn Long? Minh không đi cùng Long hả?

- Tại sao Minh phải đi cùng Long chứ! Với lại...người ta có bạn mới quên bạn cũ như Minh rồi!- nó đâm ra bực bội khi Thiên nhắc tới Long.

- uhm...thôi! Thiên vào trong trước nhé...- Thiên tạm biệt nó rồi đi vào trong lều.

Long lúc này thấy nó ngồi một mình nên định ra với nó thì thấy nó đang nói chuyện với Thiên nên quay đi.

- Long tính đi đâu vậy???- Vy thấy Long đứng một mình nên chạy tới ngay.

- Đi dạo một lát thôi!

- Vy cũng đang định đi! Hay mình đi chung ha!- Vy thấy có cơ hội không chần chừ gì liền bắt lấy.

- Uhm...- Long đang chán nên đồng ý đại.

Nó quay đầu vào trong tìm xem Hân ra chưa... tình cờ lại bắt gặp được cảnh Vy Long đang cười cười nói nói với nhau có vẻ thân mật lắm.

Từ khi Vy xuất hiện nó ít đi cùng Long hơn, lý do cũng vì Vy luôn bám lấy Long, cả hai cũng có vẻ thân thiết hơn trước nhiều, nó đâm ra bực bội khi nghĩ mình bị bỏ rơi. Nó đứng dậy tính đi vào trong tìm Hân nhưng có lẽ không cần nữa rồi. Hân đang nói chuyện với Khoa, hèn gì sáng giờ thấy Hân vui vui có lẽ là vì...Khoa...ai cũng có cặp có đôi, nó chợt thấy mình lẻ loi...nó lặng lẽ đi về phía bên kia biển, bên đó ít người, cảnh lại đẹp rất thích hợp với tâm trạng nó hiện giờ.

Nó dừng lại ngay một mỏm đá, nó lấy điện thoại ra chụp lại những cảnh mà nó cho là đẹp. Rồi nó leo lên mỏm đá ấy đứng dang hai tay hít thở không khí một chút rồi nhìn về phía những cánh buồm đang nhấp nhô giữa dòng, dường như đó đã trở thành thói quen của nó.

- Tôi yêu biển... nhưng biển có biết không???- một câu hỏi đầy ngụ ý.

Tuy là đi cùng Vy nhưng ánh mắt Long luôn hướng về phía nó. Long chợt giật mình khi mới thấy nó ngồi đó mà giờ biển đâu mất tiêu rồi, Thiên thì đang ở đằng kia với đám bạn. Đảo mắt một vòng cũng chẳng thấy nó đâu, có lẽ là nó đi cùng Hân, Long nghĩ vậy nên an tâm hơn một chút.

- Long sao vậy?- thấy Long nhìn đi chỗ khác Vy liền hỏi ngay. Chap 50:

- Không sao! Đang nói tới đâu rồi nhỉ???

- À...tới chỗ...con cá heo...

Hân đang ngồi trong một cái chòi nhỏ ở gần khách sạn cùng với Khoa, cả hai đang nói chuyện say sưa, Hân có vẻ thích thú khi nói chuyện cùng Khoa.

- Hân có vẻ thích thiên nhiên nhỉ???- Khoa nhìn Hân triều mến.

- Ủh! Khoa biết vì sao không???- Hân thích thú khi ai đó đụng tới sở thích của mình.

- Để Khoa đoán thử xem...có lẽ...là...thiên nhiên...không có sự giả tạo...nó có vẻ đẹp thuần khiết...

- Uhm...đúng một phần thôi!

- Hả? Mới đúng một phần thôi sao?

- Hỳ...Lý do quan trọng nhất là vì...nó đẹp...thể thôi!- Hân cười thoải mái.

- Ủh...rất đẹp...một nét đẹp tự nhiên!- Khoa nhìn ra xa về phía những cơn sóng đang xô vào bờ một cách nhẹ nhàng.

- Không giả tạo!!!- Hân cũng nhìn ra một khoảng không gian như thả hồn vào thiên nhiên.

- Khoa thích mưa...vì mưa mang lại cảm giác se lạnh xen lẫn sự ấm áp...

- Những người thích mưa thường có một quá khứ buồn... Khoa cũng vậy đúng không???

- Uhm...Hân biết không...

- Không!

- Này! Đang kể mà tự nhiên làm cụt hứng!- Khoa làm bộ giận dỗi.

- Hân giỡn xiu mà! Thôi kể tiếp đi!- Hân cười tinh nghịch.

- Khoa từng có một người anh trai cùng cha khác mẹ. Khoa và anh ấy rất thân nhau...nhưng sau này vì mẹ Khoa mà hai mẹ con anh ấy đã chuyển đến nơi khác!

- Anh trai hả? Bây giờ Khoa với anh ấy còn liên lạc với nhau không?

- Không thường xuyên lắm! Phải nói là hầu như không có!... Anh ấy là con lai đó!

- HẢ? Con lai??? Vậy chắc đẹp trai lắm!!!- Hân có vẻ thích thú với việc Khoa vừa nói.

- Ủh! Tất nhiên! Đậm nét châu Á!

- Người Hàn Quốc sao???

- Sao Hân biết hay vậy??? Mẹ anh ấy là người Hàn. Sau khi ly hôn với bà ấy thì pa Khoa mới lấy mẹ và sinh ra Khoa!

- Uhm...đoán thôi...àh...nhà Bảo Minh cũng bên HQ đấy!

- Vậy hả???

- Ủh...Thôi đi ăn cơm đi! Tối giờ ăn rồi Hân đói bụng quá!!!

Thấy Hân và Khoa đi cùng nhau Long mới giật mình. Mọi người đều ở đây cả. Nó đi đâu một mình mà giờ này chưa về chứ! Long bắt đầu lo lắng.

- Mày có thấy Pul đâu không Duy?
 - Tao tưởng nó đi chung với mày chứ?
 - Tưởng gì mà tưởng! Mày có bạn gái rồi quên luôn em gái hả???- Long đang lo lắng nên gắt lên.
 - Mày đừng có khùng! Chắc nó đi chơi với Hân!
 - Tao mới thấy Hân đi với thằng Khoa lớp nó mà!
 - vậy...chắc đi với Thiên!
 - Thiên nó đang ở ngoài kia!
 - Ai mà biết! Mày lo thì gọi điện thoại cho nó thử xem sao!
- Cả hai đang cuống cuống lên thì nó lù lù đi vào.
- Pul! Nãy giờ đi đâu vậy?
 -- nó không nói gì đi thẳng vào chỗ Hân.
 - Này!!! Sao thế?- thấy nó đi luôn Long quay sang hỏi Duy- Nó bị gì vậy mày???
 - Tao biết tao làm ông nội mày!!!- Duy nhìn Long ngán ngẫm.

Nó không thèm nói chuyện với Long vì nó đang tức, tại sao Long lại có thể vui vẻ bên ai kia một cách thoải mái như thế chứ! Nó ghét Vy hơn Mỹ vì hai lý do, một là tính tình Mỹ được hơn Vy, còn thứ hai là do Vy lúc nào cũng bám lấy Long nên đâm ra ghét! Mỹ thì nó không ghét lắm! Nhìn cái mặt nai tơ của Vy thì nó tức không chịu nổi, muốn bộp ột cái, tuần trước Vy còn đe dọa nó thế mà trước mắt Long thì ra vẻ hiền lành.

..... 1 tuần trước

- Này! Nói chuyện với tôi một lát!- giọng Vy chanh chua không thể tả.
- Tôi với cậu thì có chuyện gì để nói!- nó cũng không ưa gì Vy nên nói thẳng.
- Có đấy!
- Nói gì nói lẹ đi!- nó nhìn Vy với ánh mắt khó chịu.
- Cậu đừng bám lấy Long nữa!- Vy nhìn nó với vẻ ra lệnh.

28. Chương 28

- Này! Ăn nói cho cẩn thận nha! Cậu là cái gì mà nói thế hả???- nó đã ghét sẵn rồi nay lại còn ghét hơn.
- Vì tôi thích Long!
- Đó là chuyện của cậu!
- Tôi nói lại lần cuối! Cậu nên tránh xa Long ra! Không thì đừng trách tôi!- Vy nói rồi đi thẳng.
- Tôi sợ lắm đấy!!!- nó nói với theo giọng khinh khỉnh.

.....hiện tại.....

Nó đem hộp cơm vào cái bàn trống trong góc rồi ăn nhanh. Nó đang bực bội, tức quá nên nó đập bàn cái rầm, lúc này thư giãn được nhiều thì bây giờ lại càng tức bấy nhiêu. Nó mà biết thế thì thà ở nhà còn sướng hơn. Nó ăn thật nhanh rồi bỏ đi chỗ khác.

- Minh! Đi đâu vậy?- Hân thấy nó lạ nên đi theo.

- Đi hít thở! Ở đây ngột thở quá!- nó nói mà mắt nhìn về phía Vy hàm ý nói xéo.
- Đợi tao đi chung với!- Hân chạy vào trong cất hộp cơm rồi chạy ra.
- Ủh! Lẹ đi!- nó đi ra trước cửa lều.
- Cả hai cùng đi lang thang trên bãi biển.
- Mà có chuyện gì không vui đúng không?- Hân nhìn nó im lặng nãy giờ nên hỏi thử.
- Đang bực!
- Sao lại bực???
- Mà không thấy hả? Hai chị em nó đó!
- Ủh! Nhưng sao???
- Con chị thì lúc nào cũng Duy Duy, em thì Long Long... Mà hai thằng đó cũng mê gái!!!
- Haha...thì ra mà đang tức vụ đó àh?- Hân không nhịn được cười khi thấy nó tức vì lý do như thế.
- Ủh! Chứ mà nhìn mà không tức hả?
- Kệ tụi nó đi! Quan tâm làm gì!

.....

Cả hai trò chuyện được một lúc rồi đi lang quanh trong khi mọi người đều ở trong lều tổ chức trò chơi.

Trời cũng sắp tối, nó và Hân quay lại lều để ăn tối. Duy tìm nó từ chiều đến giờ nhưng vẫn không thấy đâu, vừa thấy nó đi vào thì Duy chạy tới ngay.

- Pul! Sáng giờ đi đâu vậy???
- Hỏi làm gì!- mặt nó lạnh lùng.
- Không biết thì hỏi chứ sao!- Duy nhìn nó cười cười.
- Ra biển không đi biển thì đi đâu???
- Này! Hỏi thật đấy!?- thấy nó có vẻ khó chịu nên Duy không cười nữa.
- Thì có ai đùa đâu!?- nó nói rồi đi thẳng.
- Hân! Nó sao vậy???- thấy Hân đi vào Duy liền hỏi ngay.
- Hân không biết!- Hân nói rồi chạy ngay theo nó.

Ăn xong bữa tối nó lẳng lặng bỏ về phòng. Trên đường về khách sạn nó gặp Vy, nó lơ như không thấy nhưng bị Vy gọi lại.

- Này!
-- nó không thềm để ý vẫn đi tiếp.
- Lê Hoàng Bảo Minh!!!
- Gì hả Nguyễn Thùy Tuyết Vy?- gọi đúng tên nó nó mới chịu nghe!
- Cậu...- Vy tức vì thái độ trả treo của nó- Cậu cũng biết điều đấy chứ!!!
- Chuyện gì?
- Tôi bảo cậu tránh xa Long ra thì làm ngay! Không phải cậu sợ tôi àh?- Vy làm vẻ mặt chọc tức nó.
- her! Tại sao tôi phải sợ cậu??? Tôi và Long có là gì đâu mà phải tránh với né!- nó cười khẩy trong khi Vy thì đang tức điên lên.
- CẬU CÒN CHỐI NỮA HẢ? CẬU THÍCH LONG CÓ ĐÚNG KHÔNG ??????- Vy tức quá hét lên.

- Đừng có nhảm!- nó vẫn thản nhiên trong khi Vy thì đang không giữ được bình tĩnh.
 - Vậy tại sao trước giờ cậu cứ bám lấy Long thế???- Vy kênh mặt lên vẻ thách thức nó.
 - Tôi ư??? Her! Her! Cậu vui tính nhỉ???- nó cười khẩy rồi bỏ đi!
 - CẬU!...NÀYYYYY!- Vy tức tối hét âm lên.
 - Gììì?- nó cũng hét lại, ai sợ ai.
 - ÁÁÁ...- Vy nhìn thấy Long từ xa nên giả vờ đau bụng té xuống sàn.
 - Này! Cậu bị sao vậy?- nó thấy Vy té nên chạy tới.
 - Tôi...đau... đau bụng quá!!!
 - Sao lại thế? Hay là ở ác quá chứ gì??? Đưa tay đây tôi kéo dây!!!- nó tuy là nói vậy nhưng vẫn đưa tay đỡ Vy dậy.
 - Có chuyện gì thế???- Long nghe có tiếng ồn nên đi tới.
 - Vy...
 - Long àh! Minh chỉ lỡ xô Vy ngã thôi mà! Không sao đâu!- Vy làm vẻ mặt đáng thương. Chap 52:
 - NÀY! TÔI XÔ CẬU NGÃ HỒI NÀO MÀ CẬU NÓI THẾ HẢ???- nó thấy Vy nói thế thì tức không chịu nổi.
 - hix...cậu đẩy tôi ngã không xin lỗi thì thôi chứ còn ở đó lớn tiếng với tôi nữa...- mặt Vy lúc này nai tơ mà không cáo già không thể tả nổi.
 - TẠI SAO TÔI PHẢI XIN LỖI??!- nó thấy Vy khóc lại càng bực hơn!
 - Pul! Xô người ta ngã rồi không xin lỗi thì thôi còn ở đó quát tháo người ta nữa!- Long thấy nó không những không biết lỗi mà còn làm càng nên có chút bực.
 - ANH IM ĐI! ANH THÌ BIẾT GÌ MÀ NÓI HẢ???- nó thấy Long bênh Vy nên càng tức hơn.
 - Tôi thật không biết nói gì với cô nữa...- Long thất thái độ nó như thế cũng có hơi bực.
 - Thôi Vy không sao đâu! Minh cũng chỉ lỡ tay thôi mà!- Vy làm bộ hiền lành rồi đứng lên ôm bụng.
 - TÔI ĐÃ NÓI LÀ TÔI KHÔNG CÓ LÀM!
 - Cô đúng là... không xem ai ra gì mà?!- Long nhìn nó tức giận.
 - Anh dẹp cái thái độ đó đi! Trơ trên! Tôi nói cả hai người đấy! TRO TRÊN!!!- nó hét thật to rồi bỏ chạy ra ngoài.
- Nó không muốn khóc nhưng không hiểu sao nước mắt cứ tuôn ra mãi. Nó chạy thật xa đến một nơi không có người! Nó ngồi phịch xuống úp mặt xuống gối mà khóc nức nở.
- Còn Long thì đỡ Vy về phòng mà vẫn còn tức vì cái thái độ của nó lúc nãy. Long cứ nghĩ Vy là một cô gái hiền lành yếu đuối nên trong tình huống đó nghi ngờ nó là phải.
- Vy có đau lắm không?
 - Uhm...hơi đau thôi! Lúc nãy Minh có hơi mạnh tay tí ấy mà!!!- Vy đi với bộ dạng khúm núm.
 - Pul thật quá đáng!- Long lộ rõ sự giận dữ trên mặt.
 - Chắc Minh không cố ý đâu! Với lại lúc nãy do mất đà thôi mà!
 - Vy đừng nói tốt cho Pul nữa! Long biết rõ cái tính ngang bướng, ngông cuồng của nó mà!
 - Uhm...
 - Thôi để Long đưa Vy về phòng.

Long thật sự rất giận, vừa tức vì cái bản tính không bao giờ thay đổi được của nó vừa tức vì lúc sáng nó thân mật với Thiên nên giờ Long mới cố tình bênh Vy để chọc tức nó.

Hân ngồi trong phòng đợi nó mãi nhưng vẫn chưa thấy về. Điện thoại thì không gọi được...Hân lo lắng không biết nó có bị ai bắt cóc hay không nữa.

Cốc cốc

- Ai đó?

- Hân nè!

- Có gì không Hân???- Long chạy ra mở cửa.

- Long ơi! Có thấy Minh đâu không?

- Mới nãy có thấy nhưng đi đâu rồi đó!!!

- Giờ này mà còn đi đâu được nữa! Thiệt tình! Điện thoại thì gọi không được!- Hân lo lắng cho nó đứng ngồi không yên.

- Chắc lát rồi về thôi mà!- Long biết tính nó nên tỏ ra không lo cho lắm nhưng trong lòng thì đang rối lên.

- Vậy Hân về phòng trước!

- Uhm...

Hân thấp thỏm đi về phòng ngồi đợi nó. Còn Long thì gọi điện thoại cho Duy mãi cũng không được.

Duy thì đang ngồi một mình ngắm những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời. Một cảm giác gì đó buồn buồn đang xâm chiếm...Duy cũng không biết lý do tại sao lại buồn như vậy? Có lẽ là vì...vì gì đó cũng không biết nữa! Vì Hân chẳng?

.....

Nó mệt mỗi nằm dài ra biển, trời đêm nay nhiều sao, nó nhìn xem ngôi sao nào là sao chiếu mệnh của nó, nhìn lung tung nhưng vẫn không biết...nó chần chừ ngồi dậy đứng lên đi về khách sạn...nhưng vô tình nó đụng phải một cái gì đó...hình như là một người...hay ma nó cũng không biết.

- Nààà! Mất cô có vấn đề àhhhhh?- người đó hét lên.

- Cái gì? Tôi chưa thấy ai như anh đấy! Làm gì mà hung dữ vậy chứ???- nó tính xin lỗi nhưng thấy thái độ xất láo của anh ta thì kênh mặt lên.

- Tôi sao nào???????

- Người gì mà vô duyên không ai bằng! Có cần hét ầm lên thế không? Chẳng khác nào tâm thần!!!- nó bỏ đi một nước.

- Cô nói ai vô duyên??? Ai tâm thần hã hã hã??? Đi đụng người ta không biết xin lỗi còn lớn tiếng nữa hả?- hấn kéo tóc nó lỗi ngược lại không thương tiếc.

- Yaaaa! Biết đau không hả? Đồ điên kia tôi nói anh đấy! Anh đụng tôi trước mà còn nói hả?- nó hất tay hấn ra rồi chống nạnh trợn mắt nhìn hấn.

- Cô đụng tôi thì có!- hấn gân cổ lên cãi lại nó.

- Anh đấy! Người lớn mà không biết nhường còn nít àh?

- Cái gì? Tôi mới 23t thôi đấy!- hấn tự nhiên tức khi bị gọi là người lớn, nghe già già nên không vui.

- Nhìn mặt già thế kia mà bảo mới 23t ai mà tin đc! 32 thì còn nghe được.- nó đắc chí cười thâm.

- Tôi đẹp trai vậy mà bảo già hả cô kia? Đúng là mắt có vấn đề mà!!!

- Mặc kệ anh bao nhiêu tuổi nhưng miễn hơn tuổi tôi thì là người lớn! Mà tôi chưa gọi bằng chú là may rồi còn ở đó mà la làng!!!!!!

- Vậy cô con nít mà cãi người lớn àh?- hần cũng không vừa gì cãi lại nó cho bằng được.
- Thì...kệ tôi!
- Cô đúng là ngang hơn cua mà!
- Anh cũng có thua gì tôi đâu!
- Thôi mệt! Tôi không cãi nhau với cô nữa! Chỉ tôi đường về khách sạn coi!
- Đi thẳng!- nó trả lời cộc lốc.
- Cô đưa tôi về đó đi!- hần nhìn nó với vẻ ra lệnh chứ không phải là nhờ vả.
- Tại sao tôi phải đưa anh đi???- nó thấy ghét vì thái độ xất xược của hần.

29. Chương 29

- Tôi không biết đường về!
- Tôi đã nói là đi thẳng rồi đó!
- Nhưng giờ tôi thích cô đưa tôi đến đó!- hần thấy nó hay hay vì trước giờ chẳng có đứa con gái nào cãi nhau với hần vậy đâu nên cố tình chọc nó.
- KHÔNG! Tôi không phải người hầu hay nô lệ gì của anh!!!- nó trợn mắt lên nhìn hần, ko hiểu sao nó thấy ghét hần kinh khủng!
- Cô phải đi!- hần kéo tay nó lôi đi.
- KHÔNG!!!!- nó giật tay lại.
- ĐI!- hần lại kéo tay nó lôi đi tiếp.
- KHÔNG! Thả ra coi! Đau quá! Đồ điên!- nó vùng vẫy giật mạnh tay ra nhưng không được.
- Thả ra cô chạy mất rồi sao tôi về được khách sạn!- hần cũng thuộc dạng ngang tàng không thua gì nó.
- Thả ra! Không thả tôi la lên đây!
- Ủh la đi! Nếu có người thì tôi cần cô làm gì nữa!- hần vẫn một mực kéo nó lôi đi.
- Này! Đau quá! Nhẹ tay thôi! Có thả ra không?- nó cứ la hét âm lên.
- Điếc tai quá!
- THẢ RA! ĐỒ DIÊN!!!- nó dùng hết sức đập cho hần một cái đau điếng.
- ÁHHHH! TRỜI ƠI! CÔ CÓ PHẢI CON GÁI KHÔNG VẬYYYY???- hần nhảy cẫng lên ôm cái chân vừa bị đó đập trúng.
- Nhìn không biết mà còn hỏi àh?- nó nhìn hần vẻ mặt đắc thắng.
- Con gái gì mà... dữ như quỷ! Pok ryeok! (bạo lực)
- Gì? Tôi mà bạo lực hả? Có muốn ăn thêm một đập nữa không?- nó hùng hổ đi về phía hần.
- Này cô hiểu được tiếng Hàn àh?- hần giật mình khi nghe nó hỏi thế.
- Ủh! Sao??????
- Thôi được rồi! Xem như tôi năn nỉ cô vậy làm ơn chỉ tôi đường về khách sạn đi!- hần thấy nó dữ dần quá nên đành xuống nước nhờ nó vậy.

- Tôi đã chỉ rồi đấy thôi!

- Vậy thì đưa tôi về khách sạn đi! Năn nỉ đấy!!!

- Năn nỉ ư?... thôi được...tôi sẽ đưa anh về! Dù gì tôi cũng đang trên đường về đó mà!- thấy thái độ nài nỉ của hần giọng nó không còn đanh đá như lúc nãy nữa.

Chẳng qua nó không muốn chỉ đường cho hần chỉ vì cái thái độ cà chớn đó của hần thôi, nhờ người khác mà nói cái giọng ba trợn đó thì chẳng ai khùng mà giúp hần đâu, phải chi hần biết điều thế này sớm có phải tốt không? Đỡ tốn sức cãi nhau làm gì ệt!

- Trời ơi! Có phải không vậy!- hần lắc đầu nhìn nó.

- Anh còn đứng đó lăm nhăm gì nữa!

“Lúc nãy tốn công tốn sức như vậy mà chẳng được gì lại còn bị ăn một đập...vậy mà xuống nước năn nỉ xịu là ok ngay, heizzzzzzzzz thật là không hiểu nổi mà! Mình chưa thấy đứa con gái nào khó hiểu như thế! Lại còn dữ hơn cả sư tử!!!”- hần đi theo sau mà cứ không ngừng suy nghĩ xem nó có phải là người hay không nữa!

- Này!- tới nơi rồi mà hần cứ cà ngơ như con gà lạc mẹ nên nó hét lên.

- Gì?- hần đang nhìn xung quanh nghe nó kêu thì giật mình.

- Tới rồi đó! Tự mà vào nhá...tôi đi đây!- nó nói xong bỏ chạy một mạch về phòng.

Hần thì mừng rỡ khi mò được về khách sạn, cái tội đi chơi đêm nên mới bị lạc đường may mà gặp nó chứ không đêm nay ngủ ngoài biển một mình rồi. Trên đường về phòng hần cứ không ngừng suy nghĩ về nó, một con người kì lạ...

Hần đợi nó lâu quá nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nó về phòng thì thấy Hần nằm một đống ở ghế sofa nên gọi Hần dậy.

- Hần ơi! Dậy lên giường nằm đi!- nó lay lay người Hần.

- Uhm...Về rồi hả?- Hần mở mắt ra một mắt nhìn nó.

- Ủh! Thôi lên giường ngủ đi!

- Uhm...- Hần lết lên giường nằm ngủ một giấc.

Nó cũng mệt lắm rồi trong người lại khó chịu, tay thì đau buốt, cũng tại cái tên lúc nãy mạnh tay với nó quá nên hai cổ tay bầm lên hết rồi. Nó vào tắm xong rồi làm luôn một giấc. Trong khi ngủ nó mơ thấy một giấc mơ, có lẽ là hôm qua bị cái tên không quen biết đó ám nên khi ngủ cũng mơ thấy hần.

Nó đang đi trong một khu rừng, chẳng có ai cả ngoài nó và cây cối ra, có tiếng gì đó rùng rợn như là thù dữ, nó hơi sợ, nó có cảm giác ai đó đang đi sau theo dõi nó nãy giờ, nó chạy thật nhanh về phía trước thì đụng phải một cành cây khô nên té xuống, có tiếng bước chân đang tiến tới từ sau lưng nó, nó sợ hãi quay lại, là một người lạ mặt, àh không cái mặt này chính là cái tên hôm qua bắt nó chỉ đường về khách sạn.

- Sao anh dai dẳng thế??? Làm gì mà cứ bám theo tôi mãi vậy??? Làm gì mà cứ lén lén lút lút biết tôi sợ lắm không? Chẳng phải hôm qua tôi đã dẫn anh về khách sạn rồi sao mà giờ còn đi theo tôi nữa???- nó bực mình đứng phắt dậy mắng cho hần một trận.

- Cô kia! Tôi có làm gì cô đâu nào!- hần tỏ vẻ ngây thơ trước thái độ của nó.

- Đừng có đi theo tôi nữa!

- Đường này là của riêng cô àh???- hần trả treo với nó trong khi nó vừa sợ vừa tức.

- Vậy thì anh đi đâu thì đi đi! Tôi không đi nữa!

- Đi hay không là quyền của tôi! Bây giờ tôi chưa thích đi!- hần cười đắc chí.

- Vậy thì đứng đó đi nhá! Tôi đi đây!- nó cầm đầu chạy nhanh về phía trước. Chap 54:

Chạy được một lúc nó quay đầu lại không thấy hấn đuổi theo nên ngồi xuống thở phì phò, nó vừa quay đầu qua thì đụng phải đầu ai đó cái cốp.

- Anh...đúng là...Thôi được rồi...Anh muốn gì???- nó giật mình khi thấy hấn ngồi bên cạnh.

- Tôi àh?... Tôi muốn gặp lại em!

- Tôi và anh không quen biết nhau gặp lại để làm gì!

- Thì giờ coi như là quen nhau rồi! Nếu em không chịu thì... tôi sẽ...

- Nhưng tôi không muốn gặp lại anh!!!!

- Tôi không biết...vậy thì tôi sẽ...

- Thôi được rồi! Mệt quá! Nếu có duyên sẽ gặp lại! Ok?!

- Ok!- Anh ta nói rồi bỏ đi.

Vừa lúc đó nó tỉnh dậy, đầu nó đau như có ai đó đánh vào. Nó cũng không hiểu tại sao nó lại mơ thấy cái tên cà chớn hôm qua nữa.

- Sao vậy Minh? Mơ thấy ác mộng hả?- Hấn từ trong phòng vệ sinh đi ra thấy nó cứ ngồi thẩn thờ suy nghĩ gì đó! Mồ hôi nhễ nhãi.

- Ủh...Thôi tao vào đánh răng đã!- nó lau mồ hôi rồi chạy vào phòng vệ sinh.

- Nó làm gì hôm qua mà lại mơ thấy ác mộng nhỉ???- Hấn nhìn bộ dạng của nó lúc này thì lại thắc mắc.

20' sau

Nó và Hấn cùng đi dạo một lát cho khuây khỏa, nó cứ nghĩ mãi về giấc mơ ấy, không hiểu tại sao lại mơ thấy như thế, nó còn nhớ rõ như in những lời mà nó và hấn nói với nhau trong giấc mơ ấy. Khó hiểu...nhưng thôi chỉ là một giấc mơ mà thôi...hoặc là do tối qua nó suy nghĩ về hấn nhiều quá nên ngủ mới mơ thấy hấn cũng không phải gì đáng ngạc nhiên.

- Minh!...Minh!... kể tao nghe về giấc mơ lúc nãy đi!- Hấn thấy nó cứ dăm chiêu mãi nên lay lay người nó.

- hả?? mơ gì?

- Thì chuyện giấc mơ lúc nãy đó!

- Tao không nhớ rõ nữa!

- Uhm...

- Mà Hấn này!

- Hả?

- Hôm qua! Tao tức lắm...mày biết không? Cái con quỷ cái đó nó gọi tao lại nói chuyện một hồi xong cái tao bỏ đi, tự nhiên nó giả vờ đau bụng ngã ra sàn...tao thấy nó tội nên mới đưa tay ra đỡ nó dậy...vậy mà...lúc đó Long đi ngang qua nó dám bảo với Long là tao xô ngã nó nữa chứ! Tức thiệt! YAAAAAAAAAAAAA!- nó kể một lèo cho Hấn nghe rồi la lên thật to để xả đi cơn tức trong lòng.

- Vỵ hả?

- chứ còn ai vào đây!

- Rồi Long nói sao?

- Hùa theo nó mắng tao một trận, tao tức quá mới **** lại rồi bỏ đi cho tới lúc về thì mày đang ngủ đó.

- Không thể tin nổi!- Hấn cũng có vẻ tức lây theo nó.

- Tao nói xạo mày làm gì!- nó tức tối.

- Tao có nói mày nói xạo đâu! Ý tao là không thể tin nổi Long lại bị nó làm ờ mà không phải nói là mù mắt luôn!
 - Lúc đó tao giải thích mà không chịu tin tao...vậy mới tức đó chứ! Mà cái con quỷ đó nó nham hiểm quá!
 - Nhìn mặt hiền lành mà lại gian xảo như vậy! để tao đi nói chuyện với Long!
 - Không...không được...đừng bao giờ nói chuyện với cái loại người ấy nữa! Kể cả thằng Duy mắt nết ấy cũng chung phe với chị em nó, nên mày cũng đừng nói chuyện với bọn nó. Đẹp hết đi!
 - ừh...tao biết rồi! tao sẽ không nói chuyện với bọn nó!
 - Thấy nóng không?????
 - Nóng chứ sao không?
 - vậy thì...- nó nghĩ gì đó rồi cuối xuống tạt nước vào người Hân- mát hơn rồi chứ???
 - Mày...tao cũng không biết nói gì với mày luôn đó!- Hân nhìn nó cười cũng phải bó tay với nó.
 - Thì mày nói nóng mà!!!!
 - ừh tao đang nóng! Cho nên...- Hân cuối xuống tạt nước lại nó.
- Cả hai tạt nước qua lại đến nỗi ướt hết người rồi lết về phòng tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn sáng.
- Hân và nó có chung sở thích là ngắm biển, cả hai cùng chọn một cái bàn có thể nhìn ra biển, nó có vẻ thân với bác đầu bếp ở nhà hàng này, chẳng qua là hôm trước buồn không biết đi đâu nên nó vào năn nỉ bác ấy chỉ cho làm vài món, năn nỉ mãi bác ấy cũng phải chịu thua mà chỉ cho nó cách làm vài món.
- Bác Phi ơi, bữa nào bác chỉ con nấu món này với nha!- nó nhìn đĩa mì xào trên bàn thơm phức mà phát thèm nên nhờ bác Phi chỉ cho làm.
 - Lo ăn đi!- bác nhìn nó cười hiền.
 - Đi mà bác!- nó làm nũng với bác Phi.
 - Thôi được rồi lúc nào rảnh thì vô bác chỉ à làm!
 - Dạ! Con sẽ vô sớm thôi, tại sáng mai con phải về rồi!- mặt nó có vẻ buồn buồn.
 - Ừh! Thôi ăn đi bác vào đây để khách hỏi kìa!
 - DẠ!
 - Mày quen với bác ấy àh?- Hân thắc mắc nhìn nó.
 - Ừh! Hôm trước đi lòng vòng một mình chán nên tao có ghé vô nhờ bác ấy dạy cho vài món đó mà!
 - Hỳ...Mày đi đâu cũng có người quen!
 - Minh đáng yêu lắm mà!- nó cười tí mắt như con nít.
- Nó và Hân cứ cười cười nói nói mà không để ý Duy, Long, Mỹ, Vỹ vừa cùng nhau từ trên tầng 2 xuống. Duy thấy nó liền đi tới ngay.
- Pul! Dậy sớm vậy???- Duy nhìn nó cười toe toét

30. Chương 30

- Pul! Dậy sớm vậy???- Duy nhìn nó cười toe toét
-- nó không nói gì với Duy thậm chí cũng không thèm nhìn qua Duy mà cứ nói chuyện với Hân.

- Này! Tao gọi mà không nghe àh!- Duy thấy nó im lặng nên mới hỏi tiếp.
 -
 - Sao lại có người tự cao thế chứ!- Vy thấy thái độ của nó nên mới shock nó.
 - Hân thấy phong cảnh của nhà hàng thế nào? Đẹp chứ!- nó không thèm để ý gì đến Vy mà cứ trò chuyện say xưa với Hân.
 - Cũng đẹp...mày đừng nói là...mày trang trí đấy nhá!
 - hỳ...đâu có...
 - Nhưng hình như hơi nhiều muối...
 - Ở đâu mà chẳng có muối!!!
 - Thôi mình qua bàn kia đi!- My thấy cứ đứng đó mãi cũng không phải là cách.
 - Ừh...- Duy thấy thái độ nó như thế nên cũng đi sang bàn khác.
- Long từ nãy giờ nhìn nó chăm chăm không nói tiếng nào. Thấy nó như thế Long cũng rất buồn, Long biết là nó đang giận mình và có thể giận lây luôn cả Duy nên mới như thế.
- Ủa! Hân...Minh! Đang nói chuyện gì vui vậy???- Khoa từ đâu đi ra thấy Hân nên ghé vào.
 - À...đang nói chuyện trên trời dưới đất thôi!
 - Khoa ngồi bên này àh!- nó kéo cái ghế sát bên Hân cho Khoa ngồi.
 - Thanks...
 - Ngồi gần nhau cho nó tình cảm!
 - Tình...tình cảm???- Khoa nhìn nó mà không hiểu ý nó.
 - À...thì...tình cảm bạn bè ấy mà!- nó cười giải thích vì lúc nãy lỡ miệng- Khoa ăn gì để Minh vào gọi cho!
 - Gì cũng được!
- Nó lấy cốc vào gọi thức ăn nhưng thật ra là có hai mục đích, thứ nhất là để cho Hân với Khoa có chút không gian riêng tư, thứ hai là vào nhờ bác Phi chỉ cho làm món mì xào ấy. Một công đôi việc ấy mà!
- Bác Phi ơi! Bác chỉ cháu làm món mì lúc nãy đi!- nó chạy vào nũng nịu với bác Phi.
 - Bác đang nấu cho khách mà!
 - Đi mà bác...cháu làm cho bạn cháu ăn mà!
 - Thôi được rồi! Đi vào kêu chị Thủy lấy mì ra đây cho bác...
 - Dạ!- nó chạy vào trong tìm chị Thủy.
- Còn Hân với Khoa thì cứ ngồi nói chuyện say xưa, ngồi đợi nó ra chắc cũng hết hơi rồi!
- Mình làm gì trong đó mà lâu vậy không biết!- Hân đợi nó lâu quá nên sốt ruột.
 - Không biết nữa! Thôi đợi xịu đi!- Khoa
 - Ủa...Duy với Long ngồi bên kia kìa, sao Hân không qua nói chuyện với họ???
 - Ừh mặc kệ đi!
 - Hân với bọn họ giận nhau àh?
 - Đâu có! Là Minh nó giận nên đành chịu thôi!
 - Àh thì ra là vậy...- Khoa quay qua chỗ khác thì thấy đáng ai đó trông quen lắm- JUNNNN!
 - Này! Anh Jun!- Khoa chạy tới chỗ chàng trai đó.

- Ủa...Khoa! Sao lại ở đây???
- Câu này em phải hỏi anh mới đúng!
- Àh...Anh sẽ về đây ở luôn đấy!
- Vậy sao về mà không nói em một tiếng!- Khoa làm mặt giận dỗi.
- Anh định đi nghỉ mát một tuần rồi về thăm ba với dì luôn!
- Thôi mình vào bàn rồi nói chuyện...
- Ủh
- Giới thiệu với anh đây là Hân bạn em!
- Hỳ...Chào anh!- Hân cười tươi.
- Chào!
- Anh trai của Khoa đó! Người mà bữa Khoa nói với Hân đó!
- Ah...Hân nhớ rồi! Là anh Jun đúng không???
- ừh đúng rồi!
- Có đồ ăn rồi đây!- nó từ trong hờn hờ chạy ra với đĩa mì trên tay.
- Sao lâu vậy?
- Minh tự làm đó! Ăn thử đi!
- HẢ? ăn được không vậy???
- không ăn thì thôi...đừng có trách sao mà...
- Thôi Khoa ăn thử đi xem Minh nó nấu có ngon không?
- Ủh...Àh mà quên nữa!... Chưa giới thiệu với Minh đây là Jun, anh trai Khoa đó!
- Hỳ...chào anh!- nó hờn hờ quay qua nhìn Jun thì gương mặt ếch lên nhìn hấn.
- Chào nhok!- Jun nhìn nó cười ngây thơ.
- NÀY! ANH...- nó quát lên nhưng chưa kịp nói tiếp thì bị Jun chặn họng.
- Sao??? Tôi làm sao!- Jun vẫn ngây thơ nhìn nó khiến nó tức điên lên.
- Ủa...Minh với Jun quen nhau hả???- Khoa nhìn thái độ của nó với Jun lạ nên hỏi thử. Chap 56:
- Đâu có!!!- cả hai cùng đồng thanh rồi quay sang nhìn nhau.
- Vậy sao thái độ của hai người kì kì sao đó!
- Lạ gì đâu!
- Chứ có ai không quen biết mà chào nhau thế đâu!
- Anh ta bảo tôi là nhok không tức sao được!
- Thì em vốn nhỏ tuổi hơn tôi mà!- Jun vẫn tỉnh như sáo.
- Anh chỉ hơn tôi có 5 tuổi thôi mà dám gọi tôi là nhok hả???- nó bực tức nhìn Jun, mặt đỏ bừng bừng.
- Mặc kệ tôi bao nhiêu tuổi nhưng miễn hơn em thì là người lớn! Em con nít biết gì mà cãi!- Jun cười toe toét.
- Anh...anh...- nó tức điên lên mà không nói gì được vì câu đó hôm qua chính miệng nó nói với Jun thế mà.
- Không đúng sao???

- Sao Minh biết Jun hơn Minh 5 tuổi nhỉ??- Khoa hỏi một câu mà làm cho nó cứng họng không biết giải thích sao hết.

- Ủh quen đấy!!! Hôm qua có người không biết đường về...- nó bực mình cố tình chọc tức Jun nhưng chưa kịp nói hết thì bị Jun bịt miệng lại.

- ả...a...oi!!!!... (thả ra coi!)- nó ú ớ giấy dựa đá Jun một cái vào chân.

- Áh...- Jun nhảy dựng lên- Em không nhẹ chân một chút được àh! Chân tôi hôm qua còn đau đấy!

- Ai bảo anh cà chớn làm gì! Đáng đời!

- Cuối cùng là hai người có quan hệ gì thế??- Hân nhìn cả hai không chớp mắt.

- Kẻ thù đấy!- nó nhìn Jun như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Gì mà kẻ thù! Tôi có làm gì em đâu!

- Sao không??

- Thôi được rồi! Để Khoa ăn thử mì do Minh nấu xem sao!- Hân chen vào chứ không là nó và Jun còn cái cọ tới khi nào cũng không biết.

- oàm...uhm...

- Sao? Được không??- nó nhìn Khoa chờ xem phản ứng của Khoa ra sao.

- Trời ơi...Minh ơi...- giọng Khoa yếu xìu.

- Sao??

- có phải là Minh làm không đó!

- Ủh nhưng sao?

- Ngon! Rất ngon!

- Hỳ!

- Jun cũng ăn thử đi!- Khoa đưa cho Jun thử rồi quay sang nó- Jun có học một khóa nấu ăn ở HQ đấy! Nên anh ấy nấu ăn rất ngon.

- Thật hả??- Hân nghe nói thế thì rất hứng thú.

- Xí! Mặc kệ anh ta!

- Này! Đâu cần phải ghen tỵ với người khác thế chứ!

- Đồ kiêu ngạo!

- Tôi mà kiêu ngạo hả???

- Không phải àh???

- Stop! ...được rồi...Please...đừng cãi nhau nữa! Hiệp thứ mấy rồi!??- Khoa nhìn cả hai chỉ biết lắc đầu nguây nguây, có lẽ đây là dịp để Jun bộc lộ cái bản tính ngang tàng ra ấy mà.

- ok! Không cãi nữa!

-- nó giật mình khi nghe Jun nói ok rất giống trong giấc mơ nó vừa mới lúc sáng.

- Thôi bọn mình ra biển chơi đi!- Khoa nãy ra ý kiến để cho nó với Jun bớt căng thẳng hơn.

- ừh...Ngồi đây mãi cũng chán!- Hân đồng ý cả hai tay.

Nó không vui nhưng cũng phải đi theo, lại phải đi cùng cái tên đáng ghét đó. Còn Jun thì có vẻ thích thú.

Long ngồi bên kia này giờ tức muốn lộn ruột lên, lúc này Duy tới thì làm lơ vậy mà có hai thằng khác tới thì cười nói vui vẻ thế đấy. Thấy trai đẹp thì ham lắm, có lẽ Long đang ghen tỵ với sắc đẹp của Jun đây mà. Long một mực cho rằng hôm qua nó sai trước nên quyết định không qua xin lỗi nó.

- Vỵ thấy Minh với Hân cố tình không thèm nói chuyện với bọn mình thì phải!

-- Duy và Long không nói gì cả vì cả hai đang bận suy nghĩ về gì đó.

- Thôi kệ đi! Chắc là Hân với Minh không thích chị em mình!- My nói mà mặt có chút gì đó buồn buồn.

-- Duy bực mình đứng lên đi ra trả tiền rồi lên phòng trước.

- Tôi cũng đi đây!!!- Long nói rồi đi về phía biển.

Duy về phòng đóng cửa lại suy nghĩ một lát. Theo như lời Vỵ và My cùng với cái thái độ đó của nó thì rõ ràng là nó đang giận Duy.

Long thì ghé vào quán nước gần biển rồi ngồi ngắm cảnh mà chủ yếu là tìm xem nó có đi đâu quanh đây không thôi.

Nó thì ngồi thẩn thờ một mình trên cát nhìn Hân Khoa và Jun đang nghịch nước ở ngoài kia. Bỗng nhiên nó thấy Jun tiến về phía nó không biết là định làm gì nữa.

- Hey!

- Gì?

- Này tôi có ý này...\$*^^(*)\$#@#\$- Jun ghé sát tai thì thầm gì đó với nó rồi kéo tay nó chạy ra chỗ Khoa và Hân đang đứng.

31. Chương 31

- Chuẩn bị...- Hân nhìn nó cười gian.

- Hả???- nó ngơ ngác nhìn mọi người, có vẻ bọn họ đang có âm mưu gì với nó...nhưng tới khi nó nhận ra thì không kịp rồi...

“BỊCH”

Cả ba cùng đẩy nó xuống nước, ướt hết cả người xí nữa là uống nước luôn cũng không chừng. Nó lo ngại ngồi dậy người đầu tiên mà nó giải quyết sẽ là Jun.

- Áh! Anh dám lừa tôi hả???- nó nhìn Jun như muốn ăn tươi nuốt sống, mà không ăn mất một người đẹp zàj thế thì uống lắm nên nó sẽ trả thù Jun bằng cách...

- Ai bảo em ham hố làm gì!- Jun nhìn nó che che mặt lại để tránh ánh nhìn kinh khủng đó của nó.

- Hỳ...dù sao cũng ướt áo hết rồi!- nó cười thân thiện như vẻ không có chuyện gì nữa rồi quay phắt sang Jun- Cho chừa cái tội dám nói xạo với tôi này!- nó đẩy Jun một cái mạnh đến nỗi té nhào ra đằng sau nước bắn tung tóe.

- OÁI!- Jun té nhào ra đằng sau với tư thế phải nói là rất “đẹp”.

- HaHa...không ngờ Jun nhà ta mà cũng có lúc bị như thế này!!!- Khoa đứng nhìn mặt Jun mà không nín cười nổi.

- Hihi...Hân nghĩ là nên chụp cho anh Jun tấm hình để làm kỉ niệm!!!- Hân lấy điện thoại ra chụp cái tách.

- KAKAKA...sảng khoái quá nhỉ?- nó nhìn Jun cười nham nhở.

- Ủh... cứ đứng đó mà cười đi!- Jun lấy đà ngồi bật dậy rồi chạy tới chỗ nó.

- Hy...Sorry nhá! Lúc này hình như tôi có hơi nhẹ tay thì phải!!!- nó chạy vụt mất tiêu khi thấy Jun ngồi dậy.

- Phải...nhẹ tay lắm!!! Nhẹ tay lắm! Mà hình như em thích cát ở biển lắm thì phải!!!- Jun cúi xuống nhặt đồng cát rồi chơi nó.

- Plè...Tôi thích thì thích thật đấy...nhưng không thích nhận nó từ anh!...plè- nó vừa chạy vừa ngoái đầu lại chọc tức Jun.

- Cứ chạy đi! Tôi mà bắt được em thì chết với tôi!!!- Jun dốc hết sức chạy theo nó.

“RẦM”

Nó chạy nhanh quá, hai chân vướng vào nhau làm nên một tiếng động kinh hoàng.

- Kaka...Tôi bắt được em rồi nhé! Lần này thì đừng hòng mà thoát nhá!- Jun thấy nó té hí hửng chạy tới.

“Thôi chết rồi! Đời mình thế là xong”- nó nằm im không động đậy giả vờ khi Jun tới sẽ xô Jun ngã rồi chạy thật xa.

- Này! Có sao không đấy! Minh...Minh!- Jun thấy nó nằm im cứ tưởng nó bị gì nên lay lay người nó.

-

- Mở mắt ra coi!

-- nó ngồi bật dậy đẩy Jun một cái ngã nhào ra sau rồi chuẩn bị chuồn.

Nhưng không may cho nó là Jun nhanh tay kéo nó ngã theo. Tình hình bây giờ là cả hai đang nằm dài trên cát.

- Trời ơi! Em không tỉnh ngồi dậy àh!- Jun mệt mỏi than thở.

- Anh làm như tôi là cái máy vậy! Mới té mà làm sao ngồi dậy liền được!

- Hay là em thích tôi nên cứ nằm mãi thế!!!

- Ừh đấy!- nó nhúng một cái trên người Jun làm Jun xú nữa là tắc thở rồi!

- Kiểu này chắc tôi phải vào bệnh viện quá! Tôi chưa từng thấy đứa con gái nào ngang ngược như em!- Jun nằm dưới đất mà thở hổn hển.

- Có cần tôi kéo dậy không???- nó đưa tay cho Jun vẽ mặt gian gian.

- uhm...cám...ơn- Jun đưa tay cho nó nó kéo đến nửa đường thì thả tay ra.

- Haha! Sorry nhá! Tôi đi trước đây!- nó thấy tình hình không ổn nên zọt trước.

- Này! Trời ơi! Em có phải người không đấy! Sao mà gian ác đến thế chứ!- Jun nằm dài trên cát tức nó mà không làm gì được.

- KHÔNG! Tôi không phải người...tôi là thiên thần đấy!!!- nó cười đắc chí rồi zọt đi đâu mất tiêu luôn.

Tất cả sự việc từ lúc nó xô Jun ngã tới giờ đều lọt vào tầm mắt của Long...Long ngồi nhìn nó mà lòng đau nhói. Tại sao nó có thể vui đùa bên người khác mà không thêm để ý gì đến Long. Long biết nó đang giận mình nhưng người đáng giận phải là Long mới đúng...Long càng nghĩ càng tức...mà Long cũng không chắc là Vy có nói thật không...nhưng không lẽ Vy lại từ làm mình ngã! Nhìn thấy nó vui vẻ bên người con trai khác, Long buồn bã đi mua vài lốc bia về phòng uống cho quên hết những gì đang xảy ra giữa nó và Long. Rõ chán!

Duy ngồi một lúc thì cũng ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy thấy Long nằm một đống dưới sàn cùng với một mớ vỏ lon bia bên cạnh móp méo tùm lum.

- Heizzzzzzzz! Cái thằng này lại sao nữa đây!- Duy nhìn Long thở dài rồi kéo Long lên giường nằm.

Duy đi xuống dưới ăn trưa vừa bước ra thì gặp nó với Hân mình mẩy ướt nhẹp đi vào. Nó không nhìn Duy mà đi ngang qua Duy nhưng bị Duy kéo lại.

- Pul! Giận tao hả??? Chap 58:
- Tao không có rãnh!- nó hất tay Duy ra rồi đi tiếp.
- Pul đang giận đúng không???- Duy kéo nó lại- Chẳng phải mày không thích My và Vy mới thế àh???
- Mày biết sao??? Biết mà vẫn cố tình đi chung với bọn họ đó thôi!!!
- Không lẽ...mày bảo tao phải đuổi họ đi chỗ khác àh!
- Tao không bắt mày phải làm gì hết!
- Vậy thái độ đó là sao???
- Mày với Long lúc nào cũng tự cho là mình đúng! Tao thì lúc nào cũng sai cả...vì thế đừng có quan tâm tao làm gì!- nó lạnh lùng hất mạnh tay Duy ra rồi đi thẳng.
- Hân đi trước nhé!- Hân cũng đi về phòng để Duy đứng lại đó một mình, dạo này Hân luôn tránh mặt Duy.
- Nó nói vậy là sao nhĩ???- Duy nhìn theo bóng nó khuất dần rồi cũng mò xuống dưới ăn cơm trưa.

Nó tức giận đi vào phòng tắm trước rồi leo lên giường ngủ một giấc cho khỏe. Hân này giờ ngồi đợi nó trong đó mà lạnh muốn chết luôn vẫn chưa thấy nó ra. Nó vừa ra thì Hân nhào vô ngay.

Ăn trưa xong Duy lên gõ cửa phòng nó nhưng chẳng thấy ai mở cửa. Nó thì ngủ mê man không biết gì còn Hân thì đang tắm nên không nghe, Duy thấy cửa không khóa liền đẩy cửa đi vào để hai hộp cơm lên bàn rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Hân tắm xong cũng leo lên giường ngủ một giấc nhưng chợt nhớ chưa khóa cửa nên Hân chạy ra khóa lại rồi đi ngủ.

Tối khoảng 5h chiều nó tỉnh dậy thì thấy hai hộp cơm để trên bàn. Bụng nó réo nãy giờ nên dù cơm có nguội cũng phải giải quyết cái bao tử trước đã. Nó tưởng Hân mua nên cũng không để ý.

.....

7h tối nó và Hân có mặt ở trước khách sạn cùng một số đứa trong lớp nó với mấy đứa bạn của Hân cùng nhau đi dạo phố đêm. Đêm nay là đêm cuối cùng rồi nên phải thỏa sức mà đi chơi. Cả bọn kéo nhau đi uống café rồi lên HIGHZIN mua sắm đồ đạc. Nó đi ngang qua gian hàng bán quà lưu niệm, nó ngắm nghía một lúc rồi chọn hai sợi dây chuyền đôi. Nó mua quà cho dì, cho Hân và pa mẹ nó nữa, hè này nó sẽ sang thăm pa và mama.

- Minh thấy hai cái đồng hồ này đẹp không???
 - Ủh cũng dễ thương đó!!!
 - Uhm...mình đi thôi tụi nó đang đợi kia!!!
 - Ủa không mua hả???
 - Không! Tao chưa có Boyfriend mua làm gì!
 - Ủh...cũng phải!!!- nó tuy nói vậy nhưng vẫn lén Hân mua hai pé đồng hồ ấy để lúc thích hợp nó sẽ tặng Hân.
- Nó hôn hờ đi ra ngoài thì gặp Vy ở đó nhưng Vy không đi một mình mà đi cùng...Long.
- Minh cũng đến đây nữa hả?
 -- Nó lảng lạng bước qua mà không thèm nhìn Long đến một lần.
 - Hình như Minh ghét Vy lắm!- Vy làm vẻ mặt tội nghiệp với Long.
 -

Sáng hôm sau mọi người đều có mặt đông đủ trên xe, nó Hân và Khoa ngồi dãy ghế sau cùng còn Duy, Long, My, Vy ngồi chung ở ghế trước. Suốt chặng đường về nó với Hân và Khoa cứ giỡn âm âm còn Duy và Long ngồi trên thì rất tức nhưng không nói gì được nó. Không hiểu sao từ khi đi biển quan hệ giữa nó, Hân và Duy, Long càng trở nên tồi tệ, mặc khác nó với Hân lại thân với Khoa và Jun hơn. Còn Thiên thì ít khi

tìm nó nữa, Thiên rất muốn làm bạn bình thường với nó nhưng không thể đối diện với nó được...Thiên vẫn chưa thể quên ngay nó được...có lẽ cần thêm một ít thời gian...để có thể xem nó như một người bạn...

Về đến nhà nó chào dì rồi đi thẳng lên lầu, Duy gọi nó lại nhưng nó vẫn làm lơ. Dì nó thấy thái độ anh em nó lạ lạ nhưng vẫn không hỏi. Nó vào phòng đóng cửa cái rầm Duy đành lặng lẽ đi về phòng. Sau bữa ăn Duy lại gọi nó.

- Pul! Nói chuyện với tao một lát!!!
- Nói đi!!!- nó sang bàn học lấy đại quyển truyện nào đó ra đọc.
- Mày đẹp quyển truyện đó đi rồi nghe tao nói!- Duy giật quyển truyện từ tay nó.
- Tao vẫn đang nghe đây!!!- nó lại với tay lấy quyển khác đọc tiếp.
- Mày đang giận tao đúng không????- Duy giật tiếp quyển truyện nó đang cầm.
- GIẬN? Tao chỉ không thích nói chuyện với mày thôi!!!- nó lại lấy quyển khác như chọc tức Duy.
- Tại sao???
- Vì tao ghét Vy!!!
- Nó có làm gì mày đâu!!!
- MÀY BIẾT GÌ MÀ NÓI!!! Tao không rãnh mà tự nhiên đi ghét người khác vô cớ thế đâu. Mày không biết...con nhỏ đó nó dám nói với tao là tránh xa Long ra vì nó thích Long... NÓ LÀ CÁI GÌ MÀ NÓI VỚI TAO CÁI GIỌNG ĐÓ! Hôm trước còn giả vờ té rồi nó nói với Long là tao xô nó ngã...thế mà Long đã nói gì? Long bảo tao phải xin lỗi con nhỏ đó! Tất cả các người đều là một bọn với nhau cả thôi! Tao thì lúc nào cũng có lỗi hết vì vậy đừng có làm cái bộ mặt ngây ngô đó với tao! TRỞ TRÊN!!!
- Tao không biết thật mà! Vy là người như thế sao?
- Mày tin ai thì tùy!!!

32. Chương 32

- Tất nhiên là tao tin mày...nhưng tại sao không nói với tao sớm!!!
- Nói với mày thì được gì??? Mày sẽ làm gì nó? Nó là em của bạn gái mày mà! Mày sẽ làm gì nó!!! Mày zui tính quá nhỉ???
- Mày không còn là bạn gái tao nữa!!!
- Còn hay không tao không cần biết! Nhưng dù sao mày vẫn xem trọng hai chị em nó hơn tao, tao chỉ là một đứa em họ của mày thôi, có là gì đâu chứ!!!
- Pul...mày nghĩ như thế sao?
- Mày nói nhiều quá!!!
- Tao chỉ xem Mày với Vy là bạn thôi! Tao không nghĩ Vy lại gian xảo như thế!!!
- Vậy mày nghĩ Vy là một đứa con gái dịu dàng và hiền lành yếu đuối chứ gì!!!
- Tao...
- Không phải vậy sao??? Nhìn một mặt làm sao biết hết được lòng dạ người khác! Còn cái thằng Long đó tao sẽ không bao giờ nói chuyện với nó nữa đâu!!!
- Ai cũng phải có lúc sai chứ!!!

- Phải! Nhưng nó không tin tao! Không tin tao đó mà mày có biết không? Nó thà tin một con nhỏ mới quen hơn 1 tháng còn hơn là tin tao!!!

- Mày có tình cảm với Long đúng không???

- Tao nghĩ mày nên đi ra trước khi tao...hộ tống mày ra đấy!!!

- Thôi được rồi! Tao đi được chưa???

“Rõ ràng là thích mà, nếu không có thì đâu cần phải giận như thế!!!”- Duy ra khỏi phòng nó vừa đi vừa lẩm bẩm.

Sáng hôm sau

Nó đang ngồi học bỗng có tin nhắn từ số máy lạ gửi tới bảo là ra chơi ra sân sau trường. Ở dòng cuối có chữ VY, nó ghét nghe thấy cái tên đó, nó có hơi nhần nhó nhưng cũng thử mò ra xem Vy sẽ giở trò gì nữa đây!

Ra chơi nó phân vân một hồi cũng quyết định đi ra đó, vừa ra tới nơi nó đã được trông thấy một cảnh tượng vô cùng lãng mạn. Nhìn dáng hai người đó quen quen, chính xác là Long với Vy...đang làm cái gì đó...nó cũng không biết nhưng hình như là đang kiss thì phải. Nó thấy hụt hẫng, cảm giác khó chịu trong người xâm chiếm, nó không muốn thấy cảnh tượng đó chút nào hết, nó vội chạy thật nhanh.

- Vy làm gì thế? Người khác nhìn vào không biết lại tưởng...chúng ta đang hôn nhau đấy!- Long thấy tự nhiên Vy nhón lên thì thấy lạ.

- Mặt Long có dính bụi kìa!

- Thôi! Để Long tự lau được rồi!- Long quay đi chỗ khác để tránh ánh mắt chứa chan tình cảm mà Vy dành ình.

- Long thật sự...không có tình cảm gì với Vy sao???

- Có chứ...tình cảm bạn bè!!!

- Vy không cần cái đó! Long thật sự không biết Vy rất thích Long hả?

- Xin lỗi Vy...nhưng Long đã thích người khác rồi!

- Là Bảo Minh có đúng không?- khuôn mặt Vy có chút ganh tỵ và một chút đau lòng.

-

- Sao Long không nói gì? Vy nói không đúng sao???

- Ngay cả Vy còn biết...thế nhưng Pul vẫn đâu có biết gì!!!

- Vy...thật sự thì Vy thua Minh ở điểm nào chứ! Nó có gì hay ho đâu!!!- Vy thấy Long thừa nhận thì vô cùng bực tức.

- Long thích Pul không phải vì bề ngoài của Pul...mà là vì tấm lòng của Pul...Pul là một cô gái rất vô tư...tuy tính tình có hơi khó hiểu nhưng Long lại thích sự ngây thơ...chân thật của Pul!

- Vy không cần phải nghe Long nói tốt về Minh như thế đâu...tại sao không phải là Vy chứ???

- Xin lỗi! Nhưng Long đã thích Pul...bây giờ và mãi mãi vẫn sẽ như thế!

- Thật sự là Vy không có chút cơ hội nào sao???

- Uhm...

- Vy đã làm bao nhiêu việc nhưng vẫn không có tác dụng gì sao???

- Xin lỗi!

- Được rồi! Nếu thế thì Vy sẽ không hy vọng gì nữa! Chúc hai người hạnh phúc! Lúc này Minh có đến đây đó...Long mau đuổi theo đi!- Vy thấy mình không có cơ hội nên sẽ bỏ cuộc, bỏ cuộc đồng nghĩa với tạo một cơ hội khác cho bản thân mình, có lẽ Long không phải là một nữa mà Vy đang tìm!

- Uhm...cám ơn...- Long nghe xong vội chạy ngay ra ngoài tìm nó.

Tất cả sự việc đều được Vy sắp xếp sẵn hết, Vy lấy cớ là trên mặt Long dính gì đó rồi nhón chân lên...làm cho nó hiểu lầm là hai người đang kiss nhau. Chạy ra lúc ngay khúc quẹo nó va phải một người, cả hai té nhào ra đất, nó không muốn đứng dậy đánh người luôn.

- Xin lỗi!

- Đây Minh!

-- hình ảnh lúc này vẫn đang lớn vồn trong đầu nó khiến nó cũng không biết nó đang làm gì lúc này nữa.

- Minh!- Jun lay lay người nó. Chap 60:

- Ơ...sao anh lại ở đây???- lúc này nó mới giật mình nhìn lên.

- Àh tôi tới tìm Khoa...em có chuyện gì hả???

- Đâu có!

- Sao sắc mặt em lại thế kia! Lúc này tôi còn tưởng em sẽ **** té tát vào mặt tôi đấy chứ!- Jun đỡ nó đứng dậy.

- Anh thích nghe **** lắm hả?

- Ủh! Tôi chỉ thích nghe em **** thôi!- Jun lúc nào cũng thế, luôn chọc nó tức thì mới vừa lòng.

- Anh chưa uống thuốc đúng không?

- Sao em biết hay vậy?- Jun làm vẻ mặt ngây thơ.

- Có cần tôi mua thuốc cho anh không?

- Được vậy thì còn gì bằng!- Jun cười tươi.

- Anh...- nó thấy thái độ nhõn nhơ của Jun thì tức không nói được- Tôi không nói chuyện với anh nữa!- nó tức quá nên chạy đi.

- Đây! Em còn chưa mua thuốc cho tôi mà!- Jun nói với theo.

- Đẹp đi! Không mua nữa!- nó quay đầu lại hét lên.

Long sau khi nghe Vy nói thế thì chạy theo nó nhưng khi chạy ra thì Long lại thấy Jun đứng đó la hét cái gì đấy mà không biết ở đâu ra lại nghe được giọng nó oai oái, Long hệt hững trở về lớp. Vừa nhìn thấy mặt Long là Duy biết có chuyện gì nữa rồi.

- Sao vậy???

- Heizzzzzz!- Long ngán ngẩm thở dài.

- Sao nữa!! Có chuyện gì với Pul nữa hả?

- Ủh...

- Tao cũng có nghe Pul nói...hình như nó giận mày lắm!

- Hả??? Nó nói sao?

- Nó nói nó sẽ không bao giờ nói chuyện với mày nữa!

- Nhưng nó sai trước mà! Tao không giận thì thôi chứ!

- Tao không biết...nhưng nó nói mày không tin nó... lòng tin là rất quan trọng đấy!!!

- Tao...tao...

- Tao nghĩ...nó có tình cảm với mày!!!

- Hả??? Thật không?- Long có chút vui khi nghe Duy nói thế nhưng vẫn buồn buồn vì thái độ nó đối với Long dạo này rất lạnh nhạt.

- Không biết...tao đoán thôi!

- Trời ơi! Thôi để ra về tao tìm nó nói chuyện cho rõ!- Long đang có chút hy vọng thì lại bị Duy làm cho thất vọng tràn trề, muốn đâm cho Duy một đâm quá!

- Ủh! Cố lên nhé!

- Thanks! Bạn yêu!- Long vỗ vào vai Duy một cái mạnh, rồi về chỗ ngồi tiếp tục học.

- Không có gì!- Duy hơi đau nhưng vẫn cười rất tươi, có lẽ là tâm trạng Long không được tốt nên không trách.

Ra về Long đứng trước cổng trường đợi nó.

- Pul!

-- nó vừa thấy Long thì lơ luôn.

- Pul! Nói chuyện với tôi một lát!- Long chạy theo lời nó lại.

-- nó không nói gì gỡ từng ngón tay Long ra rồi bỏ đi.

- Này! Cô giận dai thật đấy!- Long chạy theo nó.

-- nó quay lại thấy Long vẫn đi theo thì thẳng cẳng chạy thật nhanh về nhà.

- Này! Đừng có chạy! Pul...- Long dồn hết sức zì theo nó.

Long zì theo nó một hồi thì mất dấu nó, nó biến đâu mà lạ quá! Long chán nản trở về nhà.

Nó về tới nhà mà vừa đi vừa thở.

- Làm gì mà thở dữ vậy Minh!

- Ạ...phù...con bị...một...thằng...khùng...zí...phù...!- nó hỗn hển vì lúc nãy chạy quá mệt.

- hi...thôi lên lầu tắm rồi xuống ăn cơm- dì nó cũng buồn cười vì thái độ đó của nó.

- Dạ!- Nó lết lên lầu rồi nằm phịch lên giường.

“Trời ơi! Mệt thật! Anh ta dai đẳng quá!... Mà tại sao mình lại phải chạy trốn chứ! Điên quá! Điên quá!!! Đúng là điên thật mà!!!”- nó giờ mới nhận ra không có lý do gì để nó chạy trốn Long cả.

Nó đi tắm rồi xuống ăn cơm. Duy nói chuyện với nó nhưng nó không trả lời vì nó thấy lạ nên mới hỏi.

- Con với Duy sao vậy? Cãi nhau gì hả???

- Dạ đâu có đâu dì!

- Con với Pul vẫn bình thường mà!- Duy thấy nó chối nên cũng không muốn cho dì biết.

- Dì ơi lát con đi chơi tối con về!

- Uhm...

- Đi đâu vậy Pul?

- Hỏi làm gì? Có cần thiết không?- nó lạnh lùng quay đi (công nhận nó giận dai thiệt ák)

.....

Tối chiều nó sang nhà Hân chơi đến 7h mới mò về. Nó ăn cơm bên nhà Hân rồi nên cũng không đói... nó tung tăng đi lên phòng nhưng không may cho nó là có cái dằm gậy gậy quen thuộc ngồi một đống trong phòng khách, nó không thèm nhìn Long mà vẫn đi thẳng lên lầu.

- Pul! Nói chuyện với tôi một lát!- Long chạy theo kéo nó lại.
- Tôi không có gì để nói với anh hết!- nó hất tay Long ra rồi đi tiếp.
- Nhưng tôi có chuyện cần nói với em đây!
- Tôi không muốn nghe!!!- nó đi nhanh về phòng.
- Tôi chưa nói làm sao em biết có muốn nghe hay không???- Long đi theo nó vào tới phòng.
- Anh đi ra ngoài...tôi phải thay đồ!!!- nó đi tới mở tủ lấy ra một bộ đồ.

33. Chương 33

- Em đừng như vậy! Em phải nghe tôi nói thì em mới biết được tôi muốn nói gì chứ!
 -- nó vẫn lạnh lùng, nói là làm thiệt nó đang mở từng chiếc nút áo một thì Long cầm tay nó lại.
 - EM...thôi được rồi...tôi sẽ nói ngắn gọn vậy! Em có muốn nghe hay không thì tùy em...
 -
 - Tôi thừa nhận là tôi đã sai khi không tin em...tôi...xin lỗi ...và chuyện lúc sáng không phải như em nghĩ...không có chuyện gì xảy ra giữa tôi và Vy hết...em có quyền không tin tôi...từ trước tới giờ tôi không hề biết yêu là gì...nhưng từ khi em xuất hiện...tôi đã biết thế nào là yêu và đau...em biết vì sao không???... Đơn giản là vì...tôi yêu em!!! Tôi nói xong rồi! Tôi không làm tổn thời gian của em nữa! Tôi về đây!!!- Long nói hết những suy nghĩ trong lòng mình với nó rồi đi thẳng ra ngoài để lại nó đứng ngơ ngác.
- Sau khi nghe những lời Long nói nó như không tin vào tai mình, nó đứng ngẩn ra một lúc lâu...nó không biết là mình có đang nằm mơ hay không nữa...bởi vì trước giờ nó không hề nghĩ là Long lại yêu nó... sở dĩ lúc này nó không muốn nghe Long nói một phần vì chưa hết giận phần vì nó sợ...sợ Long sẽ nói điều mà nó không muốn nghe... sẽ làm nó đau... nhưng không như nó nghĩ Long lại tỏ tình với nó...nó thay đồ xong rồi thò thẩn xuống dưới lầu.
- Lúc này nó nói gì vậy???- Duy thấy nó xuống thì hỏi ngay.
 -
 - PUL!- Duy thấy nó mơ mơ màng màng thì hét lên.
 - Hả???- nó ngơ ngác nhìn Duy.
 - Sao lại như người mất hồn vậy???
 - Có gì đâu!
 - Thằng Long...nó mới đi thôi đó...chạy theo vẫn còn kịp đấy!!!
 - Hả...àh...ừ...- nó vội chạy ra ngoài.

Chạy một lúc nó nhìn thấy dáng Long từ xa nhưng xe nhiều quá nó không qua được, nó chờ từng đợt, từng đợt xe đi qua mà sốt ruột, cuối cùng thì xe cũng đã qua hết nhưng Long thì cũng đâu mất tiêu luôn rồi. Nó thất vọng tràn trề...về nhà với vẻ mặt bơ phờ.

- Sao? Gặp được không?
-

- Nhìn mặt mày thì cũng đủ biết rồi!
- DUY...
- Hả?
- Mày nói tao nghe đi...
- Nói cái gì mới được???
- Theo như mày nghĩ...thì...Long có thích tao không?
- Chứ nó không nói gì với mày sao?
- Tao đang hỏi mày mà! Có hay không?
- không biết... đi mà hỏi nó!
- Tao đã nói là theo mày nghĩ thôi...
- Tao hả? Nếu mà theo tao thì...tao nghĩ là...là...CÓ!
- CÓ???
- Ủh! Nhưng tao không chắc àh nha! Mà hỏi chi vậy?
- Không có gì! Tao lên phòng trước đây!
- Ồ...

Nó lên phòng nằm suy nghĩ một hồi, nó vẫn không tin là Long lại nói yêu nó...nhưng Duy cũng nói thế mà! Nó đang phân vân không biết có nên tin những gì Long nói hay không...chuyện ở biển thì có thể cho qua, còn chuyện lúc sáng...không lẽ nó nhìn nhầm. Không thể nào!

Tuần sau là sinh nhật Hân mà nó lại quên mất, nó suy nghĩ không biết nên mua gì tặng Hân thì nó chợt nhớ ra hai pé đồng hồ mà nó mua để dành tặng Hân lúc ở biển. Cũng đã 4 năm rồi nó không được mừng sinh nhật cùng Hân. Lần cuối cùng nó đi sinh nhật Hân năm 14 tuổi.

.....

1 tuần sau

Sáng nay nó nôn nao lạ thường, không hiểu sao lại không ngủ được...nó chuẩn bị rồi sang rủ Hân cùng đi học. Lúc nó qua Hân vẫn còn đang ngủ, Hân thấy lạ vì tự nhiên hôm nay nó lại sang rủ Hân cùng đi học mà lại còn sang sớm thế nữa chứ.

20' sau cả hai cùng lết bộ tới trường.

- Sao hôm nay dậy sớm vậy?
- Không ngủ được...
- Mày chưa hết giận...Duy với Long nữa hả?
- Không biết...thôi kệ tụi nó đi!
- ừh...
- Mày còn thích Duy không?
- Tao...cũng không biết nữa!- Hân trả lời mà nét mặt thoáng buồn.
- Vậy còn Khoa?
- Bạn thôi!
- Tối nay...7h ở LENGH, phòng số 7 nha!
- Chi vậy? Chap 62:

- Thì cứ tới đi! Nhớ đó nha!

- Mà làm gì?

- Cứ tới đi! Nhớ đó! Mà mà không tới thì biết tay tao!

- Ủh! Biết rồi!

- Thôi tao về lớp trước nha!- nó nói xong rồi chạy thẳng một mạch vào lớp.

Về lớp nó lấy điện thoại ra nhắn tin cho Long bảo chiều nay đến nhà nó. Long nhắn tin lại hỏi nó làm gì thì nó nói là sinh nhật Hân và bảo Long nói cho Duy biết.

Long thấy vui vui vì nghĩ nó hết giận Long rồi, Long hớn hở nói cho Duy biết.

- Duy ơi! Duy!- Long hớn hở gọi Duy.

- Gì? Mà nói nhỏ thôi... thích bị ra đứng ngoài nắng lắm hả?

- Hôm nay sinh nhật Hân đó!

- Sinh nhật Hân? Sao mà biết?

- Pul nó mới nói tao biết, nó kêu chiều nay tao với mà ra LENGH chuẩn bị.

- Nó đặt phòng sẵn rồi hả?

- Ai biết! Chiều 3h tao qua nhà mà rồi hỏi nó.

- Ủh!- Duy có vẻ dăm chiêu.

- Mà sao vậy?- thấy Duy buồn buồn Long mới hỏi thử.

- Có gì đâu! Ủa mà nó hết giận mà rồi hả?

- Ai biết đâu! Chắc là vậy!

Lúc sáng Duy lỡ nhận lời tối nay đi với My rồi. Nghĩ một lúc Duy viết giấy xuống nói với My là không đi được. Nhìn mặt My có vẻ buồn buồn, My cũng không miễn cưỡng Duy phải đi cùng My.

Ra về Long cùng Duy đi mua quà tặng cho Hân. Đứng ngẫm nghĩ một hồi Long quyết định mua tặng Hân một lọ nước hoa. Hân là con gái có lẽ sẽ thích nước hoa, Long nghĩ thế nên chọn mua lọ nước hoa ấy.

My đứng đợi Hân trước cổng trường rồi cả hai cùng vào quán nước gần trường nói chuyện.

- My có gì muốn nói với Hân hả?

- Uhm...My...sẽ nói thẳng vậy!

-

- Thật ra lần này My về đây là để gặp lại Duy...và mong có thể quay lại với Duy, My biết là My có lỗi với Duy lại còn mặt dày mà nói ra những lời như thế...nhưng My vẫn còn rất yêu Duy...ngày ấy My ra đi vì có lý do của mình...có lẽ Duy cũng sẽ không bao giờ biết được tại sao My lại làm thế đâu!

- My đừng buồn nữa! Dù Hân không biết lý do tại sao My lại bỏ đi...nhưng rồi có một ngày Duy sẽ hiểu cho My thôi mà!

- Sau những ngày tiếp xúc với Duy...thì My mới nhận ra một điều là...Duy không còn yêu My nữa...ban đầu My cứ nghĩ là do Duy còn giận My nên mới lạnh lùng với My như thế...càng về sau My mới biết là Duy chỉ xem My như một người bạn. Có lẽ... quá khứ vẫn chỉ là quá khứ thôi! Vì thế...bây giờ Duy có biết lý do tại sao My lại quyết định bỏ đi thì cũng chẳng còn ích gì nữa đâu!

- Sao My lại nghĩ thế?

- Hân thích Duy đúng không?

- Uhm...

- My đã suy nghĩ rất nhiều... và...My quyết định...sẽ trở về Anh!
- Vậy còn Duy thì sao?
- My sẽ cố gắng để quên đi tình cảm này!...Chúc hai người sớm thành đôi!
- Nhưng Duy đâu có thích Hân! Hân đã từng bị Duy từ chối đấy! Và Hân đã từng nghĩ là sẽ bỏ cuộc đấy!
- Bây giờ Hân còn thích Duy đúng không?
-
- Vậy thì cố gắng lên! My nghĩ... bây giờ người mà Duy thích đó là Hân!
- Hân sao? Không thể nào đâu! Duy đã nói chỉ xem Hân như một người bạn thôi!
- Tin My đi! My rất hiểu Duy! Cố lên!
- Nhưng...
- Thôi My phải về rồi! Cứ tin vào My mà cố gắng lên! Sớm muộn gì thì Duy cũng sẽ chấp nhận Hân thôi!- My nói rồi đứng lên.
- My!...cám ơn!
- Không có gì đâu! My về trước nha!
- Ủh! Pi!

Trên suốt đoạn đường về nhà Hân không ngừng suy nghĩ. Liệu những gì My nói có đúng không? Hân có chút hạnh phúc nhưng xen lẫn cả buồn rầu, buồn vì My không xấu như Hân nghĩ mà lại tốt bụng như thế, có thể nói hành động của My rất cao cả, Hân có chút ngưỡng mộ My vì điều đó.

Khoảng 4h chiều nó cùng Long ra LENGH để chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay. Thật ra thì khi đặt phòng cũng đã có sẵn dịch vụ trang trí rồi nhưng nó muốn tự tay mình làm lấy, nó muốn Hân có một buổi sinh nhật đáng nhớ. Long thì chuẩn bị phần bong bóng còn nó thì dán những thứ lật vặt trên tường, Duy thì quan trọng hơn đó là tự tay làm lấy chiếc bánh kem cho Hân nên đang ở nhà hì hụi với cái bếp. Một lúc sau đầu cũng vào đấy, nó và Long về nhà chuẩn bị trau chuốt sắc đẹp ỉnh rồi 6h30 lại ra và đợi nhân vật chính tới nữa là xong.

34. Chương 34

Nó mệt mỏi lên phòng ngâm mình một lúc để thư giãn. Nó chuẩn bị xong thì Duy và Long cũng đã có mặt ở phòng khách. Lần đầu tiên thấy nó xỏ tóc trông thật hút hồn người đối diện, Long đứng nhìn nó một lúc lâu.

(hình ảnh chỉ mang tính minh họa)

- Làm gì mà nhìn tôi dữ vậy? Chưa thấy con gái xỏ tóc bao giờ àh?- nó thấy Long và Duy cứ nhìn nó chăm chăm không chớp mắt cũng có hơi ngại nhưng giọng nói thì vẫn đanh đá như mọi ngày.
- Lại! Lần đầu tiên thấy Pul nhà ta trông nữ tính vậy đó nha!- Duy nhìn nó thì không khỏi ngạc nhiên.
- Ủh! trông xinh hơn nhiều đấy!- Long khen nó mà mặt đỏ như trái gấc.
- Còn phải nói! Pul mà không xinh sao được???- nó được dịp “chảnh” một chút với Long và Duy.
- Mới khen xịu mà lên giọng rồi!
- Thôi! Ra lẹ đi để mắc công Hân tới trước là tiêu đó!
- Ủh.

Cả ba đều đã có mặt ở LENGH, chỉ còn đợi Hân tới nữa thôi! Bọn nó thấy Hân từ xa thì tắt hết đèn. Hân từ từ bước vào thấy tối quá cũng hơi nghi nghi, vừa mở cửa ra thì có tiếng pháo bông bắn lên ánh nền sáng trưng, một khung cảnh lãng mạn xuất hiện.

- Happy Birthday!

- Sao mọi người biết hôm nay sinh nhật Hân mà tổ chức vậy?- Hân nhìn mọi người hạnh phúc, đặc biệt là nó.

- Hi...Minh có một trí nhớ thật là đáng nể đúng không?!- nó cười thật tươi với Hân.

- Happy birthday to you! Happy birthday to you!...- Duy từ trong đi ra với cái bánh sinh nhật trên tay và hát bài Happy Birthday mừng sinh nhật Hân.

- Thôi ngồi xuống đi!

- Cảm ơn mọi người nhiều nha!

- Cảm ơn gì! Bạn bè với nhau hết mà!

- Bánh kem Duy tự làm hả?- Hân nhìn vào cái bánh Duy cầm trên tay thì hạnh phúc vô cùng.

- Không biết có ăn được không nữa! Nhưng mà nên tin vào tài làm bánh của Duy chứ nhỉ???!- nó luôn là người đặt ra những nghi ngờ về tài làm bếp của Duy, nhưng nó cũng chính là người làm cho người khác an tâm hơn về món ăn mình sắp thử với một ông đầu bếp như Duy.

- Hân ước đi rồi thổi nến!

- Ờ...

Hân rất xúc động. Hân tưởng sẽ không ai nhớ sinh nhật của mình chứ nhưng nó lại làm Hân quá bất ngờ vì điều đó! Cũng 4 năm rồi mới được cùng nó ăn sinh nhật như thế này.

- Hân mà có nhớ cái lần sinh nhật mà năm tụi mình 4 tuổi không?

- Uhm...nhưng sao?

- Cũng 14 năm rồi nhỉ?

- Ủh lúc đó tao nhớ mà đang ở nhà tao mà có cái thằng nhóc nào cứ không nhèo đòi qua chơi với mà cho bằng được!

- Haha! Thằng nhóc đó là ai...là ai nhỉ?- nó quay sang nhìn Duy cười gian- Ai vậy Duy? Nhớ không?

- Tao...tao...không nhớ...cũng không biết gì hết!- Duy tuy là nhớ mình chính là thằng nhóc đó nhưng vẫn chối đây đẩy.

- Ủa...sao lại có liên quan đến Duy!- Hân nhìn hai anh em nó ngơ ngác.

- Hỏi nó đấy!

- Ah... Chắc chắn thằng nhóc đó là Duy đúng không?- Long nhìn Duy đắc chí với cái óc thông minh của mình.

- Ủh! Thì sao?- Duy không còn đường nào để chối nên nhận luôn.

- Ủa vậy Duy chính là cái thằng Rin gì gì đáng ghét đó hả?

- Gì mà đáng ghét! Thì ra Hân là cái con bé xấu xí ấy hả?

- Ai nói Hân là con bé xấu xí?

- Vậy ai nói Duy đáng ghét?

- %^\$&(@#@#!

Nó với Long tranh thủ lúc hai người này cãi nhau thì “xử đẹp” đồng đồ ăn trên bàn.

- Còn cãi nhau nữa là tao xử hết luôn đó!
- Trời! Mới đây mà tụi mày ăn lệ vậy!
- Tại hai đứa tụi mày nói nhiều quá đó chứ!
- Khỏi cãi tụi tao cũng đủ biết mày là cái thằng nhóc đáng ghét còn Hân là con bé xấu xí! Được chưa???
- Gì chứ??? Chap 64:
- Khỏi cãi tụi tao cũng đủ biết mày là cái thằng nhóc đáng ghét còn Hân là con bé xấu xí! Được chưa???
- Gì chứ???
- Không đúng sao? Lúc này hai đứa mày đều nói nhau vậy đó thôi!
- Nhưng mà...
- Thôi thôi biết rồi! Lúc đó thì Duy là thằng nhóc đáng ghét Hân là con bé xấu xí còn bây giờ thì...Duy là thằng nhóc àh không anh chàng đáng yêu, Hân là cô nàng xinh đẹp được chưa?
- Ủh phải vậy mới đúng chứ!- Duy nghe nó khen thì khoái quá cười tít mắt.
- Hỳ! Công nhận hôm nay Pul đáng yêu quá!!!- Hân nhìn nó cười thỏa mãn, không uống công này giờ cãi nhau với Duy.
- Lâu lâu cũng phải cho ác quỷ làm việc tốt chứ!- Long nhìn nó cười sặc sụa.
- Đây! Hôm nay tôi không muốn cãi nhau với anh đâu đấy đừng có chọc tôi!!!
- Thôi! Giờ tụi mình lên NEKID uống gì đi!
- Trời! này giờ mày uống chưa đã hả?
- Thì chủ yếu lên đó ngồi chơi thôi!
- Ủh vậy cũng được!

Cả bọn kéo nhau lên NEKID uống nước...ngồi trên tầng hai có thể nhìn thấy mọi hoạt động bên dưới. Nó đang nhìn vào một khoảng không gian vô định, nó không biết phải nên nói thế nào với Long...cũng may là Long không hỏi gì nó chuyện hôm đó nữa nếu mà Long lại hỏi nó không biết phải nói thế nào nữa. Nó có tình cảm gì với Long không? Chính nó cũng không biết...nhưng khi nghe Long nói yêu nó, nó vô cùng sung sướng và hạnh phúc...liệu đó có phải là yêu không?

“ sarangui mulbangulcheoreom tumyeonghaejigil

geurigo geu sarange moduga haengbokhaejigil

neol saranghae neoboda gabtjin geon eobseo

neol saranghae sesang nuguboda deo

jeo haneure bicheul ttaragada mannan

ojik nareul wihan han saram... ”

[Hy vọng tình yêu cũng trong trẻo như một giọt nước rơi

Và hy vọng tất cả mọi người sẽ hạnh phúc với tình yêu đó...

Em yêu anh, trên đời này không còn gì quý giá hơn anh

Em yêu anh, nhiều hơn bất cứ ai trên thế giới

Nhìn theo vầng sáng trên bầu trời

Anh là người duy nhất dành cho em]

.....

Một giai điệu nhẹ nhàng sâu lắng.

- A lô!- Hân nhẹ nhàng lấy điện thoại ra nghe.

- Con đang ở đâu vậy? về nhà liền đi!

- Con đang đi với bạn! Có gì không vậy mẹ!

- Uhm...Có...chuyện gấp lắm! Con về liền nhé!

- Con phải về ngay sao mẹ!- giọng Hân buồn buồn.

- Uhm...từ từ cũng được...mẹ và mọi người đợi con! Đi đường cẩn thận nha con!

- Dạ!- giọng Hân buồn hiu.

- Có chuyện gì vậy Hân?- Duy nhìn Hân thắc mắc.

- Ừh...Hân phải về rồi! không biết có chuyện gì không mà mẹ gọi Hân về ngay!

- Còn chuyện gì nữa! Hôm nay sinh nhật con gái yêu mà! Mẹ làm sao mà quên được đúng hok?- nó nhanh nhẩu giải thích giúp Hân.

- Uhm...Chắc là vậy!

- Chắc mọi người đang đợi Hân ở nhà đó!- Long cũng hơi buồn khi nhân vật chính của bữa tiệc lại bỏ đi trước nhưng như thế cũng là cơ hội dành cho Long.

- Uhm...Hân về trước nhé! Mọi người ở lại chơi vui vẻ nha!

- Để Duy đưa Hân về!

- Thôi Hân tự về được mà! Duy ở lại với Long và Pul đi!

- Không sao đâu! Đi hai người sẽ vui hơn mà!- Duy rất muốn đưa Hân về vì 2 lý do, một ình và một cho nó với Long.

- Không sao Hân tự về...

- Đi thôi!- Duy vội kéo Hân đi không kịp để ai lên tiếng.

- Sao vậy Duy?- Hân thấy Duy nhìn nó với Long lạ lạ nên đợi xuống dưới rồi mới hỏi.

- Duy không muốn ngồi đó cản trở hai đứa kia!

- Àh...thì ra là vậy!- Hân giờ mới hiểu ra nhưng cũng hơi buồn vì cái lý do ấy...- Vậy thôi đến đây được rồi! Hân tự về được mà!

- Lỡ rồi để Duy đưa Hân về luôn cho.

- Ồ...! Cũng được...

Còn nó và Long thì ngồi ngơ ngác ở trên tầng hai với thái độ lạ lùng của Duy và Hân lúc nãy.

- Tụi nó sao thế?- nó nhìn Long.

- Ai biết đâu!

- Chưa kịp tặng quà cho Hân nữa mà! Cái thằng đó thiệt tình!

- Thôi để mai đưa cũng được!

- Phải đưa hôm nay mới có ý nghĩa chứ!- nó bực bội cất hộp quà đi.

- Đành chịu thôi!

- Vậy giờ làm gì đây? Tụi nó về hết rồi!

- Đi thôi!- Long hí hửng kéo nó lúi đi.

- Đi đâu?- nó đẩy tay Long ra, có vẻ nó đang rất ngại, cả Long cũng thế.

35. Chương 35

- Đi thôi!- Long hí hửng kéo nó lôi đi.

- Đi đâu?- nó đẩy tay Long ra, có vẻ nó đang rất ngại, cả Long cũng thế.

- Chứ không lẽ ngồi đây!

- Uhm...

- Để tôi đưa Pul về!- xuống tới dưới Long không biết làm cách nào để nói chuyện với nó nên lấy đại lý do là đưa nó về.

- Thôi khỏi! Tôi tự về được!

- Đừng có lằng nhằng! Đi!- Long không nói gì thêm kéo nó đi vì biết nói nữa nó sẽ từ chối.

- Này! Tôi đã bảo là tự về được mà!- nó vùng vẫy đẩy tay Long ra.

- Nhưng tôi muốn đưa em về!- Long nắm tay nó thật chặt.

- Tôi không phải con nít! Không cần người hộ tống!- nó khó chịu hất tay Long ra.

- Đừng có bướng! Em không hiểu tôi nói gì sao?- Long thấy nó như thế cũng không ép đành bỏ tay nó ra.

- Không!- nó quay đi chỗ khác để tránh ánh mắt giận dữ ấy của Long, vì nó đang sợ...không biết Long có nhắc lại chuyện hôm trước không nữa...

- NÀY!!!- Long bực mình quát lên.

- Gì???- nó cũng không vừa gì hét lại.

- Có đứa con gái nào mà hét toáng lên với con trai thế không?

- Anh có hét không mà nói tôi?

- Em không cãi nhau với tôi thì em không sống nổi sao???

- Ừh! Rồi sao???- nó nghĩ mình cãi nhau với Long sẽ bình tĩnh hơn là dịu dàng với Long nên cứ kiểm chuyện với hắn.

- Đừng có ăn nói cộc lốc như thế!- bình thường nó vẫn thế nhưng không hiểu sao hôm nay nghe nó nói thế Long cảm thấy khó chịu vô cùng.

- Tôi thích đấy!

- Tôi chịu thua em rồi! Em đã suy nghĩ chuyện hôm trước tôi nói với em chưa?

- Chuyện...chuyện gì?- nó hơi mất bình tĩnh...vì Long cuối cùng cũng đã nhắc đến việc ấy.

- Trời ơi...

- Chuyện gì mới được chứ?

- Thì chuyện...chuyện mà tôi...tỏ tình với em đó!- mặt lúc này đỏ ửng hết lên nhưng chắc do trời tối nên nó không thấy.

- Tôi...- nó ấp úng không biết nên nói sao với Long nữa.

- Chưa chứ gì? Tôi biết rồi! Em có xem tôi ra gì đâu! Thậm chí những lời tôi nói không biết có lọt tai em không nữa. Hay em nghĩ tôi đùa với em? Có cần tôi phải nói lại cho em nghe không?

- Tôi...xin lỗi!- nó nhìn Long có với ánh mắt...vô tội càng làm Long thêm khó chịu.

- Tôi yêu em!

-- nó đứng lặng người nhìn Long trân trân.

- TÔI NÓI TÔI YÊU EM...EM CÓ NGHE THẤY KHÔNG??? EM CÓ BIẾT LÀ TÔI YÊU EM NHIỀU LẮM KHÔNG PUL???- Long bực mình hét lên.

- Có ai tỏ tình mà hét ầm lên như anh không?

- Tôi không đùa đâu!- Long nhìn nó hết sức nghiêm túc.

-- nó đứng im lặng nhìn Long một lúc lâu, nó không biết phải nói gì vào lúc này nhưng nghĩ một hồi rồi nó cũng lên tiếng- Tôi không...

- Tôi biết rồi! Tôi biết em không hề yêu tôi! Chỉ là do tôi đơn phương yêu em thôi, chỉ là do tôi nghĩ nhiều quá rồi suy diễn lung tung thôi!

- Tôi chưa nói làm sao anh biết được tôi nghĩ gì!

- Thôi! Em vào nhà đi! Tôi đã có câu trả lời rồi!- Long nhìn nó xót xa rồi quay đi thẳng về nhà mà khẽ rơi một giọt nước mắt.

- Mình nên làm sao đây? Anh ta vừa khóc ư? Khóc vì mình sao???- nó đứng nhìn theo dáng Long mà lòng cũng đau nhói.

Nó không biết phải làm gì lúc này! Long nói nó không xem Long ra gì...không phải...nó không hề nghĩ như vậy! Long rất quan trọng với nó. Nghĩ tới đó nó vội chạy theo Long.

- Đây Long! Anh đứng lại cho tôi! Trần Đình Long!

-- Long không nói gì vẫn tiếp tục đi thẳng.

- TRẦN ĐÌNH LONG! Tôi chỉ nói một lần thôi...không nói lại lần nữa đâu!

-- Long rất vui vì biết nó chạy theo nhưng phải giả vờ mới được.

- EM YÊU ANH!!!- nó dồn hết sức hét thật to.

-- Long đứng khựng lại quay về phía nó đứng bất động vài giây rồi tiến thẳng tới chỗ nó đang đứng- Em vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem nào!!!

- Tôi vừa nói rồi đấy thôi! Không nghe thì ráng chịu!- mặt nó đỏ ửng lên.

- Nhưng anh không nghe thật mà!!!

- Vậy thì xem như tôi chưa nói gì đi!- nó ngượng quá quay đi chỗ khác.

hihihi! Chap 66:

- Pul!!! Có thật em yêu anh không?- Long xoay người nó lại

- Không! Tôi xạo đấy!- nó cười ngượng ngùng trong khi Long thì đang rất sung sướng.

- Anh không đùa đâu!

- Vậy thì nhìn tôi giống đùa lắm àh?

- Vậy là em yêu anh thật đúng không? Không đùa như mấy lần trước nữa đúng không?- Long hớn hờ ôm chầm lấy nó.

- Gì mà mấy lần trước? Có một lần thôi mà!

- Anh thật sự không thể tin nổi!- Long nhảy cẫng lên vì hạnh phúc.

- Vậy thì đừng tin!- nó tuy nói thế nhưng trong lòng nó cũng đang réo rắt lạ thường, cảm giác không khác gì Long.

- Em không dịu dàng một chút được sao?

- Tôi là thế đấy!

- Thôi được rồi! Tôi không cãi nhau với em nữa! Chúng ta về thôi!- Long vui mừng nắm tay nó cùng đi về nhà.

Long vui mừng như đứa con nít được cho kẹo, nó cũng rất vui nhưng lại làm ra vẻ không quan trọng. Về đến nhà nó thả mình lên giường, nó suy nghĩ thật nhiều, cuối cùng nó cũng đã nói thật lòng mình với Long...cảm giác thật thoải mái và hạnh phúc biết bao. Bây giờ nó mới biết được nó yêu Long rất nhiều...trước đây nó một mực phủ nhận tình cảm ấy bởi vì nó sợ Long không có tình cảm với nó và lại rơi vào hoàn cảnh giống như lần nó đã tỏ tình với Thiên một năm trước cho nên nó luôn ép bản thân mình không được có tình cảm với ai hết nhưng cuối cùng thì nó vẫn không làm được và nó đã yêu Long.

Long sau khi về nhà cũng chẳng khác gì nó, Long vui mừng và hạnh phúc biết bao, cuối cùng thì nó cũng đã chấp nhận tình cảm của Long, từ khi nó xuất hiện cuộc sống của Long không còn tẻ nhạt như trước nữa mà trở nên thú vị hơn, không biết bắt đầu từ lúc nào mà Long lại cảm thấy mình yêu nó rất nhiều và tất nhiên là khó có thể sống vui vẻ mà không có nó trong cuộc đời Long. Suy nghĩ miên man một lúc Long cũng ngủ thiếp đi trên môi vẫn còn nở nụ cười hạnh phúc và mang theo hình ảnh nó vào giấc ngủ của mình. Một ngày hạnh phúc!

.....

Ông mặt trời đã thức giấc từ lâu, nhưng mãi đến tận bây giờ nó mới cảm nhận được những tia nắng ấm áp đang rọi vào mặt nó. Nó khẽ trở mình nhìn ra cửa sổ, nó cảm giác hạnh phúc đang rất gần với nó.

Trên đường đi học Duy cứ vò đầu bứt tóc như thằng điên còn nó thì nhìn Duy mà lắc đầu nguầy nguậy, miệng cười tủm tỉm.

- Mà làm gì mà cứ như thằng khùng vậy?

- Tao...tao...

- Tao tao cái gì?

- Tao...mệt quáááááá!- Duy bực mình hét lên khiến mọi người xung quanh nhìn chằm chằm vào bọn nó như sinh vật lạ.

- Mà chưa uống thuốc hả?- nó đi tới đưa tay lên sờ trán Duy.

- Tao không có bệnh! Tao đang nghĩ không biết phải làm sao đây?!- Duy bực mình hất tay nó ra.

- Nghĩ cái gì? Làm cái gì??- nó nhìn Duy ngơ ngác không hiểu Duy đang nói cái gì nữa.

- Mà thấy tao thích ai???

- Hahaha! Tao chưa thấy đứa nào vừa khùng vừa zô duyên như mày! Mày thích ai mày không biết sao tao biết.- nó không nhịn cười nổi với Duy, đúng là mọi người đang nhìn bọn nó chẳng khác nào mới từ dưới giếng chui lên.

- Theo như mày nghĩ thì tao thích ai???- Duy nhìn nó vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Tao nghĩ...mày thích...thích...ai mà biết được!!!- nó thì cứ nghĩ Duy đang “lên cơn” nên cứ chọc Duy mãi.

- Trời ơi!- Duy thấy thái độ nhõn nhơ của nó thì nhảy dựng lên.

- Hãy làm theo những gì trái tim mách bảo!!! Hãy sống thật với bản thân mình!- nó nói rồi đi thẳng vào lớp.

Duy suy nghĩ những gì nó vừa nói...không phải là không có lý nhưng hàm ý là gì...Vào lớp Hân đã ngồi ngay trước cửa nhưng Duy chỉ cười mỉm với Hân rồi chạy vội xuống chỗ Long. Không hiểu sao lúc này nhìn Hân Duy có cảm giác ngại ngại.

- Mà làm cái gì mà cứ cười không khác gì thằng điên thế?!- Duy vừa đi xuống đã thấy cái mặt “nham nhở” của Long.

- Hỳ...Vui thì cười! không được hả?- Long nói mà nụ cười vẫn nở trên môi.
 - Khùng!
 - Tao thấy mày giống khùng hơn tao đó!
 - Mày đó!
 - Thôi...tao không rãnh trách một thằng khùng như mày! Tao đi trước đây!- Long nói rồi chạy vội sang lớp nó, trước khi đi còn quay đầu lại chọc tức Duy.
 - Bực mình!!!- Duy tức tối đập bàn cái rầm.- Mà mình giống khùng lắm hay sao mà ai cũng nói vậy không biết!- Duy thấy mọi ánh mắt trong lớp đều dồn về mình nên có phần nghi ngờ về lời của Long nói lúc nãy.
- Duy đang mãi làm những chuyện không đâu thì phát hiện ra cái gương mặt khả ái thường hay qua rủ Hân đi mất tiêu lại xuất hiện. Duy vội chạy lên chỗ Hân lôi đi cái vèo không để ai kịp trở tay. Cả Hân cả Khoa đều nhìn Duy ngơ ngác, Khoa chưa kịp bước vào cửa lớp đã thấy Duy kéo Hân phóng cái vào qua trước mặt mình, còn Hân thì đang mãi mê nói chuyện với đám bạn thì bị Duy kéo đi mà không kịp trở tay.

36. Chương 36

Ra tới ghé đá sau vườn Duy đẩy nhẹ Hân ngồi xuống rồi ngồi bên cạnh Hân về mặt tức giận.

- Duy sao thế?- Hân nhìn Duy có vẻ lo lắng.
- Hân...
- Hả???
- Duy...Duy...tại sao Hân cứ đi với thằng Khoa đó vậy???- Duy đang tính nói thật lòng mình với Hân nhưng không hiểu sao lại nhắc tới chuyện của Khoa nữa.
- Hân thấy Khoa rất tốt mà!- Hân ngơ ngác nhìn Duy.
- Hân dễ tin người vậy sao?
- Khoa là bạn thân từ nhỏ của anh họ Hân đó!
- Nhưng mà...cũng không nên thân thiết vậy chứ???
- Tại sao lại không?
- Duy nói không được là không được!
- Duy này lạ thật! Hân đi với ai thì có liên quan gì tới Duy đâu!
- Sao lại không? Từ giờ Hân đừng có gặp Khoa nữa!
-- Hân không hiểu hình như là hôm nay Duy uống thuốc chưa đủ hay sao mà nói năng gì chẳng ai hiểu lại hành động như thằng khùng nữa!
- Làm gì mà nhìn Duy dữ vậy! Duy nói gì sai sao?
- Hân về lớp đây! Thiệt là không chịu nổi mà!- Hân bực mình đứng lên.
- Hân!- Duy kéo Hân ngồi phịch xuống.
- DUY BỊ SAO VẬY CHỨ??? CÓ KHÙNG CŨNG PHẢI LỰA LÚC CHỨ!!!- Hân bực mình hất tay Duy ra một cái thật mạnh khiến Hân cũng phải giật mình vì mình hơi mạnh tay.
- Duy thích Hân!
-

- Duy thích Hân! Duy thích Hân! Hân không nghe hả?- Duy bực mình đứng lên ghì thật chặt vai Hân rồi hét lên.

- Hôm nay Duy bị chạm dây! Để hôm khác nói chuyện!- Hân có hơi sợ với thái độ vừa rồi của Duy nên bỏ vào lớp.

- DUY KHÔNG CÓ BỊ GÌ HẾT! HÂN HÃY Suy Nghĩ NHỮNG GÌ DUY NÓI RỒI HÔM SAU TRẢ LỜI DUY!- Duy hét lên.

-- Hân vẫn không nói gì mà đi thẳng vào lớp.

- YAAAAA!- Duy bực mình hét ầm lên khi thấy Hân có vẻ khó chịu với thái độ của Duy lúc này.

“Duy bị sao vậy nhỉ? Không giống với Duy thường ngày mà mình biết!”- Hân vừa đi vừa lắc đầu không ngừng.

Hai tiết đầu Duy không vào lớp, Hân cũng thấy lo lo còn Long thì vẫn cười như một thằng điên, điên vì yêu! Vy và My cũng đã hoàn toàn bỏ cuộc vì biết mình không còn hy vọng gì nữa, Vy vốn dĩ chưa hề có ý định đó nhưng khi nghe những lời khuyên của My Vy đã thấu hiểu tất cả.

.....

Hai tuần sau

- A lô...- Hân mệt mỏi lấy điện thoại ra nghe.

- Hân có thể nói chuyện với Duy một lát không?

- Uhm...

Sau 15' Hân và Duy có mặt ở BIBI, nhìn Duy có vẻ quan trọng.

- Có chuyện gì vậy?

- Xin lỗi Hân!

- Chuyện gì?- Hân ngơ ngác nhìn Duy.

- Chuyện hôm trước sau vườn cây đó!- Duy cảm thấy ngại khi nhắc đến vụ hôm đó.

- Không sao đâu! Hân quên rồi!- Hân cười tươi khi thấy vẻ mặt ngại ngùng đó của Duy.

- QUÊN??? Dễ dàng vậy sao?- Duy có chút hụt hẫng với câu nói đó của Hân.

- Hả??? Ý Duy là sao?

- Àh không!... Lần này... Duy rất bình tĩnh! Duy muốn nói với Hân...Duy...thích Hân...là thật lòng đó!!!

- Hân...Hân...

- Hân không còn thích Duy nữa hả???- nét mặt Duy thoáng buồn.

- Không phải!!! Nhưng...Hân...

- Làm bạn gái Duy nhé!!!

- Uhm...- mặt Hân lúc này đỏ như trái gấc sắp rụng.

- Thiệt không?- Duy vui sướng ôm Hân thật chặt vào lòng.

Lúc này đây cả Duy và Hân đều rất hạnh phúc. Duy đã nhận ra được tình cảm mà Duy dành cho Hân nó quan trọng đến mức nào. Còn riêng Hân, Hân cũng lỡ mờ nhận ra được tình cảm mà Duy dành ỉnh sau những lời My nói và hành động kì quặc của Duy bữa trước. Hân đã suy nghĩ rất nhiều, liệu có hạnh phúc không khi Hân đã dành quá nhiều tình cảm cho Duy và cũng đã từng rất đau khổ vì Duy. Hân đã có ý định bỏ cuộc khi Khoa xuất hiện, nhưng bây giờ trước mặt Duy Hân hoàn toàn biết rằng mình vẫn còn rất yêu Duy.

.....

Còn nó thì đang ở một nơi nào đó cùng một chàng trai... nhưng không phải là Long. Chap 68:

- Anh có chuyện gì muốn nói với tôi???

- Tôi...thật sự hết cơ hội sao???

- Anh...nói gì tôi không hiểu!

- Tôi yêu em!

- Anh đang đùa với tôi đó hả?

- Tôi nghiêm túc!- Jun nhìn nó với ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc chứ không hề có ý đùa cợt.

- Xin lỗi...nhưng tôi...

- Tôi biết...tôi biết mà! Em không cần phải làm gì vì tôi cả nhưng tôi vẫn sẽ yêu em! Tôi được cái quyền đó chứ?

- Jun àh...anh không cần phải như vậy đâu!

- Chúc em hạnh phúc!!!- Jun nghẹn ngào quay đi chỗ khác.

Dường như nó đã cảm nhận được tình cảm mà Jun dành cho nó từ lâu rồi nhưng nó vẫn để trong lòng, mỗi lần Jun nhìn nó nó đều cảm nhận được tình cảm sâu sắc qua đôi mắt ấy nhưng người nó yêu là Long chứ không phải Jun, nó chỉ xem Jun như một người bạn, một người anh trai mà thôi.

- Anh có thể làm anh trai của em không?- nó hơi ngại khi mở miệng nói ra câu đó nhưng nếu không nói sau này nó sẽ rất hối hận.

- Có lẽ!!!- Jun nở một nụ cười gượng.

- Mong anh sẽ gặp được một người tốt hơn em!

- Chuyện đó tính sau đi! Tôi ôm em một lần cuối được không? Ngày mai tôi phải về bên Hàn rồi!!!

- Hỳ...!- nó ôm Jun cảm động.

- Cảm ơn em! Tôi đi đây!! Tạm biệt em!

- Hẹn gặp lại anh!!!- nó nhìn theo Jun ánh mắt chứa đầy nỗi buồn.

Jun cũng biết thế nhưng Jun vẫn không muốn đè chặt tình cảm đó trong lòng, nói ra sẽ thoải mái hơn dù biết người ấy sẽ không chấp nhận. Chỉ cần người ấy hạnh phúc cũng là quá đủ với Jun rồi. Jun là một chàng trai đa tình nhưng trước đây Jun chưa từng yêu một người con gái nào nhiều đến thế. Có lẽ Jun đã yêu nó ngay từ phút đầu bởi cái tính ngang bướng đến quái lạ của nó.

Cả hai đều rời khỏi đó, một người đau lòng một người hạnh phúc.

Nhưng có người lại không nghĩ thế. Long vô tình đi ngang qua đó đã nhìn thấy tất cả. Trước mắt Long hình ảnh mà Long vừa thấy lúc này không hề đơn giản chút nào. Hôm nay chị Sally vừa từ Pháp về, Long cùng tài xế ra đón Sally từ sân bay về đi ngang qua NEKID và mọi chuyện xảy ra không như Long nghĩ.

Nó về đến nhà thì nhắn tin cho Long nhưng không thấy Long trả lời. Nó cũng không nghĩ gì nhiều vì có thể Long đã ngủ rồi hoặc Long đang bận gì đó.

Về phía Long, khi thấy tin nhắn của nó Long vui vui nhưng vì còn bực tức chuyện lúc chiều nên không thèm nhắn lại.

Sáng hôm sau nó đến trường và qua tìm Long ngay nhưng bù lại sự sốt sắng của nó lại là một thái độ lạnh nhạt của Long.

- Anh sao vậy?- nó thấy thái độ của Long rất khác nên mới quan tâm.

- Không sao!- Long vừa dứt lời thì đi thẳng không kịp để nó hỏi thêm câu nào.

- Sao vậy nhỉ? Không lẽ giận hả? Mình có làm gì sai đâu!- nó đứng nhìn theo Long mà lòng buồn man mác.

Long luôn là thế, giận nhưng không bao giờ nói ra lại hành động khó hiểu làm người khác phải nhúc nhích đầu chóng mặt.

Tối nó đến nhà Long nhưng Long không có ở nhà. Hai hôm nay quan hệ của nó và Long không được tốt. Nó muốn hỏi rõ Long lý do tại sao lại đối xử lạnh nhạt với nó như thế. Nó gọi điện thoại cũng không nghe máy, nó ngồi đợi được một lúc lâu thì Long cũng mò về.

- Anh đi đâu mà giờ mới về???- nó nhìn Long lảo đảo mà bực mình.
- Em... hỏi làm gì?- giọng Long lè nhè.
- Anh nói vậy mà nghe được hả??? Anh đi uống rượu tới tận khuya em không hỏi sao được?!
- Không liên quan tới em!
- Tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy?
- Người thay đổi là em! Chứ không phải anh!
- Em đã làm gì sai sao? Anh đang giận em đó hả???
- Ủh! Anh giận đó! Thì sao? Sao hả???
- Nhưng em đã làm gì sai chứ???
- Hơ...Em đã ôm Jun tình tứ trong quán café! thân mật quá nhỉ?!?- Long đặt mạnh hai tay lên vai nó rồi mắt dờ dề xuống đất.
- Chuyện đó không như anh nghĩ đâu! Chỉ là hiểu lầm thôi mà...- nó hốt hoảng giải thích với Long nhưng nó cũng không biết nên nói làm sao cho Long hiểu.
- Là sao? Chính mắt anh đã nhìn thấy mà! Hiểu lầm gì chứ!- Long lồm cồm bò dậy nhìn nó sắc lạnh.
- Anh không tin em???
- Anh rất muốn tin em...nhưng đầu óc anh không ngừng suy nghĩ...hình ảnh ấy không thể thoát khỏi tâm trí anh! Cứ nghĩ đến việc em sẽ rời bỏ anh...anh không chịu nổi!- Long không giấu được ảm xúc mà ôm nó thật chặt đến nỗi làm nó đau.
- Anh buông ra! Đau quá!

37. Chương 37

- Xin lỗi! Có lẽ anh đã say quá rồi!!!
- Long! Anh sẽ tin em chứ???- nó nhìn Long với ánh mắt tha thiết.
- Anh tin!
- Thật không? Em với Jun không có gì cả.
- Anh tin em mà!
- Anh vào nhà đi! Em về đây!
- Anh...
- Anh không cần nói gì nữa đâu! Em tin anh sẽ hiểu em! Em tự về được anh đừng lo! Anh vào nhà đi!- nó nói rồi quay đi.
- Xin lỗi vì đã không tin em! Nhưng anh rất sợ...- Long buồn bã nhìn theo dáng nó khuất dần.

.....

Mọi khuất mắt giữa nó và Long đã được giải quyết, Hân và Duy thì rất nhẹ nhàng không bạo lực và hay cãi nhau như nó và Long. Nhưng tất cả đều hạnh phúc.

Ba tháng cũng trôi quá. Hôm nay là ngày thi cuối cùng, chỉ vài ngày nữa thôi là nó được tự do rời khỏi trường. Tối nay nó Long Duy và Hân đều có mặt ở nhà nó để tổ chức ăn mừng thoát khỏi kiếp nô lệ của nhà trường. Dì nó thì đang hẹn hò với chú Minh (cùng tên với nó) rất đẹp trai và tương lai người đó có thể là chồng của dì, sắp có tin mừng từ dì nó rồi và từ nay ngôi nhà sẽ không còn là 3 người nữa. Chú Minh đối xử với nó rất tốt, chú và dì đã quen nhau được hai năm rồi, có lẽ Duy là người hiểu chú Minh hơn nó.

- Pul...ăn ít thôi!- Duy nhìn nó trên.

- Ủh! Duy nói đúng đó! Không là thành heo đó!- Long cũng hòa theo Duy mà chọc nó.

- Gì mà heo? Trước giờ Pul cũng ăn nhiều đó mà cũng có sao đâu!!!- nó tròn mắt nhìn mọi người.

- Duy với Long cứ chọc Minh không àh! Nói tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm lum tùm la.- Hân cười khoái chí.

- Mày nữa! Tao còn tưởng mày bình tao ai ngờ lại hòa theo hai người đó chọc tao nữa! Hứ!- nó làm bộ mặt đáng thương.

- Thôi mà! Đùa thôi mà!- Hân nhìn nó mà pùn cười vì cái tính trẻ con ấy của nó.

- Không ăn nữa!!!- nó giận dỗi bỏ đĩa xuống.

- Thôi nhường cho Pul ăn hết đó!- Duy thấy nó giận liền xuống nước.

- Nói lời là phải giữ lời đó!- nó hờn hờn ngồi xuống ăn tiếp.

- Trời! Phải không vậy?- Long lắc đầu ngán ngẩm.

- #&^*(^.)

Cả bọn ngồi nói chuyện vui vẻ, không khí hạnh phúc tràn ngập. Nụ cười đều nở trên môi tất cả, Duy và Hân luôn ân ái với nhau còn nó và Long thì hờn chút lại cãi nhau, nhưng Long vẫn luôn là người nhường nó trong mọi chuyện chứ không thì cãi tới sáng cũng chưa xong.

.....

Hôm nay là ngày tổng kết năm học cũng là ngày nó được tự do không phải đi học nữa. Sau hôm nay có lẽ My và Vy sẽ về lại bên Anh Quốc. My chủ yếu về đây để gặp Duy nhưng có lẽ My không có cơ hội để tiếp tục trở thành người mà luôn bên cạnh Duy...những lúc buồn cũng như những lúc vui. My rất đau lòng và My cũng biết mình nên làm gì. Có lẽ ra đi sẽ tốt hơn cho My...Vy thì lúc nào cũng đi cùng với My nên cả hai sau khi tổng kết xong sẽ lên đường sang Anh ngay.

Cuộc đời vốn không có gì tồn tại được mãi mãi, sóng gió này qua đi sóng gió khác lại đến. Nó đang phấn khởi đứng trước cổng trường đợi Long, hôm nay nó rất vui vì sau những nỗ lực nó đã đạt được một kết quả học tập mỹ mãn, nó được học sinh Giỏi, một kết quả mà nó không ngờ tới. Sở trường của nó là tiếng Hàn Quốc, tiếng Anh thì nó cũng chỉ tạm tạm thôi còn về mấy môn toán học thì nó đặc biệt “học đến đâu không hiểu đến đó”, nó là người nổi tiếng lười học thể mà năm nay lại đạt kết quả tốt như thế, dì nó mà biết thì sẽ rất vui.

- Minh vui nhĩ! Lần này được học sinh giỏi luôn nha! Tính khao gì đây!!!- Hân nhìn nó cười tươi rói.

- Hỳ...Có cố gắng thì phải có thành công chứ!!!

- Uhm...

- Mà mày cũng được học sinh giỏi vậy sao tao phải khao???

- Nhưng tao thích mày khao!!!

- Thôi được rồi đợi Duy với Long ra rồi tụi mình đi luôn!

- Ủh!... Êh mày thấy con nhỏ đứng ngay gốc cây không???

- Đâu???- nó nhìn quanh một hồi thì thấy một cô gái bốc lửa đang đứng ngay đó đợi ai không biết- Mà nói cái con nhỏ nhuộm tóc đỏ lòe, màu mè hoa lá hè đó hả???

- Ủh! Hình như là dân chơi chính hiệu!!!

- Tao nhìn cái cách ăn mặc là biết rồi!!!

- Ủh! Tao cũng không ưa! Mà nó cũng cỡ tuổi bọn mình thôi chứ gì!!!

- Chắc vậy!

- Long với Duy ra rồi kìa!

- Pul! Hân! Đợi lâu không?- Duy cười te toét.

Chắc chắn là Duy và Long có kết quả tốt rồi. Vì cả hai đều là học sinh hạng giỏi của trường mà.

- Victor!!!- cô gái lúc nãy chạy tới ôm chầm lấy Long. Chap 70:

Cả bọn đang vui vẻ thì đứng ngây người ra hết, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Đặc biệt là nó và Long, nó có vẻ khó chịu.

- Buông ra!- Long đẩy Denny ra thật mạnh.

- Lâu lắm rồi mới gặp anh! Trông anh khác quá!!!- Denny lại ôm chặt lấy Long.

- Ngộp thở quá!!!- Long đẩy Denny ra.

- Anh không nhớ em hả???- Denny nhìn Long nũng nịu.

- Em làm cái trò gì thế??? Tại sao lại về đây???

- Em nhớ anh nên sang thăm anh mà anh còn nói thế hả?

- Denny! Em nói năng lung tung cái gì thế?

- VICTOR!!!- Denny bực mình trước thái độ của Long nên hét lên.

- Em...đi với anh!- Long bực mình kéo Denny lôi đi, trước khi đi Long quay sang nhìn nó với ánh mắt tha thiết, mong sao nó hiểu cho Long.

Nó thì cứ ngơ ngác, Duy và Hân chẳng hơn gì nó. Trên đường về nó cứ đờ người ra, nó đang lo và nghi ngờ về mối quan hệ giữa Long và cô gái mang tên Denny ấy. Theo như cách cô ta nói thì Victor chính là Long và quan hệ giữa họ là trên mức bình thường.

- Pul ơi! Đừng nghĩ gì hết! Hãy tin vào Long!!!- Duy nhìn nó lo lắng.

- Cô ta là gì của Long???- sắc mặt nó lạnh lùng.

- Tao không biết!

- Mình nên tin vào Long! Hân nghĩ mọi chuyện không có gì to tát đâu!- Hân an ủi nó, nhìn nó lúc này Hân cũng buồn theo nó.

- Tao rất muốn tin...nhưng mày cũng chứng kiến rồi đó thôi! Không hiểu sao tao thấy khó chịu lắm!!!!

- Uhm...có lẽ! Thôi vào nhà ngủ một giấc đi cho khỏe!!!

- Mày ở lại với tao đi!

- Hân ở lại với Pul cho đỡ buồn!!!- Duy thấy nó buồn cũng không đành lòng.

- Ủh!

.....

Long và Denny đang ở một gốc cây nào đó, Long có vẻ giận dữ còn Denny thì khó hiểu.

- Em làm cái trò gì thế hả?

- Trò gì là trò gì??? Em nhớ anh nên về thăm anh không được hả?
- Denny! không hiểu tôi nói gì sao? Tôi đã nói rất nhiều lần rồi! Giữa chúng ta chỉ là bạn bè nếu hơn thì chỉ có thể là anh em!!!
- Nhưng em thích anh! Em thích anh đó!!!
- Xin lỗi nhưng tôi đã yêu người khác!
- Là cái con bé lúc nãy đúng không?
- Phải!
- Nó thì có gì tốt??? Nó không đẹp bằng em!!!
- Tôi không quan trọng chuyện đó! Tôi yêu cô ấy bằng cả trái tim mình! Có lẽ cô không biết được điều đó!!!- Long nói mà nét mặt hoàn toàn nghiêm túc.
- Em không quan tâm! Thứ gì em muốn có được thì chắc chắn phải có bằng được!!!
- Denny! Đừng ngoan cố nữa!!! Vô ích thôi!
- Anh hãy đợi đấy! Tôi sẽ cho anh thấy!!!- Denny nói xong rồi bỏ đi thẳng.
- DENNY!!!- Long lúc này bực mình không thể tả.

Mọi chuyện có vẻ rắc rối khi có sự xuất hiện của Denny. Long trở về nhà với sắc mặt khó chịu và mệt mỏi nhưng quan trọng hơn là Long đang lo lắng...không biết rồi Denny sẽ làm gì đây! Denny sẽ làm gì nó??? Long biết rất rõ tính của Denny cô ta nói thì nhất định sẽ làm.

Nó đang đợi điện thoại của Long. Nó cần một lời giải thích từ Long...và nó tự nhủ mình phải tin Long nhưng sao nó khó chịu quá...nhất là cái lúc mà Denny ôm Long thật chặt. Có lẽ là nó đang ghen. Nhưng điều đó không quan trọng, điều mà nó lo lắng nhất là Long có như những người con trai khác không? Long sẽ không bỏ rơi nó chứ? Nó sợ nhất là bị bỏ rơi...nó không muốn rơi vào cái cảnh thất tình một năm về trước khi nó quyết định bày tỏ với Thiên. Lần này còn đau hơn là lần đó nữa...bởi vì trước khi chấp nhận Long nó đã đắn đo rất nhiều, nó không dám mở lòng với ai cũng chỉ vì nó sợ...nó sợ mình sẽ lại bị bỏ rơi! Một con người mạnh mẽ...nhưng cũng có lúc phải yếu đuối! và nó đang rơi vào hoàn cảnh ấy! Lúc này đây chính là lúc bản thân nó yếu đuối nhất. Nhưng lý trí đã lôi nó trở lại với chính bản thân mình. Buồn bã và khóc lóc không phải là cách. Nó sẽ tin Long. Nó đã quyết định như thế và leo lên giường ngủ một giấc thật nhẹ nhàng không chút lo lắng.

Sáng hôm sau

Ding dong! Ding Dong! Ding donggggggg!!!

Long nhấn chuông một lúc rồi mà không thấy ai ra mở cửa liền lấy điện thoại ra gọi cho Duy.

- Làm gì lâu vậy mày???- vừa thấy Duy là Long giãy nảy ngay.

38. Chương 38

- Giờ này mấy giờ mà mày qua đây??? Hixxx...tao đang mơ tới khúc quan trọng!!! Cái gì cũng phải từ từ chứ! - Duy mắt nhắm mắt mở mở cửa cho Long vào.
- Pul nó dậy chưa???
- Còn ngủ! Mà qua đây sớm vậy có chuyện gì không?- Duy vừa nói vừa ngáp.
- Tìm Pul có chuyện chứ gì nữa!
- Chuyện hôm qua đó hả????

- Ừh!

- Nó giận mày luôn rồi!

- Giận hả???- Long có vẻ lo lắng.

- Ai biết! Ngồi đó đi để tao lên kêu nó dậy.- Duy nhún vai, lắc đầu rồi te te đi vào trong nhà.

- Ừh!- Long uể oải vào trong.

Duy mệt mỏi đi lên lầu, mới sáng sớm mà bị phá giấc ngủ thì ai không bực mình chứ nhưng đành phải lết cái thân xác gầy nhon tội nghiệp ấy lên mà đánh thức một đứa với cái biệt hiệu ngủ như heo của nó là một việc quá khó đối với Duy.

- Pul ơi!

-

- Pul! Mở cửa coi!

-

- MỞ CỬỬỬỬỬỬA!- Duy đứng ngoài hét lên.

- Cái gì?- nó lồm cồm ngồi dậy đi ra mở cửa.

- Thằng Long nó đang ở dưới đợi mày kìa!

- Ừh! Kêu nó đợi tao xiu tao xuống liền!- nó nghe vậy phóng nhanh vào phòng vệ sinh.

- Mệt quá! Tao về phòng ngủ tiếp đây! Không rảnh đâu mày!- Duy nhìn theo nó mà lắc đầu nguây nguây.

- Thằng kia! Đợi nó xiu nó xuống liền! Tao đi ngủ tiếp đây!- Duy nhìn xuống lầu, chỗ Long đang ngồi hết lên rồi về phòng tiếp tục giấc mộng đẹp đang dở dang lúc này.

- Ừh! Sorry mày!- Long cũng thấy có lỗi với Duy khi là thủ phạm phá vỡ giấc mộng hiếm có của Duy.

15' sau.

- Anh đợi lâu không?

- Không!

- Có chuyện gì hả?- mặt nó tỉnh bơ như không có gì xảy ra.

- Anh...anh muốn nói với em...chuyện hôm qua!

- Ờh...

- Em tin anh chứ???- ánh mắt Long nhìn nó tha thiết.

- Có thể...nhưng em được quyền biết có ấy là ai chứ???

- Là Denny! Con gái bạn thân của pa anh!

- Cô ta thích anh???

- Ừh!

- Miễn là anh không làm gì sai! Em sẽ không giận!- nó cười, một nụ cười dịu dàng hiếm có.

- Anh còn tưởng em sẽ giận anh chứ?- Long thấy có chút gì khác lạ trong đôi mắt nó.

- Em sẽ giận anh và ghét anh! Nếu anh lừa dối và bỏ rơi em!

- Anh sẽ không như thế đâu!!!- Long mừng vì nó không giận Long nhưng vẫn có chút gì đó lo lo vì sự dịu dàng và ân cần của nó quá sức tưởng tượng của Long.

- Em rất sợ! Sẽ mất anh!- nó ôm Long thật chặt.

- Denny là một người nham hiểm! Em hãy cẩn thận!
- Em biết!!!!!!
- Cô ta có thể làm mọi chuyện để có được thứ mình muốn! Anh sợ Denny sẽ làm hại em!
- Em...biết rồi mà! Thôi anh về đi! Em buồn ngủ quá!
- Ủh! Ngủ tiếp đi!

Long yên tâm hơn một chút về nó...bây giờ Long chỉ lo là không biết Denny sẽ làm gì! Long trở về nhà khi trời chỉ mới 6h sáng thôi. Về nhà Long lên giường tiếp tục giấc ngủ. Long đến nhà nó sớm vậy cũng có nguyên nhân. Tình hình lúc này là Long đang ngủ bất chợt lại mơ thấy nó, nó đòi chia tay với Long nên mới giật mình thức giấc rồi chạy tới nhà nó ngay trong khi trời vẫn còn chưa sáng.

.....

1 tuần sau.

Cả tuần nay không thấy Denny đâu cả, nó và Long vẫn quan hệ bình thường như mọi ngày. Long vừa từ nhà nó về, tinh thần có vẻ hưng phấn.

Dind dong! Ding Dong!

- Denny!!!!!!- Long thấy Denny thì ngạc nhiên cực độ.
- Sao? Một tuần không gặp anh nhớ em chứ???- Denny quàng tay lên cổ Long. Chap 72:
- Em đến có chuyện gì thế?- Long đẩy Denny ra rồi đóng cổng lại.
- Anh vào nhà lấy cho em ly nước...để em đóng cửa cho.
- Ủh!

Long vào nhà pha cho Denny ly café còn Denny thì nhìn cánh cửa cười đều với một ý đồ đang chất chứa trong đầu.

- Anh không phiền khi em đến chứ???
- Cả tuần nay em đi đâu vậy? làm anh tưởng...
- [Tưởng em về Mỹ rồi chứ gì! Em đâu có dễ dàng buông tha anh như vậy!]- Denny nghĩ thầm trong đầu rồi nở một nụ cười bí hiểm- Em đã suy nghĩ kĩ rồi! Nếu anh thích con nhỏ đó thì em sẽ không phá hai người nữa!
- Denny! Em nói sao????- Long nhìn Denny như không tin vào mắt mình, người ngồi trước Long có đúng là Denny không nữa!
- Đừng nhìn em với ánh mắt đó! Em nói thật đó! Con người cũng phải có lúc thay đổi chứ!?
- Em nói thật chứ?
- Thật!!!
- Cảm ơn em đã hiểu cho anh!
- Em đói quá! Nhà có gì ăn không?
- Cô Hoa về rồi! Anh chỉ biết nấu mì àh!
- Vậy cũng được!
- Đợi anh xúi nha!- Long xuống bếp tìm mấy gói mì rồi bắt tay làm “đầu bếp”.

Long thấy vui vui vì Denny đã thay đổi. Nhìn nét mặt Denny có lẽ là Denny nói thật! Nếu Denny thay đổi thật thì đó là một điều đáng mừng.

Long đã đi xuống bếp giờ chỉ còn mình Denny, (Long thật bất cẩn là lại để pé điện thoại yêu quý trên bàn) Denny lấy điện thoại của Long bấm bấm gì đó, chắc là nhắn tin cho ai...một lát sau có tin nhắn trả lời, Denny đọc những dòng chữ ấy cười một cách phải nói là cực đều, và cẩn thận xóa đi tin nhắn ấy rồi nhẹ nhàng đặt nó lại vị trí cũ.

- Để xem hai người còn hạnh phúc được bao lâu???

- Anh nấu xong rồi đó! Em ăn đi!- Long từ trong bếp đi ra với tô mì nóng hổi trên tay.

- Uhm...nhìn ngon quá!!!

Sau khi nhận được tin nhắn nó chạy ngay đến nhà Long, không biết là có chuyện gì mà Long lại gọi nó đến, vừa nãy Long mới ở cùng nó thôi mà giờ lại gọi đến có chuyện gì không biết.

Cửa không khóa, nó cũng không nghĩ gì nhiều, nó nhẹ nhàng bước vào, nó muốn cho Long một phen hú vía vì Long có cái tật hay hù nó làm nó giật mình bây giờ là cơ hội tốt để trả thù.

Nhưng ông trời không cho nó cơ hội đó...trước mắt nó là một cảnh tượng hãi hùng. Nó nhìn cảnh hai người ấy hôn nhau sao mà thắm thiết. Một người con gái khác đang ở trong nhà Long vào buổi tối mà không phải là nó lại còn ôm hôn nhau nữa chứ. Nó không tin vào mắt mình! Có lẽ nó đã nhìn nhầm. Nó chạy thật nhanh ra ngoài, rồi dừng lại khi không còn chút sức, nó ngồi gục xuống, khóe mắt cay cay.

Tình hình lúc này là do Denny nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nó đang lấp ló nên đứng phắt dậy ôm chầm lấy Long và hôn thắm thiết...

- Em làm cái gì vậy? - Long đẩy Denny ra nhưng Denny ôm rất chặt phải mất một lúc mới đẩy ra được.

- Em về đây! Coi như lúc này là nụ hôn chia tay nhé! Em sẽ không làm phiền anh nữa! - Denny cầm giỏ xách rồi đi thẳng ra cổng trên môi nở nụ cười thỏa mãn.

Denny là thế, luôn luôn làm người khác phải bất ngờ, Long mệt mỏi lên phòng ngủ một giấc thật say vì ngày mai còn có hẹn với nó.

Nó đi lang thang ngoài phố, nó nhìn cảnh đêm nhộn nhịp mà lòng thất lại. Từ một nơi nào đó phát ra tiếng nhạc ùng ùng...nó mệt mỏi và đặt chân vào nơi ấy, một nơi để giải tỏa những phiền muộn trong lòng.

- Cho tôi một ly rượu!!!

Nó cứ ngồi uống hết ly này tới ly khác, nó không tin là Long lại đối xử với nó như vậy! Nó luôn tin Long nhưng lần này thì không được nữa rồi! Lần này là chính mắt nó nhìn thấy làm sao mà tin Long cho được chứ! Tại sao Long lại lừa dối nó, tại sao lại hôn Denny thắm thiết như thế! Nó vừa uống rượu vừa lấy tay quệt nước mắt.

- Cô em trông xinh quá! Đi một mình hả? - một tên con trai sành điệu đang có ý định gạ gẫm nó.

- Không thấy hay sao mà còn hỏi! - nó lè nhè nhìn hắn, không biết là ai nhưng mặc kệ.

- Bạn trai đâu mà sao đi một mình buồn thế??? Anh ngồi cạnh được không?

- Đừng nhắc tới anh ta nữa! - nó lại tổng thêm một ly vào họng.

- Cãi nhau hả? Vậy chịu anh không? Anh làm bạn trai mới của em nhé! - hắn khoác vai nó.

- Liên quan gì đến anh!...Sao anh nói nhiều thế??? - nó hất tay hắn ra.

- Mà đang kìa em nào mà sao thấy sắc mặt khó chịu thế! - tên khác đi tới.

- Con nhỏ này có cá tính, nhưng khó chịu quá!

- Nhìn dáng cũng đẹp đó chứ! Chào cô em! - hắn ngồi bên cạnh ôm eo nó - Cả khuôn mặt cũng rất xinh!!!!

- Chào! Nhưng tôi không quen anh! Hai anh đi chỗ khác được không? Tôi muốn ở một mình! - nó gỡ tay hắn ra nhưng không được.

- Sao lại đuổi bọn anh đi! Anh có lòng tốt thấy em buồn nên hỏi thăm thôi mà!

- Tôi không cần! Tránh ra!- lần này nó thật sự cáu vì hai tên kia dai dẳng quá, ai mà không bực mình chứ.
- Anh không tránh thì sao nào???
- Tránh ra!
- Buông cô ấy ra!- giọng một người con trai đầy uy lực phát ra ngay sau lưng nó.

39. Chương 39

- Thằng nào mà láo thế?-hắn quay lại tính cho cái tên láo xược vừa rồi một đấm nhưng chợt khựng lại- Ah...Jun! lâu ngày không gặp!
- Trông mày khác hẳn ra ấy nhỉ? Chắc là ăn chơi dữ lắm hay sao mà nhan sắc xuống dữ vậy???- Jun nhìn tên đó cười, nụ cười của một đàn anh.
- Cám ơn anh quá “khen”! Em vẫn đi chơi đều đặn không cần anh quan tâm!- tên đó có vẻ tức nhưng không thể hiện ra mặt.
-- nó vẫn không nói gì và cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ cứ uống và uống.
- Tao có thể đưa bạn gái tao đi được chứ!- Jun đi tới chỗ nó.
- Ai? Con nhỏ này đó hả?- tên đó nhìn nó có vẻ tiếc.
- Ủh! Tao chỉ mới đi một chút thôi mà tụi mày đã ve vãn bạn gái tao đấy!
- Oh! Sorry! Em không biết nó là bạn gái anh!
- Đi thôi!- Jun kéo nó lôi đi!
- Anh là ai? Sao lại kéo tôi???- nó mơ mơ màng màng nhìn cái tên đang hồng hộc lôi nó đi.
- Em không nhớ tôi nữa hả? Jun đây!
- Hơ...Jun????- nó lấy hai tay nhéo má Jun rồi nhìn thật kĩ xem có đúng là Jun không?- Anh về HQ rồi mà sao giờ lại ở đây?
- Tôi sang VN được 1 tuần rồi!
- Làm gì... mà cứ đi đi về về vậy!
- Rảnh mà! Mà em làm gì ở đây vậy?
- Uống rượu... anh không thấy hả?- nó loạng choạng cầm ly rượu đưa qua đưa lại trước mặt Jun.
- Thôi để tôi đưa em về! Đứng đó đợi tôi đi lấy xe!- Jun dìu nó ngồi ở gốc cây trước cổng rồi chạy vào lấy xe.
-
- Nhà em ở đâu???
-
- Ngủ rồi hả???- Jun nhìn bộ dạng nó mà buồn cười.
-
- Jun không biết nhà nó nên đành đưa nó về nhà mình trước vậy.
-

Sáng tỉnh dậy nó nhìn quanh nhưng không biết đây là đâu, một căn phòng thật đẹp, cách trang trí rất giống với căn phòng của nó ở bên HQ, và tông màu cũng rất hợp gu với nó.

- Dậy rồi hả???
- Jun???
- Phải! Tôi đây! Hôm qua em uống say tôi lại không biết nhà em!
- Cảm ơn anh!
- Nước chanh nè! Uống đi cho khỏe!- Jun đặt ly nước chanh lên cái bàn cạnh giường.
- Em thật không hiểu...anh là người như thế nào nữa!!!- nó nhìn Jun đầy vẻ khó hiểu và có chút xao xuyến.
- Em sẽ không hiểu được đâu!
- Dù sao thì cũng cảm ơn anh rất nhiều!
- Em có chuyện gì hả???
- Không! Có gì đâu!- nó vẫn thản nhiên như mọi ngày không có chút dấu hiệu gì tỏ ra là nó đang buồn.
- Sao hôm qua lại uống rượu một mình trong đó vậy???
- Thì chán chán nên uống thôi!- nó cười thật tươi.
- Em cũng giỏi che mắt người khác nhỉ?- cho dù nó có giỏi đến đâu cũng không qua được mắt Jun.
- Che mắt gì chứ???- nó ngạc nhiên nhìn Jun.
- Rõ ràng là em có chuyện buồn mà! không qua mắt được anh đâu!
- Buồn gì đâu chứ!- nó vẫn quyết tâm chối cho tới cùng.
- Em cãi nhau với Long hả?
- Sao anh cứ một mực cho là em đang buồn vậy???- nó bắt đầu bực mình với thái độ chắc chắn của Jun.
- Anh đã nói là em không giấu anh được đâu!!!- Jun cốc nhẹ vào đầu nó.
- Một anh quá! Sao lại cốc đầu em???- nó giận dữ.
- Em giận hả???
- Vâng thưa anh! Đúng là không có gì qua mắt anh được!!!
- Sao kể anh nghe coi!
- \$^*(#@\$@!

Nó kể hết cho Jun nghe, không hiểu sao khi ngồi trước mặt Jun nó cảm thấy rất an tâm và tin tưởng Jun một cách không do dự. Jun không biết mình nên làm gì để an ủi nó, thấy nó đau lòng Jun cũng đau không kém gì! Nếu biết thế ngay từ lúc đầu Jun đã không giao nó cho Long, có chút hối hận... nhưng cũng nên bình tĩnh mà xem sự việc ra sao rồi hãy trách tội người khác cũng không muộn. Jun luôn thế, điềm tĩnh... không nóng vội... dường như Jun có thể hiểu được người khác nghĩ gì khi nhìn vào mắt của họ vì thế Jun tin Long không phải là người xấu.

Duy thì lo lắng gọi cho Long hỏi xem có nó bên đó không. Nó đi cả đêm qua không về không lo sao được. Long nghe thế cũng sốt ruột không kém, điện thoại nó không nghe, hỏi ai cũng không biết nó đang ở đâu. Duy chưa dám nói với dì đành phải tìm cách nào che giấu cho nó chứ dì mà biết là chỉ có chết thôi!

- Đi theo anh!- Jun vội vàng kéo nó đi. Chap 74:
- Đẹp quá! Rộng như một cánh đồng!!!- nó hớn hờ dang hai tay ra đón ánh nắng buổi sáng.
- Anh bắt đầu trồng nó năm 14 tuổi!- Jun cũng nhìn quanh một lượt cả khu vườn rồi dừng mắt lại hướng về phía nó.

- 9 năm rồi sao??? Một mình anh trồng những cái cây đó hả?- nó nhìn Jun đầy ngưỡng mộ.
- Mấy cái cây lớn thì có sẵn còn những bãi cỏ, và những chậu kiểng đều tự tay anh trồng.- Jun đi tới vuốt ve những cái cây ấy.
- Nhưng anh đâu có ở đây thường xuyên sao mà chăm sóc chúng được???- nó cảm nhận được tình cảm mà Jun dành cho những cái cây ấy không hề nhỏ chút nào, qua cách vuốt ve của Jun.
- Thì những lúc anh về anh lại ghé qua, còn khi anh không có ở đây...chứ Lộc ngày nào cũng chăm sóc chúng thay anh!
- Vậy chú Lộc đâu rồi???
- Chú ấy có việc mới đi lúc sáng, chắc tối chú lại về!
- Chú ấy ở đây cùng anh hả?
- Ủh! Anh ở một mình cũng buồn, chú ấy lại không gia đình, không nhà cửa, nên anh bảo chú ấy hãy sống ở đây! Dù sao đông người sẽ vui hơn mà!
- Nhà chỉ có mỗi anh và chú ấy thôi hả?
- Ủh! Đây là căn nhà mà pa anh xây riêng cho anh từ lúc nhỏ. Mỗi khi về anh thường ở đây!
- Sao anh không ở cùng pa mẹ anh???
- Mẹ anh là người HQ còn pa anh sau khi ly hôn với mẹ thì đã kết hôn với dì Hồng và sinh ra Khoa.
- Thì ra là vậy!- nó nhìn Jun mà lòng buồn man mác, nó thật may mắn khi có một gia đình hạnh phúc.
- Dì Hồng cũng rất tốt với anh nhưng dù sao anh cũng muốn sống riêng hơn!
- Sống như vậy tự do hơn phải không?
- Ủh!
- Pa mẹ em cũng ở bên HQ đó!- nó hớn hở khi mình có cùng quê hương với Jun.
- Hèn gì...
- Sao?
- Thì lúc mình gặp nhau lần đầu tiên đó...
- Anh thắc mắc tại sao em lại hiểu được anh nói em bạo lực chứ gì!- nó cười tí mắt.
- Ủh! Lúc đó nói thật anh bực mình em lắm! Con gái gì mà cứng đầu!- Jun đi lại chỗ nó nhéo mà nó một cái.
- Còn anh nữa! Nhờ người ta chỉ đường mà làm cái giọng như ông nội người ta vậy!!!- nó cười trêu Jun.
- Hỳ! Tại em đụng anh mà không thềm xin lỗi mà còn nói hả??? Con gái gì mà...
- Thôi mệt! Không cãi nhau với anh nữa!

.....

Cả ngày hôm nay nó ở cùng Jun...một ngày khá thoải mái, nhờ Jun mà nó có thể quên đi những phiền muộn trong lòng, nó có thể quên đi những đau khổ mà Long đã gây ra cho nó. Bây giờ nó mới nhận ra Jun là một người rất ấm áp chứ không phải lạnh lùng như vẻ bề ngoài của Jun. Jun đối xử với nó thật tốt, ở bên Jun rất thoải mái. Ước gì nó có một người anh trai như Jun thì tốt biết mấy! Đến tối Jun đưa nó về nhà, vừa bước vào nhà Duy đã nháy mắt ra hiệu với nó.

- Sao về trễ vậy???- dì nó từ trong đi ra giọng rất nhẹ nhàng nhưng trong lòng dì đang nghĩ gì thì không ai biết.
- Nhà Hân đi hết rồi nên Hân rủ Pul ở cùng cho vui đó mà dì!!!- Duy nhanh nhẹn nói với dì chủ yếu là cứu nguy cho nó.

- Dạ! Tại Hân cứ năn nỉ con ở lại nên con ở bên đó, tới giờ pa mẹ Hân mới về nên con về!!!- nó như hiểu ý của Duy nên cũng bình tĩnh mà giải thích với dì.

- Thôi lên nhà tắm đi rồi xuống ăn cơm!- dì nó cười hiền, không phải dì nó không biết nó đi đâu...mà vì dì biết tâm trạng nó không tốt nên có mắng cũng không ích gì.

- Dạ!- nó nhanh chân chạy lên lầu.

Duy ngồi đó nãy giờ mà cứ sợ sợ, ai ngờ dì chẳng nói gì hết, cũng may cho nó là Duy nhanh nhẹn chứ không là tiêu rồi.

Ăn cơm xong Duy lên phòng nó hỏi xem tối qua và cả ngày hôm nay nó đi đâu biệt tăm biệt tích.

- Tối qua sao mà không về???

- Cám ơn!- nó cười hiền.

- Gì?- Duy nhìn thái độ, cử chỉ của nó hôm nay thật lạ mà không khỏi ngạc nhiên.

- Thì cám ơn mà biện minh cho tao với dì!

- Anh em mà!

- không có gì nữa thì tao đi ngủ đây!- nó leo lên giường nằm đắp chăn lại.

- Àh mà sáng giờ thằng Long nó tìm mày đó!- Duy đi ra tới cửa rồi sực nhớ có chuyện nên quay lại.

- Ủh...

- Mày với nó cãi nhau nữa hả?

- Làm gì có! Tao buồn ngủ quá!!!- nó bực mình khi Duy cứ lên ền mãi không chịu ra.

- Ủh! Ngủ đi!- Duy hiểu ý nó muốn nói gì nên lui thủi đi ra.

Nó đã mệt mỏi lắm rồi. Nó biết Duy rất tốt với nó, Duy là người anh duy nhất của nó, từ nhỏ nó và Duy đã rất thân nhau rồi, tuy chỉ là anh em họ, nhưng không hiểu sao mọi người thường nhầm lẫn nó và Duy là anh em ruột thậm chí là sinh đôi vì khuôn mặt nó có nét gì đó hao hao giống với Duy. Nó đang suy nghĩ không biết nên nói với Long thế nào đây, nó đã đúng hay sai khi chấp nhận quen Long...có quá sớm để nó và Long tìm hiểu nhau hay không? Nó có thật sự yêu Long? Quan trọng hơn là tình cảm của Long đối với nó là như thế nào đến bây giờ nó vẫn không thể hiểu được, nếu đã như vậy thì tiếp tục bên nhau chỉ làm cả hai tổn thời gian cho nhau mà thôi. Nó đã đưa ra quyết định.

.....

40. Chương 40

- Pull!- một chàng trai vẫy vẫy tay gọi nó.

- Anh đến lâu chưa?- nó đi tới chỗ hắn.

- Có chuyện gì mà hẹn anh ra đây vậy?

- Uhm...- nó cười khẽ.

- Bữa giờ em đi đâu mà sao không liên lạc với anh gì hết vậy? Biết anh lo lắng không???- Long có vẻ lo lắng cho nó.

- Chuyện đó không quan trọng!!!

- Sao lại không? Em xem anh là gì hả?- Long bắt đầu bực mình với sự thay đổi nhanh chóng đó của nó.

- Em đến đây không phải để nghe anh trách mắng!!!- nó cũng cáu khi Long nổi nóng với nó.
- Thôi được rồi! Em muốn nói gì???- Long không muốn cãi nhau với nó.
- Đạo này anh có còn gặp Denny không?
- Còn... mà em ghen hả?
- Em không đùa! Tối hôm trước Denny đến nhà anh và hai người đã làm gì???
- Denny quả thật có đến nhà anh nhưng không có chuyện gì cả!
- Anh đừng nói dối em!
- Em phải tin anh chứ!
- Em rất muốn nhưng làm sao có thể chứ!!!
- Em đã quá đa nghi rồi! Anh cứ nghĩ em là người tin tưởng và hiểu anh nhất!!!
- Cái gì nó cũng có giới hạn của nó! Em cũng là con người đấy!
- Anh và Denny không có chuyện gì cả! Anh chỉ xem cô ấy như một cô em gái!
- Anh vẫn một mực phủ nhận!
- Em quá đáng vừa thôi! Chuyện cả ngày hôm qua em đi cùng Jun anh không nói thì thôi chứ tại sao em lại nghi ngờ anh và Denny?
- Jun rất tốt với em chứ không làm em đau lòng, bên cạnh Jun em có cảm giác yên tâm hơn!!!
- Vậy ở bên anh em không thoải mái????
- Em không có ý như vậy!
- Nếu đã không tin tưởng nhau thì...chia tay đi!!!
- Anh...muốn như vậy???- nó sững sờ nhìn Long, câu nói vừa rồi của Long càng làm cho nó tin chắc hơn vào những gì nó đã thấy hôm trước.
- Pul àh...anh...- Long hơi bàng hoàng khi mình biết vừa nói gì.
- Ok! Em cũng đã quá mệt mỏi rồi!- nó nói rồi đứng lên bỏ đi!
- Pul!!!

Nó chạy thật nhanh về nhà. Nó không ngờ là buổi gặp hôm nay lại ra nông nỗi như thế! Nếu Long đã muốn như vậy thì nó cũng không ép. Nước mắt không ngừng rơi trên má, nó ngồi thu người trong phòng và khóc rất nhiều. Cuối cùng thì điều mà nó sợ nhất cũng trở thành sự thật. Lúc này đây nó rất giận Long, tại sao Long lại đối xử với nó như thế! Chính Long mới là người không tin tưởng nó, đã làm sai mà còn lớn tiếng.

Sau khi nó đi Long cũng mệt mỏi trở về nhà. Long giận bản thân mình tại sao lại nói ra câu đó, lúc đó cũng do Long đang bức chuyện của nó và Jun, lại còn chuyện của Denny nữa, tại sao nó không tin Long. Nó cũng là người có lỗi trong chuyện này chứ không riêng gì Long. Nếu như cả hai bình tĩnh nói chuyện với nhau thì mọi chuyện đã không ra nông nỗi này rồi.

.....

Hôm sau Long đến tìm nó nhưng nó không gặp Long. Long ngồi dưới nhà đợi mãi nhưng nó vẫn không chịu xuống gặp, dù cho Duy có nói gì nó cũng không nghe, Duy cũng chỉ biết nhìn tui nó mà lắc đầu. Tối Long lại đến, nó bức mình khi Long dai dẳng như thế, đã nói là chia tay thì còn gặp nhau để làm gì, ngồi một lúc không chịu nổi nó cũng mò ra.

- Anh đến đây làm gì?- nó hồng hộc từ trên lầu đi xuống.
- Pul! Chúng ta nói chuyện một lát!- Long kéo nó ra ngoài.
- Không còn gì để nói với nhau hết!- nó hất tay Long ra.

-- Long vẫn không nói gì một mực kéo nó đến gốc cây gần nhà thì thả ra.
- Anh muốn nói gì?- nó nhìn Long với ánh mắt lạnh tanh không chút cảm xúc.
- Anh xin lỗi...vì chuyện hôm trước...anh không nên nói ra những lời như thế!
- Anh không có lỗi gì cả! Anh đã đúng khi làm như thế!
- Em đang giận anh đó hả?- Long nhìn thẳng vào mắt nó và chờ đợi câu trả lời từ nó.
- Không! Lúc đầu thì em rất giận...em đã nghĩ rất nhiều... chúng ta nên cần có thêm thời gian!
- Em nói vậy là sao?
- Em...- nó hít một hơi thật sâu rồi cười một nụ cười đẹp nhất có thể- Chúng ta hãy chia tay nhé!!!
- Pul àh...em đang giận nên mới nói thế đúng không?
- Em hoàn toàn nghiêm túc, em không hề giận! Anh đừng nghĩ là em đang giận nên mới nói như thế!- nó vẫn rất bình tĩnh, không hề có chút biểu hiện gì là đang giận cả.
- Em nghĩ kĩ chưa? Tại sao phải làm ọi chuyện rồi tung lên thì em mới vừa lòng???- Long bắt đầu khó chịu.
- Em và anh chưa thật sự hiểu nhau! Vì thế chúng ta hãy chia tay đi!
- Em thật sự muốn vậy???
- Phải!- nó nhìn thẳng vào mắt Long. Chap 76:
- Ok!- Long cảm nhận được sự quyết tâm từ ánh mắt của nó nên cũng không ép buộc nó.
- Nếu có thể gặp lại nhau, cho dù thời gian là bao lâu...lúc đó em nghĩ chúng ta sẽ hiểu nhau hơn bây giờ!!!
- Anh hỏi em một câu cuối cùng...em có còn yêu anh???- một giọt nước mắt từ khóe mi đã tuông xuống.
- Hẹn... gặp lại anh!!!!- nó không trả lời câu hỏi đó của Long mà vô tình quay lưng đi thẳng về phía trước.

Vì nó không biết phải trả lời sao với Long...những giọt nước mắt mà nãy giờ nó cố gắng không cho nó rơi xuống bây giờ thì không ngừng tuông ra ào ạt, nó đã cố hết sức để kìm nén cảm xúc trong lòng mình, nó có quá ích kỉ khi nói như thế với Long không? Nó biết chính những lời nói của nó đã bóp nát trái tim Long, chính nó cũng không hơn gì Long. Cứ như là có hàng ngàn mảnh thủy tinh đang đâm vào trái tim nó... nhưng có lẽ đau một lần sẽ tốt hơn đau mãi mãi. Nó chia tay Long không phải vì giận Long đã hôn Denny, chuyện đó đã không còn quan trọng nữa, sau cuộc nói chuyện lúc nãy nó cảm nhận được Long vẫn còn rất yêu nó, và nó cũng còn quá nhiều tình cảm với Long, nó quyết định chia tay vì nó nhận ra khoảng cách giữa nó và Long là rất lớn, điều mà nó cần làm nhất bây giờ là...sống một cuộc sống không có Long mà nó vẫn hạnh phúc.

Tại sao phải chia tay khi cả hai vẫn còn quá nhiều tình cảm với nhau.....???

Về nhà Long bực bội và khó chịu, Denny lại xuất hiện bên cạnh Long. Mọi chuyện dường như đã đi đúng quỹ đạo mà Denny đặt ra, lúc này chính là cơ hội lớn nhất để Denny có thể độc chiếm Long.

Long vẫn không hề biết mọi chuyện đều được Denny sắp xếp và vẫn một mực tin rằng Denny đã thay đổi, sự có mặt của Denny lúc này và những lời an ủi giả tạo của Denny đã làm cho Long có chút cảm kích Denny. Trong lúc buồn nhất Denny lại bên cạnh Long. Nhưng Long biết người mà Long yêu vẫn là nó chứ không phải Denny.

- Denny! Em về đi không cần phải bên cạnh anh đâu!
- Sao anh ngốc thế? Tại sao anh lại đau khổ vì con nhỏ ấy chứ?
- Anh yêu Pul! Cho dù mọi chuyện có như thế nào, cho dù trời có sập, cho dù trái đất ngừng quay anh vẫn yêu Pul!!!
- ANH!... Em mãi mãi không thể có một vị trí nào trong tim anh sao?
- Xin lỗi! Anh không phải là một nửa kia của em! Em hãy tìm ình một người khác thích hợp hơn!

- Thôi được! em cũng bực mình lắm rồi! Một người đầy kiêu ngạo như em tại sao phải bám riết lấy anh chứ! Trên thế giới này đâu phải chỉ có mình anh là con trai đâu chứ!- Denny bực bội nói ra hết những gì trong lòng mình rồi bỏ đi một nước.

Denny là một con người không có hứng thú với một cái gì đó lâu dài, thật sự là Denny không hề yêu thích gì Long mà chỉ xem Long như một sở thích để cô ta chứng tỏ bản thân mình. Sau những kế hoạch mà Denny bày ra thì giờ đây nó cũng đổ vỡ vì Denny không còn hứng thú với một người si tình như Long nữa và cô ta bắt đầu đi tìm một thú vui khác bằng việc đáp máy bay ngay về Mỹ.

.....

Trong suốt hai tuần qua nó đã cố gắng sống thật tốt, nhưng có lẽ vẫn còn ở đây thì nó chưa thể quên được Long và nó đã quyết định về với gia đình thật sự của nó.

- Dì ơi...con có chuyện muốn nói!- nó ngồi xuống bên cạnh dì.

- Chuyện gì vậy?- dì cười hiền vuốt ve mái tóc nó.

- Con muốn về HQ!

- Chừng nào đi- dì nhìn nó ngạc nhiên.

- Chắc là ngày mốt con đi!

- Đi rồi chừng nào về?

- Con sẽ sống luôn bên đó!- nó như muốn khóc khi nghĩ đến chuyện sống xa dì.

- Con... suy nghĩ kĩ chưa????- dì nó buồn hiu, cuối cùng thì nó cũng nói ra câu đó!

- Con nhớ mama và papa! Con đã sống xa gia đình quá lâu rồi! Con muốn về với gia đình của con!!!

- Dì sẽ rất nhớ con!- dì ôm nó vào lòng.

- Con cũng vậy! Khi nào dì đám cưới nhớ mời con đó!

- Ủh! Chắc chắn mà! Làm sao thiếu con được!

- Mà đi thật hả Pul?- Duy từ trên đi xuống nghe nó nói thế thì lòng buồn man mác.

- Ủh!- nó quay sang nhìn Duy cười như muốn khóc.

- Sẽ không về nữa hả?

- Những lúc rảnh rồi tao sẽ về thăm dì và mà.

- Mà đi rồi tao biết cãi nhau với ai?- Duy thật sự không giấu được cảm xúc mà ôm nó khóc huhu.

Hôm sau nó thu dọn hành lý và đến tìm Hân tạm biệt, lại một màn chia ly đầy nước mắt. Hân cũng sẽ có mặt ở sân bay để tiễn nó, có lẽ sẽ rất lâu sau nó mới gặp lại mọi người.

Nó ra đi để bắt đầu một cuộc sống mới, cuộc sống có gia đình tuy không có dì, Duy, Hân và mọi người nhưng nó sẽ cố gắng...sống sao cho thật tốt và cũng có thể xem chuyến đi lần này là đi du học cũng được vì nó vừa hoàn thành chương trình lớp 12 nên sẵn tiện qua bên đó để học đại học.

.....

Sân bay

- Minh qua đó rồi nhớ liên lạc với tao thường xuyên đó!- Hân ôm nó tạm biệt.

- Ủh! Biết rồi mà!

41. Chương 41

Sân bay

- Minh qua đó rồi nhớ liên lạc với tao thường xuyên đó!- Hân ôm nó tạm biệt.
- Ủh! Biết rồi mà!
- Cho dì gửi lời hỏi thăm sức khỏe pa với mama con nha!
- Dạ!
- Pul! Sống thật tốt vào nhé!!!- Duy ôm nó lần cuối.
- Chắc chắn mà!- nó cười thật tươi- Thôi đến giờ rồi! tao đi nhé! Con đi đi nhé!- nó quay qua dì rồi cuối xuống xách vali đi vào trong.
- Tạm biệt mọi người!!!- nó nói thầm khi đã yên vị ngồi trong máy bay.

Lúc này nó không dám quay đầu lại vì nó sợ nó sẽ khóc mất, hôm nay Long không đến, có lẽ Long là người duy nhất chưa biết nó đi...nó không muốn nói cho Long biết vì không muốn nhớ đến Long nữa, rời khỏi nơi đây nó sẽ xóa đi cái tên ấy trong ký ức của nó.

.....

Sân bay Incheon

- Pul!- một người phụ nữ vẫy tay gọi nó.
- Mama! Mama không làm việc hay sao mà ra đón con vậy?- nó hớn hở chạy tới ôm chầm lấy mama nó.
- Công việc sao quan trọng bằng con gái yêu của mama!!!- mama xoa xoa đầu nó.
- Hỳ! pa không ra đón con hả mama?
- Uhm...pa con đang họp!
- Thôi mình về nhà đi mama!- nó khoác tay mama nó cùng đi.

.....

Jun cũng đã biết chuyện nó và Long chia tay. Jun không biết nó nghĩ gì nhưng nếu nó đã quyết định như thế thì chắc chắn có lý do của nó. Hôm nó đi Jun bận chút việc, vừa mới lấy bằng đại học xong nên Jun cứ lóng nhóng một thời gian và giờ cũng đến lúc bắt tay vào công việc rồi. Hiện tại thì Jun đang làm ở công ty của ông Hùng (papa Jun & Khoa), công việc khá bận rộn nên Jun không tiện nó được.

.....

Nó đi cũng được 3 tháng rồi, cuộc sống của nó cũng khá tốt mặc dù mấy ngày đầu nó chưa quen được cuộc sống xa mọi người nhưng từ từ rồi cũng sẽ thích nghi. Trước đây nó đã sống xa gia đình quá lâu rồi và bây giờ là lúc để gia đình nó đoàn tụ. Mama nó tuy bận việc công ty nhưng vẫn dành thời gian để chăm sóc nó, nó cảm thấy hạnh phúc biết bao, tại sao trước đây nó không sang đây sớm hơn nhỉ? Nếu như lần đó mama nó gọi về nó chịu đi thì bây giờ nó đã có một cuộc sống hoàn toàn khác, nó đã không gặp Long và yêu Long. Một con người xấu tính.

Những ngày sau khi nó đi Long chán nản vô cùng nhưng Jun đã gặp Long và nói tất cả cho Long biết, tại sao nó lại giận Long vì chuyện của Denny, bây giờ thì Long mới hiểu ra mọi chuyện, thì ra ngày hôm đó nó đã đến và chứng kiến tất cả, tại sao Long không nói thật với nó! Long chỉ nghĩ chuyện đó không phải là do Long cố ý và cũng không quan trọng, nói ra chỉ làm rối thêm nhưng Long không ngờ không nói ra mới làm mọi việc trở nên như thế này. Nhưng dù sao thì cũng không còn quan trọng nữa rồi. Mọi việc đã chấm dứt. Long đã suy nghĩ những lời nó nói, quả thật là giữa nó và Long cần có thêm thời gian. Sau khi nó đi được 1 tháng Long cũng chuyển đến Pháp sống cùng chị Sally và papa. Long muốn đợi đến một ngày nào đó khi mà nó và Long thật sự hiểu nhau và cả hai trưởng thành hơn thì Long sẽ lại tìm nó, tìm lại tình yêu mà Long đã đánh mất.

.....

3 năm sau

Sau 5 tiếng ngồi máy bay nó cũng đã có mặt tại VN. Nó lại mang hành lý đến nhà Duy như cái ngày nó mới chuyển đến.

Ding dong! Ding dong!

- Duy ra mở cửa!

- Dạ!- Duy chán nản ra mở cửa.

- Hiiii! Anh Duy nay đẹp trai quá ta!!!!- nó nhìn Duy cười toe toét.

- Sr! Cho hỏi ai vậy?- Duy nhìn cái người đeo cặp mắt kính đen trông ngầu ngầu đang đứng trước mặt mình cười thật tươi mà không biết là ai.

- Pul nè!- nó tháo cặp kính đen ra.

- Thay đổi nhiều quá! Xíu nữa là tao nhìn không ra rồi!- Duy nhìn nó từ đầu tới chân rồi ôm nó thật chặt.

- Hỳ! Không tính cho tao vào nhà àh!!!

- Ủh quên nữa! Dì đang ở trong đó!

- Dì ơi! Con về rồi nè!- nó chạy vội vào trong nơi dì nó đang ngồi.

- Pul! Về hồi nào vậy sao không nói dì ra đón!- dì mừng rỡ khi thấy nó.

- Con muốn làm mọi người bất ngờ mà!!!

- Pul của dì thay đổi nhiều quá!!!

- Dì...sao dì chưa chịu lập gia đình nữa mà cứ sống độc thân mãi thế???

- Sắp rồi đấy!!!- dì nó cười, nét mặt rạng ngời hạnh phúc.

- Thật hả dì???

- Ủh! Tháng sau!

Nó nói chuyện với dì xong rồi chạy ngay lên phòng, căn phòng mà bao lâu nay nó không được ngắm. Căn phòng vẫn như hồi nào không hề thay đổi. Ngắm một lúc nó chạy qua nói chuyện với Duy.

- Mà với Hân sao rồi???

- Vẫn tốt!!! Mà có quen anh nào chưa???

- Chưa! Bên đó nhiều anh đẹp trai lắm mà tao không thích!

- Chắc còn nhớ thằng Long chứ gì!!!

-- nó im lặng không nói gì cả, đột nhiên nhắc đến Long nó lại có cảm giác gì đó khó chịu vô cùng. Chap 78:

- Xin lỗi! mà về đây có chuyện gì vậy???- Duy nhận ra mình lỡ lời nên lảng sang chuyện khác.

- Àh...tại bên đó đang được nghỉ hè nên về đây chơi ít bữa!

- Ít bữa thôi hả?- mặt Duy buồn buồn.

- Ủh!

- Àh mà mà nhớ thứ 7 này là ngày gì không????

- Thứ 7 này hả???- nó làm vẻ suy tư- A...Ngày gì ta???

- Không biết thiệt... hả???

- Àh...để nhớ koi đã!- nó nhú mày, ra vẻ trịnh trọng nhưng vẫn không thể nhớ ra được.- Hì...không biết!!!- nó cười tinh nghịch.

- Không biết thì thôi!- Duy giận dỗi bỏ về phòng.

- Này!!! Sao thế???- nó nói với theo rồi lắc đầu ngán ngẩm.

.....

Hôm nay nó bắt đầu ngày mới bằng việc đến nhà người bạn yêu quý của nó mà bấy lâu nay không được gặp.

Ding dong! Ding dongggg!

Nó nhấn chuông được 5' rồi mà chưa thấy ai ra mở cửa, nó sốt ruột tiếp tục nhấn.

Ding dong! Ding dongggg!

- Xin lỗi! Cô tìm ai ạ?

- Chào cô! Cô cho con hỏi Hân có nhà không ạ?- nó cười tươi.

- Cô vào đi! Cô chủ đang ở trên phòng đấy ạ! Để tôi đi gọi.- cô giúp việc mở cửa cho nó vào.

- Dạ thôi...để con tự lên cũng được!!!

Nó rón rén đi thật khẽ lên phòng Hân.

Cốc...cốc

- Ai đó?

-

Cốc...cốc...

- Ai vậy???

-

Hân thấy tò mò, cô giúp việc thì không đời nào lại hành động như thế, pa zới mama Hân thì đi công tác chưa về, không hiểu ai mà rãnh rỗi đến mức điên khùng mà cứ gõ cửa phòng mình mãi thế mà không chịu lên tiếng nên hậm hực đi ra.

- Ai mà rãnh vậy! Có bị điên không??? Làm gì mà gõ cửa woài zậy???- Hân mở cửa ra ***** xối xả vào cái người đang đứng trước mặt mình.

- Hiiiiiii!- nó cười thật tươi, tươi hết sức có thể.

- Ai vậy?- Hân nhìn chăm chăm vào nó cứ như thể nó là sinh vật lạ mới lọt từ trên nóc nhà xuống vậy.

- Heizzzzzzzz! Chào pé iu! Pul đây!- nó tháo cặp mắt kính đen ra.

- MINHHHHHHH!!!!- một tiếng hét vang dội, tường nhà gần như nứt dần ra, Hân ôm chầm lấy nó.

- Làm ơn cho tao vào phòng với!- nó sắp tắt thở tới nơi rồi mà Hân cứ đứng trước cửa mà xiết nó thật chặt bằng đôi tay mềm mại nhưng đầy sức lực của mình.

- Hì! Quên nữa!- Hân vội kéo nó vào trong.

- @^\$#&^.^

Cả hai cùng tâm sự và kể về cuộc sống của mình cho nhau nghe. Từ nãy đến giờ Hân cứ khen nó mãi làm nó ngại không nói được gì. Thật ra Hân cũng thay đổi khá nhiều, khi ở gần thì không nhận ra, đến lúc sống xa nhau thì mới thấy sự thay đổi của nhau. Nó thật sự rất vui vì Hân và Duy vẫn sát cánh bên nhau, không ngờ tình cảm của Duy và Hân lại sâu đậm đến thế, thật ngưỡng mộ.

Trò truyện cả ngày trời, tới khi nó rời khỏi nhà Hân cũng đã xế chiều. Nó đi loay quanh trên con đường mà khi xưa nó vẫn thường đi bộ tới trường. Nó đứng trước cổng trường một lúc lâu, nó suy nghĩ gì đó...

nhưng nó không vào mà lặng lẽ bước đi. Ngôi trường ấy gọi lại cho nó rất nhiều kỉ niệm, vui có, buồn có, hạnh phúc có, sung sướng có, bực mình cũng có nốt...Nó mệt mỏi trở về nhà.

- Pul sáng giờ đi đâu vậy???- Duy tìm nó sáng giờ mà không thấy nên hơi buồn.

- Àh...sang nhà Hân ấy mà!!!- nó cười tí mắt.

Có vẻ như từ lúc nó về tới giờ nó đã cười nhiều hơn trước rất nhiều, nụ cười ấy không còn ngây thơ lém lỉnh như hồi nào, mà thay vào đó là một nụ cười sắc xảo và vô cùng quyến rũ, nụ cười ấy đã làm không biết bao nhiêu người phải ngẩn ngơ vì nó.

- Sao không nói tao biết để tao đi chung với!

- Chuyện riêng tư của con gái đi theo làm gì!- nó cười dịu dàng chứ không hề mắng xối xả vào mặt Duy như hồi đó nữa.

- Hình như mày thay đổi nhiều lắm! Kể cả cách nói chuyện! Không còn là Pul mà lúc nào cũng nạt nộ anh mình nữa!- Duy nhìn nó, vẻ mặt nghiêm túc.

- Này! Chưa đến lúc thôi...đừng có vội mừng!!! Người ta nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà...không biết hả???

- Ủh thì biết!! [người ta khen mà không chịu]...- Duy lăm bầm gì đó rồi làm bộ giận dỗi quay đi chỗ khác.

- Haizzzzz! Anh tui dạo này đẹp trai hẳn ra mà không hiểu sao lại mít ướt thế nhỉ???- nó nhìn Duy than thở, mà phải công nhận bộ dạng Duy lúc này trông buồn cười không thể tả.

- Ngày mốt là thứ 7 rồi!!! Lẹ quá!- Duy nhìn đăm chiêu nơi cuốn lịch.

- Ủh! Mà sao thế? Thứ 7 là ngày gì mà cứ nói hoài thế???

- Thứ 7 là ngày 12/7!

- Àh...zậy hả??? Nhưng sao???

- Pul!!!

- Tao hỏi mày cái này! Đừng có giận nha!

42. Chương 42

- Để coi đã! Nếu không quá đáng thì tao sẽ không giận!

- Mày...còn tình cảm gì...với thằng Long không???

-

- Xin lỗi...nhưng tao nghĩ... nếu thật sự mày đã quên thì có nhắc lại cũng chẳng sao chứ đúng không?

- Uhm...tao không biết! Mà mày hỏi làm gì???- nó hơi sững sốt khi nghe Duy nói thế nhưng nó vẫn có tỏ ra bình tĩnh và cười thật tươi.

- Nếu như bây giờ mày gặp lại nó, mày có dám chắc là không còn không?

- Sẽ không gặp đâu! Long đang ở Pháp và rồi tao sẽ về lại HQ thôi mà! Làm sao mà gặp được khi ở cách nhau xa thế chứ?!

- Một ngày nào đó...rồi cũng sẽ gặp thôi!

- Không biết! Đã nói là không biết rồi mà! Tới lúc đó hẳn tính...còn bây giờ thì đừng nhắc tới nữa!!!! ok?

- Ok! Tao biết rồi!- giọng Duy yếu xìu, có lẽ như Duy hiểu trong lòng nó đang nghĩ gì! Nó chưa quên được Long...có đúng như vậy không? (Không biết nữa) ngay cả nó còn không biết cơ mà!

Khi Duy ra khỏi phòng nó, chỉ còn lại một mình...nó chợt nhớ đến Long- người mà nó không biết có còn ngự trị trong trái tim nó nữa hay không?

Duy nói không sai chút nào, nếu như nó thật sự quên Long thì có nhắc lại cũng chẳng có gì phải đau lòng cả, chẳng lẽ suốt 3 năm qua nó cố gắng sống thật tốt nhưng vẫn không quên được Long???

.....

Sáng hôm sau nó đi lòng vòng ngoài đường phố và nó gặp lại một người...

- Em về sao không nói anh biết???

- Em muốn mọi người bất ngờ đó mà!- nó cười cười với Jun.

- Sống bên đó tốt không?

- Anh cũng sống bên đó rất lâu rồi mà còn hỏi em nữa!

- Ý anh là em sống có tốt không?

- Bình thường!

- Trông em xinh hẳn ra nhỉ???- Jun cười trêu nó làm nó đỏ mặt.

- Em mà! không xinh sao được!- lâu lâu được dịp “chảnh” một chút cũng không sao. ^^

- Đúng là...anh không nên khen thì hơn!

- Anh cũng đẹp trai hơn nhiều lắm đấy! Mặc dù đã “già” thêm mấy tuổi!- nó cố tình nhấn mạnh từ “già” để trêu Jun.

- Cái bản tính của em nó vẫn còn nguyên không hề thay đổi chút nào!

- Hỳh...Còn anh dạo này sao rồi? Sắp lấy vợ chưa?

- Chưa...

- \$^#&^.^

Cả hai nói chuyện với nhau rất vui vẻ mà không để ý trời đã trưa rồi. Cũng đến lúc nó phải về nhà, nó tạm biệt Jun rồi lặng lẽ bước đi trên con đường quen thuộc...nhưng rất đổi xa lạ vì nơi đây đã thay đổi quá nhiều...

.....

Hôm là sinh nhật Duy, thật ra nó nhớ cái ngày 12/7 là ngày gì chứ nhưng khi Duy hỏi nó lại làm bộ không biết gì.

“ Ee sesang malroneun pyo hyeon harsu ga obseo

Kalsu reok beok cha eo reu neun neo reul hyang han nae ma eum

Ee sesang saem eu reo he ah rir seu ga obseo

Deo hae do deo hae man ga neun kkeutt obsneun nae sarang

Keu nu gu deo

Neo mankeum nal uttkae nareul ulkkae han saram obsseosseo

Na dabjin anhjiman

Eo jik neo ha na man bogo deutkeo shippeun geol

Nae anae neoreul salkkae hageo shippeun geol

Nal barabwa

Nalui peum euro wa you're my every

My everything

You're my everything

Love for you.....”

- A lô...

- Tao nè! Mà y có về không?

- Ủh có! Tao đang thu dọn đồ đạc nè!

- Nhớ đó! Mà y mà không về là biết tay tao!

- Ok! Biết rồi mà! Nhất định tao sẽ về! Mà có chuyện gì mà quan trọng vậy?

- Àh...hôm nay là sinh nhật tao rồi! Mà y đừng nói là mà y quên đó nha! Mà y lần trước mà y không chịu về lần này mà không về nữa thì coi như tao không có đứa bạn như mà y!

- Biết rồi! Biết rồi!

- Lo mà về sớm sớm!

- Dạ! Em biết rồi anh!

- Ủh ngoan!

-

Duy gọi điện thoại cho Long xong thì cũng yên tâm hơn một chút. Không biết nó và Long gặp lại nhau sẽ như thế nào, có thể sẽ rất vui hoặc là rất giận hoặc là không có biểu hiện gì cả. Nhưng trước sau gì mà chẳng phải gặp lại nhau, đây là cơ hội để nó và Long xác định lại tình cảm của mình bấy lâu nay. Chỉ vài tiếng nữa thôi...

..... Chap 80:

Tối hôm đó Duy cùng nó và Hân có một bữa tiệc sinh nhật thật đáng nhớ. Nó thật sự rất vui vì thấy Duy và Hân vẫn hạnh phúc như thế. Duy cũng khá bất ngờ vì nó lại nhớ đến sinh nhật của Duy, vậy mà hôm bữa hỏi thì bảo là không biết. Mọi chuyện đều rất suôn sẻ nhưng có một điều làm Duy bức bối đó là Long lại không đến! 3 năm rồi không gặp mà lần này cũng không thèm về, Duy nhất quyết khi Long trở về sẽ không thèm nhìn mặt Long luôn cho biết.

Lúc Long lên sân bay nhưng lại bị pa Long gọi điện thoại báo là chị Sally bị tai nạn gãy chân nên phải quay về. Long thật sự rất muốn đến cùng Duy, đi cũng lâu rồi lần này sẵn tiện về nước thăm mọi người luôn, nhưng có lẽ là không được rồi!

~~*~*~*

Trời đang mưa...

Cả ngày hôm nay không hiểu sao thời tiết lại thất thường đến thế...nó đang đứng cạnh cửa sổ ngắm những hạt mưa đang rơi xuống, nó chợt nhớ đến một người...nó đã suy nghĩ rất nhiều về những lời Duy nói...nó vẫn còn tình cảm với người đó...nếu không tại sao khi nhắc đến Long nó lại cảm thấy buồn và có chút gì đó xót xa trong lòng. Nếu có thể gặp lại nhau nó sẽ không chôn chặt tình cảm ấy nữa...nhưng dường như điều ấy là quá xa vời, chỉ hơn 1 tháng nữa thôi là nó phải trở về HQ rồi!

Nó muốn đến một nơi...

Bất kể trời đang mưa nhưng nó vẫn không ngại gì mà đến đó...

Mưa mỗi lúc một nặng hạt...

Có một cô bé trên tay cầm chiếc dù màu đỏ đi lang thang dưới mưa, mắt hướng về một khoảng không gian vô định.

“.....”

Nó nhìn quanh, thì ra trong suốt 3 năm nay nơi này vẫn không thay đổi gì cả...

Nơi mà lần đầu tiên nó cùng người ấy đến trong một dịp Giáng Sinh, chính nơi đây đã thay đổi cách nhìn của nó về hân, một con người kiêu ngạo lúc nào cũng làm người khác bức tức nhưng giờ đây hình bóng người ấy đã mãi in sâu vào tâm trí nó, tình cảm mà nó dành cho hân suốt 3 năm qua vẫn không hề thay đổi, chỉ là nó cố tình không muốn nhắc tới mà thôi, nó quyết định chia tay có phải là sai???? Có lẽ là không sai nhưng vẫn làm con người ta đau khổ, nhưng cái đau khổ này làm nó trưởng thành hơn.

Những hạt mưa vẫn đang rơi làm mặt hồ lăn tăn gợn sóng, nó nhìn xuống mặt hồ có một bóng người đang đứng đó...chờ đợi một ai đó...liệu nó có thể gặp lại hân???

- TÔI MUỐN GẶP LẠI ANH !!!!- nó ngược mặt lên trời hét thật to như muốn để ai đó nghe thấy và thấu hiểu tâm trạng nó lúc này. Ông trời chẳng? Hay là một người khác????

Quên một người là không dễ...nhớ một người lại càng khó hơn! Vì khi nhớ đến hân lòng nó lại đau nhói...nó phải làm sao đây??? Nhớ hay quên??? Tất cả đều không phải do một mình nó quyết định là được! (vì ở đây quyền quyết định là ở t/g! hihi) Chẳng phải nó muốn quên hân, nhưng đã 3 năm rồi nó vẫn không thể mặc dù vẫn sống rất tốt!!!! Cuộc đời vốn không như người ta muốn!

Tình yêu làm cho con người ta có thể mạnh mẽ hơn nhưng cũng chính tình yêu làm cho bao người cảm thấy mình nhỏ bé và yếu đuối. Bởi vì tình yêu là sự yếu đuối cao quý nhất của tình thần.

10'...20'...1 tiếng...rồi 2 tiếng...

Mưa cũng đã vơi dần...

Nó cảm giác được cái lạnh buốt giá của mưa...nó ngồi dựa vào gốc cây đầy ắp những kỉ niệm ấy...nó đang nhớ hân...ước gì nó có thể gặp lại hân...

Mưa tạnh...

Nó lặng lẽ bước đi... ra khỏi nơi ấy...mang theo hình bóng của người ấy trong tim...chỉ ngày hôm nay thôi, chỉ ngày hôm nay nó nhớ hân...và bước ra khỏi đây nó sẽ lại một lần nữa quên đi cái quá khứ ấy và sẽ quên hân... cảm giác cay cay từ khóe mắt...có lẽ là do nước mưa...rơi vào mắt nó...nước mưa có vị mặn...

.....

- Lạnh quá! Sao tự nhiên trời lại mưa vậy không biết? Chú chạy xe từ từ thôi chứ con thấy nguy hiểm quá!

- Vâng thưa cậu chủ!

Kétttttttttt

Ở đâu ra một âm thanh nhứt nhối vang lên một cách vội vã làm 3 người thót tim, đó là tiếng thắng xe...cũng may là xe không chạy quá tốc độ chứ không lại xuất hiện thêm tiếng còi xe cấp cứu mất rồi.

Trước xe là một cô gái, có vẻ cô ấy còn chưa kịp hoàn hồn thì chàng trai ngồi trong xe chạy vội ra.

- Xin lỗi...Cô không sao chứ???

- Không...không sao! Cảm ơn!

- Pul...

43. Chương 43

- Ô...Long...sao anh lại ở đây??- nó tròn mắt nhìn Long... dường như nó chưa tin vào mắt mình...nó muốn khóc...và những giọt nước mắt lại một lần nữa tuông ra, nhưng có lẽ do trời mưa nên Long không thấy.
- Anh mới về! Còn em sao lại bất cẩn vậy chứ??
-- nó im lặng nhìn Long không nói tiếng nào.
- Mà thôi lên xe đi anh đưa về! Trời lại mưa nữa rồi!- hấn vội đỡ nó vào xe.
- Trên xe nó cảm thấy ấm áp hơn vì ngồi trong xe có lò sưởi và lý do lớn nhất là có ai đó bên cạnh...
- Long đưa nó về nhà hấn...3 năm qua căn nhà vẫn không hề thay đổi...
- Sao em lại dầm mưa vậy?
- Không có gì! Chỉ là lâu ngày không được dầm mưa thôi nên em muốn đi dạo một lát- nó cười với Long, một nụ cười che giấu cảm xúc.
- Trời lạnh vậy mà đi dạo hả? Em có bị bệnh gì không vậy??- Long đưa tay sờ lên trán nó xem nó có chạm dây nào không?
- Anh làm cái gì vậy? Em có bệnh hoạn gì đâu! Em còn bình thường hơn anh đấy!!!- nó hất tay Long ra.
- Anh đùa thôi mà! Mà sao em lại về đây? 3 năm qua em vẫn sống tốt chứ??
- Thì đang nghỉ hè nên em về thăm dì và mọi người thôi! Mà còn anh nữa? Sao lại về?
- Thì anh biết em về nên về thăm em thôi mà!- Long cười cười nhìn nó nửa đùa nửa thật.
-- nó đang lau lau mái tóc ướt nhẹp thì khựng lại...-Thiệt hok đó?
- Em nghĩ sao thì là vậy!
- Nếu em tin là thật thì sao???
-- Long im lặng suy nghĩ gì đó vừa lúc đang định nói gì với nó nhưng chưa kịp lên tiếng thì nó đã ngắt lời Long.
- Thôi không đùa nữa! Em phải về rồi!- nó đứng dậy cầm giỏ sách rồi đi ra cửa.
- Pul!
-- nó quay lại nhìn Long chăm chăm.
- Đừng đi!- Long kéo nó lại ôm nó thật chặt vào lòng.
- Anh làm gì thế? Người em đang ướt mà!- nó vội đẩy Long ra.
- Không sao!
- Anh đừng như thế!- nó cố thoát khỏi Long nhưng không được.
-
- Em không có tâm trạng để đùa đâu!
- Sao lúc nào em cũng nghĩ xấu người khác vậy! Anh không đùa gì với em cả! Tất cả đều thật lòng!
- Buông em ra!- nó dùng hết sức đẩy Long ra vì nếu không nó sẽ không tự làm chủ được mình mất.
-- Long không nói gì vẫn ôm chặt nó.
- 1s 2s ...5s
- 5 phút sau Long mới buông nó ra.
- Pul! Anh nhớ em! Suốt 3 năm qua anh vẫn luôn nhớ em...

-

- Không một lúc nào anh không nghĩ đến em...nhưng anh biết...giữa chúng ta còn có một cái gì đó ngăn cách...anh đã sống 3 năm mà không có em bên cạnh... 3 năm đó rất dài... anh luôn làm mọi việc và không ỉn thời gian để nghỉ ngơi, vì mỗi lần rảnh rỗi anh lại thường nhớ đến em...anh đã cố gắng sống thật tốt và mong một ngày có thể gặp lại em để nói một lời xin lỗi với em...Pul...anh...xin lỗi!

-Tại sao anh phải xin lỗi em chứ? Em... cũng có lỗi mà!!!!- đôi mắt nó long lanh, nó cố gắng để cho nước mắt không tuông ra nhưng không kịp mất rồi, hai hàng mi đã ướt nhẹp.

- Em vẫn còn...tình cảm với anh???

- Em... không biết!

- Nhưng anh thì vẫn còn...rất yêu em!

-

- Chúng ta bắt đầu lại nhé!!!

- Uhm...- nó khẽ gật đầu rồi ôm chặt Long vào lòng.

Long nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn nồng nàn chứa đựng nỗi nhớ nhung suốt 3 năm qua, nó cũng đáp trả lại nụ hôn ấy vì suốt thời gian qua nó luôn chôn chặt tình cảm của mình giờ là lúc tình cảm ấy được bộc lộ ra một cách mãnh liệt.

- Anh yêu em!

Long ôm nó thật chặt như không bao giờ muốn buông nó ra nữa. Mong sao thời gian dừng lại...

Một lúc sau Long đưa nó về nhà trong tình trạng cả hai đều ướt sũng. Duy thấy thế thì rất ngạc nhiên nhưng miễn sao nó thấy hạnh phúc là được rồi!

Thời gian không làm người ta quên đi nỗi đau...nhưng thời gian làm người ta trưởng thành hơn...và thấy cuộc sống vẫn còn đầy yêu thương!

.....

1 tháng sau

- Hôm nay pa với mama về mà sao giờ này chưa thấy đâu nữa vậy!- nó sốt ruột đi tới đi lui. Chập cuối

- Chắc gần tới rồi!- Duy thì cũng có chút hồi hộp vì không biết hôm nay “họ” có về không.

- Uhm...mong là vậy! Mai là đám cưới dì rồi mà sao chẳng thấy dì lo lắng gì hết nhỉ???

- Ai biết!

- Mày sướng nha! Được làm phụ rể! Keke!- nó nhìn Duy cười gian.

- Sướng gì! Mày thích thì tao nhường lại ày đó! Ngại muốn chết àh!

- Tao là con gái sao làm phụ rể được!

- Thì làm phụ dâu! Thằng Long làm phụ rể!!!

- Có Hân rồi! Mày với Hân đẹp đôi hơn!!!

- Hỳ!- Duy nghe thế liền cười tít mắt.

Ding dong! Ding dong!

- Ah...Chắc pa với mama đó!- nó hớn hở chạy vội ra mở cửa.

- Mama! Papa!

- Con chào mẹ, chào pa!- Duy thấy pa mẹ nó thì hớn hở chạy tới ngay.

- Pul! Duy!...pa nhớ 2 con quá!- papa nó vòng tay ra ôm cả hai vào lòng.

- Con cũng nhớ pa mẹ lắm!- Duy nhìn pa mẹ nó cười thật hạnh phúc.
- Rin nay lớn đẹp trai quá ta!- mẹ nó tấm tắc khen Duy.
- Đẹp trai hơn pa rồi đó!- pa nó đùa.
- Dạ!
- Anh Rin sao đẹp bằng con chứ?- nó thấy pa mẹ nó khen Duy thì nũng nịu.
- Xí! Hok dám đâu...anh đẹp hơn Pul!- Duy cũng không vừa.
- Ai nói? Anh Rin xấu hơn Pul! - tại có pa mẹ nó nên nó mới hiền lành với Duy như thế.
- Hai đứa này lúc nào cũng vậy!- mẹ nó nhìn cả hai mà lắc đầu- Dì Lan đâu rồi con?
- Dạ dì đang ở trên phòng đó mẹ! Đi thôi pa!- nó quay qua kéo papa lôi vào trong như đứa con nít.
- Ủh để từ từ pa đi!- pa nó phải cười vì thấy nó sốt sắng như thế.
- Dạ!
- #&%^.^\$

Nó thật sự rất vui vì lâu lắm rồi cả nhà nó mới có dịp cùng nhau vui vẻ như thế này, cả Duy cũng thế, dù pa mẹ nó luôn xem Duy như con ruột nhưng Duy vẫn rất thiếu thốn tình cảm gia đình! Nếu như hôm nay pa mẹ Duy về...Duy cũng không biết là nên vui hay nên buồn đây! Nhưng dù sao họ cũng là pa mẹ của Duy, mấy năm không gặp con mình họ đành lòng sao? Duy cũng đã quen với cuộc sống không có họ...nhưng không hiểu sao lòng vẫn rất buồn.

.....

Nó và Long đang có mặt ở nhà thờ, Hân và Duy thì bận bịu hơn vì phải làm phụ dâu phụ rể cho hôn lễ của dì Lan và chú Minh. Đám cưới dì nó là dịp để nó được gặp lại ông pà ngoại và cả mẹ hai nữa. Lúc sáng pa mẹ Duy vừa về tới, nhìn sắc mặt Duy thì ai cũng biết là họ có về hay không không quan trọng nhưng nó biết trong lòng Duy đang rất vui và hạnh phúc. Cho dù có ghét họ đến đâu nhưng đó cũng là pa mẹ Duy mà làm sao mà Duy bỏ mặc họ được. Nói chung là bây giờ nhà nó không thiếu một ai cả.

- Cô dâu Hoàng Thùy Lan con có đồng ý lấy chú rể Nguyễn Mạnh Minh làm chồng không?
- Con đồng ý!
- Chú rể Nguyễn Mạnh Minh con có đồng ý lấy cô dâu Hoàng Thùy Lan làm vợ không?
- Con đồng ý!
- Hai con có hứa suốt đời sẽ chung thủy với nhau lúc sung sướng cũng như lúc gian nan.....
- Con đồng ý!
- #&%(&**&)

Cuối cùng thì hôn lễ cũng được hoàn tất. Bây giờ là lúc nhập tiệc, nó nhìn mọi người trên môi ai cũng nở một nụ cười hạnh phúc, ngay lúc này chính bản thân nó cũng cảm thấy rất hạnh phúc và sung sướng biết bao. Bây giờ nó đã có Long bên cạnh sẽ không còn cô đơn và trống trải nữa... nhưng xong bữa tiệc này là nó phải trở về HQ và tiếp tục học xong ĐH mới quay về cả Long cũng thế...điều đó có nghĩa là nó và Long sẽ sống xa nhau trong hai năm tới nhưng chỉ cần có lòng tin với nhau thì 2 năm không là gì cả. Nó sẽ chờ đến ngày được gặp lại Long.

2 ngày sau

Sân bay

- Pul qua đó phải sống thật tốt nhé!- Duy ôm nó tạm biệt.
- uhm...anh Rin cũng phải sống thật tốt đó! Không được ăn hiếp Hân của Pul...nếu không thì biết tay Pul!

- Ai mà dám ăn hiếp pà chần chứ!- Duy cười cười nhìn sang Hân.

- Duy nói ai pà chần?- Hân thấy thế thì lườm Duy một cái.

- \$&^(*)\$@#\$\$

- Em nhớ gọi điện thoại cho anh đó nghe chưa???- Long cũng đang có mặt ở sân bay để tiễn nó, nói cách khác thì Long tiễn nó xong cũng sẽ lên máy bay về Pháp luôn.

- Biết rồi mà!

- Mỗi ngày gọi cho anh ít nhất hai lần đó!

- Gì mà nhieu zậy?

- Vậy mà nhieu nữa! Lúc nào cũng phải nghĩ tới anh đó biết chưa! Không được nghĩ tới người khác đâu đó!

- Anh cũng vậy! Không được lãng nhãng!

- Uhm...trước khi đi anh muốn hỏi em một câu!!!

-- nó im lặng nhìn Long chăm chú.

- Em có biết tình yêu là gì không????

- Em... không biết! Nhưng em biết tình yêu mà em dành cho anh là nghĩa là không bao giờ phải nuối tiếc!- nó nhìn thẳng vào mắt Long, có vẻ câu nói đó của nó làm cả nó và Long đều thấy hạnh phúc.

- Anh cũng vậy! Mà thôi em đi mau đi sắp tới giờ rồi đó!!!- Long nhìn nó luyến tiếc, sắp phải chia tay nó rồi và hai năm sau mới gặp lại nó...một khoảng thời gian quá dài!

- Uhm... Tạm biệt!

- Tạm biệt!- Long hôn nhẹ lên tóc nó rồi vẫy tay tạm biệt.

- I want to see you again!!!!

[Tình yêu vẫn là điều bí ẩn dường như được nói đến nhiều và chỉ người nào đang yêu mới thật sự biết mình được yêu.]

.....

.....THE END.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-muon-gap-lai-anh>